Завещанието

от вечния Баща
към Неговия възлюбен Син
и от Сина към Неговите
братя и сестри

Деян Делчев

Деян Делчев

Завещанието

от вечния Баща
към Неговия възлюбен Син
и от Сина към Неговите
братя и сестри

БАЩА НА ЛЮБОВТА

fatheroflove-bulgaria.com

Написана 2014 г.

Разширена, 2024 г.

legacy7.net

dejandodo@abv.bg

Завещавам *на моето скъпо семейство – Ружа, Неда, Светлин, Атанасия, Недялко, Светла, Атанас, Пламена, Константин и Нели, както и на моите духовни братя и сестри от групата „Нашият милостив Баща“.*

Съдържание

Предговор 7

I. Завещанието 8

I. 1. Началото 9

I. 2. Кризата в небето 16

I. 3. Кризата на земята 23

I. 4. Осиновителят 30

I. 5. Наследникът 37

I. 6. Първородният 44

I. 7. Младоженецът 51

II. Оригиналното време 58

II. 1. Ден 59

II. 2. Седмица 66

II. 3. Месец 73

II. 4. Година 80

II. 5. Юбилей 87

II. 6. Хилядолетие 94

II. 7. Календарът 100

III. Съкровищницата 107

III. 1. Трезорът на Завещанието 108

III. 2. Универсален модел 115

III. 3. „За да обитавам между тях“ 123

III. 4. Ежедневната и престъплението на запустението 130

III. 5. Пътешествието 137

III. 6. Вечно свещенство 144
III. 7. Умилостивението 150
IV. Седем казуса на истинската любов 157
IV. 1. Поглед зад завесата? 158
IV. 2. Потопът 165
IV. 3. Когато се отвори пролом 172
IV. 4. Язвите в Египет 179
IV. 5. Кой се крие зад „Ако“ 185
IV. 6. Содом и Гомор 192
IV. 7. Краят на нечестивите 199
V. Пророчеството 206
V. 1. Божият Син и металният образ 207
V. 2. Човешкият Син и зверовете 214
V. 3. Князът срещу мерзостите 221
V. 4. Михаил и земните царе 228
V. 5. Запечатването 235
V. 6. Тръбите 243
V. 7. Язвите 250
VI. Финално прогласяване 254
VI. 1. Вечното благовестие 255
VI. 2. Началото на мъдростта 262
VI. 3. Отдаване на слава 269
VI. 4. Часът на Неговия съд настана 276
VI. 5. Печатът на Създателя 283
VI. 6. Падането на Вавилон 290

VI. 7. Божията любов в пламъците на пъкъла 297

VII. Философия на Завещанието 304

VII. 1. Идентичностни войни 305

VII. 2. Благословението..... 313

VII. 3. Завръщането на Илия 320

VII. 4. Божественият модел 327

VII. 5. Пълната събота 334

VII. 6. Божият ненасилствен характер 341

VII. 7. Съдът на живите 348

Предговор

През годините авторът се е вълнувал от различни акценти на красивата и хармонична божествена истина. Неговият интерес е бил запленяван веднъж от пророчествата, а друг път от разнообразните идеи на Писанието. По-късно той е намирал за особено важни практичните въпроси на библейската религия, пряко свързани със спасението и благочестивия живот, а също и актуалната тема на така наречената „настояща истина“. Последното му просветление от нашия небесен Баща предостави **„нови мехове“** за тези негови изследвания (Матей 9:17) и по тази причина той се чувства подбуден да го сподели с вас, читателите.

I. Завещанието

Както Моят Отец
завеща царство на Мен,
и Аз завещавам на вас.
(Лука 22:29)

Г. 1. Началото

Ето мъж, Отрасъл е името му;
и ще израсте от мястото си и ще съгради храма
ГОСПОДЕН. Да, той ще съгради храма ГОСПОДЕН и
той ще носи величие и ще седне на престола си, и ще
владее, и ще бъде свещеник на престола си; и съвет
на мир ще бъде между двамата.
(Захария 6:12-13)

Всеки от нас се е питал някога за началото, за произхода на всичко съществуващо – видимо и невидимо. Този въпрос е много важен, защото е свързан с нашата идентичност – кои наистина сме ние? Свещените Писания имат задачата да съхраняват това знание:

> В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко това чрез Него стана; и без Него не е ставало нищо от това, което е станало. (*Йоан 1:1-3)*

Тези стихове говорят за началото на всичко. Казват ни, че в началото са само Бог и Неговото Слово. Това Слово произхожда от самия Него и чрез Него Той създал всичко. Кое е това Слово, научаваме няколко стиха по-надолу в същия пасаж:

> И словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина... Никой, кога да е, не е видял Бога; Единородният Син, Който е в лоното на Отца, Той Го изяви. (*Йоан 1:14, 18)*

Оттук разбираме, че това Слово, което произлиза от Бога, е Неговият единороден Син. Историята на това начало е много вълнуваща. Книгата Притчи ни поканва да разучим кой стои в това начало:

> Кой е възлязъл на небето и слязъл? Кой е събрал вятъра в шепите си? Кой е вързал водите в дрехата си? Кой е утвър-

> дил всичките земни краища? Как е името Му, и как е името на Сина Му? Кажи, ако го знаеш! (Притчи 30:4)

Самият Божи Син разкрива Своя небесен произход като казва:

> Ако Бог беше вашият Отец, вие щяхте да Ме любите, защото Аз съм *излязъл* и *дошъл* от Бога; понеже Аз не съм дошъл от Себе Си, а Той Ме изпрати. (Йоан 8:42)

Тук Христос говори за две събития – Неговото излизане от Бога и идването Му на този свят. Оригиналната гръцка дума в този текст, преведена като „излязъл“ (ἐξέρχομαι), е същата, която е използвана, когато се казва, че Исус е бил в една къща и е излязъл от нея (Матей 13:1). Така Той недвусмислено показва, че някога е бил у Бога, но после е излязъл от Него, което означава, че Бог Го е родил. Исус не е метафоричен син на Бога, а действителен такъв.

> Защото Сам Отец ви обича, понеже вие обикнахте Мен и повярвахте, че Аз *от Отца излязох*. *Излязох от Отца* и *дойдох* на света; и пак напускам света и отивам при Отца. Неговите ученици Му казаха: Ето, сега *ясно говориш и никаква притча не казваш*. Сега знаем, че Ти всичко знаеш и няма нужда да Те пита някой. По това вярваме, че си *излязъл* от Бога. (Йоан 16:27-30)

Исус прекарва на земята три години и половина с учениците Си. В края на този период Той отправя молитва към Бога за тях, в която споменава, че учениците са разбрали нещо много важно за Него:

> Защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях и те ги приеха и наистина познаха, *че излязох от Теб*, и повярваха, че Ти си Ме *пратил*. (Йоан 17:8)

Ако искаме да бъдем верни последователи на Христос, ние също трябва да познаваме идентичността Му като буквален Син на Бога, роден във вечността. По тази причина Той също е наречен Първороден:

> Той е образ на невидимия Бог, Първородният на цялото творение; (Колосяни 1:15)

За разлика от всички останали същества, Той не е сътворен, а роден от самото естество на Бога. По „благоволение“ на Неговия Баща в Него „обитава цялата пълнота“ на божеството (Колосяни 1:19 срв. 2:9). Така Той стои като глава над цялото творение. Всъщност, Писанията ни казват, че Бог е създал вселената и всичко живо в нея чрез Своя Син:

> Защото чрез Него беше създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото – било престоли или господства, или началства, или власти... (Колосяни 1:16)

Христос не само твори от името на Своя Баща, но и получава в наследство от Него всичко сътворено:

> ... всичко беше създадено *чрез* Него и *за* Него; (Колосяни 1:16)

Представен като Божията мъдрост[1], Той разказва за наслада, която изпитвал при сътворението на вселената и нашия свят:

> ГОСПОД ме имаше като *начало* на пътя Си, преди древните Си дела. *От вечността* бях поставена, от *началото*, още преди създаването на земята. *Родих се*, когато ги нямаше бездните, когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди да бъдат разположени планините, преди хълмовете се родих, докато Той още не беше направил нито земята, нито полята, нито първите прашинки на вселената. Когато приготвяше небесата, аз бях там. Когато начерта кръг над лицето на бездната, когато утвърждаваше облаците горе, когато усилваше изворите на бездната, когато определяше на морето границата му, така че водите да не престъпват Неговата заповед, когато полагаше основите на земята – тогава аз бях майсторски работник при Него, *бях Негова наслада ден след ден, веселях се винаги пред Него,* веселях се на земния Му кръг и *наслади ми беше с човешките синове*. (Притчи 8:22-31)

Виждаме, че по време на сътворението Бог се наслаждава на Своя единороден Син. Самият Исус се весели в присъствието на

1 Книгата Притчи не е единственото място, където Той е представен така: 1 Коринтяни 1:24, 30; Колосяни 2:2-3

Своя Отец и наслада Му е с човешките синове. Красотата на тази картина се подчертава от покорното отношение на Сина към Неговия Баща. Всъщност изразът „майсторски работник“ в оригинал (אָמוֹן) означава също и „един, който е отгледан или възпитан“. Именно по този начин той е преведен във Версията на крал Джеймс:

> Тогава бях до него, като една възпитана при него... (Притчи 8:30)

Божият Син не желае да живее независимо от Своя Отец. Той Му се покорява доброволно във всичко и това подчинение е подхранвано само и единствено от любов и благодарност към Бога:

> От Себе Си нищо не върша, а каквото Ме е научил Моят Отец, това говоря. (Йоан 8:28)

> Затова Иисус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът. (Йоан 5:19)

Това покорство на Сина е жизненоважно за цялата вселена. Христос е Божията мъдрост, защото чрез Него Отец предоставя пример за това как живите същества да останат винаги свързани с Бога. Преди да започне да твори, Той положил „крайъгълния камък“ на делото Си в лицето на Своя Син. Понеже няма никого над Себе Си, Бог може да представя пример за покорство само чрез Сина Си. Така Той осигурил жив пример на любящо покорство и благодарност към Бога, Източникът на всичкия живот. Така чрез Сина, животът / Духът на Бога се предава на всички същества, включващ в себе си така важните съставки на смирението и любящата покорност.

> И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче! (Галатяни 4:6)

Първото нещо, което разкрива влагащата стойност божествена любов, е фактът, че Бог дал всичко на Сина Си безрезервно. Цялото знание и способности на Христос са Му предадени от Не-

говия Отец. Тази истина обаче е достъпна само за онези, които са родени от Божия Дух:

> В онова време Иисус заговори, като каза: Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, защото си скрил *това* от мъдрите и разумните, а си го открил на *невръстните*. Да, Отче, защото така Ти се видя угодно. *Всичко Ми е предадено от Моя Отец*; (Матей 11:25-27а)

Бивайки роден от Бога във вечността, Христос унаследил естеството на Своя Баща, пълнотата на Неговата божественост, Неговото име и Неговия характер:

> Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез *Сина Си, когото постави Наследник на всичко*... и стана *толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното*. Защото, на кого от ангелите Бог е казал някога: „Ти Си Мой Син, Аз днес Те родих"; и пак: „Аз ще Му бъда Отец и Той ще Ми бъде Син"? (Евреи 1:1, 2, 5)

Божественото наследство на Христос Му предоставя възможност да познава Бога, така както никой друг:

> Освен Отец, никой не познава Сина; нито познава някой Отца, освен Синът и онзи, на когото Синът би благоволил да го открие. (Матей 11:27б)

С това Исус ни казва, че богопознанието не зависи толкова от интелектуалните способности и образованието на човека, колкото от неговите искрени намерения да открие и следва пътя на истината и доброто.

И така, по наследствено право, като един излязъл от Бога, Божият Син получил пълнотата на божеството и цялата вселена. Тази истина е илюстрирана в заветите, сключени с Авраам и Давид:

> А Аврам каза: Господи БОЖЕ, какво ще ми дадеш, като аз си отивам бездетен и този Елиезер от Дамаск ще притежава дома ми? Аврам каза още: Ето, Ти не ми даде потомство; и ето, един роден в дома ми ще ми стане наследник. Но ето, ГОСПОДНОТО слово му каза: Този човек няма да

> ти стане наследник, а *онзи, който ще излезе от тялото ти, ще ти бъде наследник*. (Битие 15:2-4)
>
> И сега, така да кажеш на слугата Ми Давид: Така казва ГОСПОД на Силите: Аз те взех от кошарата, от след стадото, за да бъдеш княз над Моя народ Израил... Когато се изпълнят дните ти и легнеш при бащите си, Аз ще издигна потомъка ти след теб, *който ще излезе от тялото ти*, и *ще утвърдя царството му*. (2 Царе 7:8, 12)

Точно такъв вид наследник е Божият Син – един, който е „излязъл от тялото" на Бога. Чрез Него Отец поддържал мира, щастието и радостта на всички създадени светове:

> ... и Той [Христос] е преди всичко и *всичко чрез Него се крепи*. (Колосяни 1:17)

Мъдрият Създател не само сплотява физическите елементи на Универса чрез Сина Си, но Го е направил и Гарант на наследството в случай, че някога се появи проблем.

> Той [Божият Син] наистина е бил *предузнат преди създанието на света*, но се яви в тези последни времена за вас... (1 Петрово 1:20)
>
> Според вечното намерение, което Той [Бог] изпълни в Христос Иисус, нашия Господ. (Ефесяни 3:11)

Проблемът, който би могъл да възникне, няма да се дължи на някакъв недостатък в Създателя или Неговото творение, защото Той прави всичко съвършено. Но Бог дава дотолкова пълно право на избор, че съществата могат да изберат да се отделят от Източника на живота:

> И ГОСПОД Бог направи да расте от земята всяко дърво, което е красиво на глед и добро за храна, както и дървото на живота сред градината, и *дървото на познаване на доброто и злото*... (Битие 2:9)

Такова дърво било поставено на територията на всеки един от създадените светове. То било като избирателна кутия, чрез която всички същества могат да упражнят свободната си воля, дори и в противоречие с естествените принципи за благополу-

чието на вселената – божественият закон.

> Всеки, който върши грях, върши и беззаконие; и грехът е беззаконие. (1 Йоаново 3:4)

Това ни връща към стиха в началото на главата, който говори за съвета на мир между Бог и Неговия Син (Отрасълът), според Който вторият е не само цар, но и свещеник на престола Си, защото трябва да бъде готов да освети онези, който биха се „осквернили“:

> Ето мъж, Отрасъл [Божият единороден Син] е името му; и ще израсте от мястото си и ще съгради храма ГОСПОДЕН. Да, той ще съгради храма ГОСПОДЕН и той ще носи величие и ще седне на престола си, и ще владее, и *ще бъде свещеник* на престола си; и *съвет на мир ще бъде между двамата* [Бог и Неговият Син]. (Захария 6:12-13)

Но кой би пожелал да напусне царството на светлината, живота и щастието, за да избере на негово място тъмнината и смъртта?

Гл. 2. Кризата в небето

И ангелите, които не опазиха първоначалното си наследство, но напуснаха собственото си обиталище… (Юда 1:6; Версия на крал Джеймс)

Първият, решил да живее независимо от Бога, бил Луцифер – херувим, заемал най-високото положение в небето след Божия Син:

> Ти беше *херувим помазан, за да закриляш*; и Аз те поставих там; ти беше на Божия свят хълм, ходеше сред огнени камъни. Ти *беше съвършен* в пътищата си от деня, когато беше създаден, докато се намери беззаконието в теб… *Сърцето ти се надигна заради красотата ти*, ти *поквари мъдростта си заради блясъка си* и Аз те хвърлих на земята, изложих те пред царете, за да те гледат. (Йезекил 28:14, 15, 17)

Този ангел с най-възвишена позиция бил в самото присъствие на Бог и Неговия Син. Той имал свещената роля да разпръсква светлината от познаването на Божия характер (слава) над всички останали ангели. Но красотата, способностите и славата му го довели до горделива самозабрава, защото той започнал да приписва на себе си заслугите за всичко, което Му било дадено от Бога. Следващата стъпка е, че той не искал да се покланя на едно същество, което е получило всичко от Бога:

> И когато [Бог] въвежда Първородния [Исус] във вселената, казва: „Да Му се поклонят всички Божии ангели." (Евреи 1:6)

Сияещият херувим започнал да завижда на Божия Син и да се пита защо не може на него да се покланят всички. Той пожелал да бъде на мястото на Христос, т. е. Този, който е подобен на Всевишния:

> Как си паднал от небето, ти, сияйна звезда, сине на зората [Луцифер]!… А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще

седна на *планината на събранието* в крайния север, ще се изкача над висотата на облаците, ще бъда *подобен на Всевишния*! (Исая 14:12-14)

„Планината на събранието“ е мястото, където Бог и Неговият Син провеждали Своите съвети за благополучието на всички във вселената. Изкривената представа на Луцифер го подвела да завижда на единородния Син на Бога – пълноправния участник в Неговите съвети и онзи, чрез когото той бил сътворен. Отхвърляйки реда, постановен от Създателя, Луцифер отхвърлил самата Божия мъдрост, повеляваща благополучието на всемира.

Динамиката на тези драматични събития е илюстрирана в книгата Естир чрез историята на един юдейски пленник на име Мардохей, пребиваващ в дворовете на персийския цар Асуир (Ксеркс). Дясната ръка на царя бил амбициозен и горделив човек на име Аман. Той минавал по улиците и искал всички да му отдават почит на колене. Но Мардохей не желаел да се покланя на друг освен на небесния Бог. Това вбесило Аман и той замислил да издаде смъртен указ, за да унищожи Мардохей заедно с целия му народ.

По-късно, една нощ, когато царят не можел да заспи, той поръчал да му четат от архивите на царството. Там бил записан случаят на Мардохей, който разкрил заговора на двама души, които искали да убият царя. Асуир попитал слугите си каква награда е била дадена на Мардохей за доброто му дело и станало ясно, че той не е бил възнаграден. Царят повикал своя съветник Аман и оттук нататък ще цитирам продължението на историята:

И Аман влезе и царят му каза: Какво да се направи на човека, когото царят благоволява да почете? Тогава Аман помисли в сърцето си: Кого другиго би благоволил царят да почете освен мен? И Аман каза на царя: За човека, когото царят благоволява да почете, нека донесат царска одежда, с която се облича царят, и кон, на който язди царят, на чиято глава се слага царска корона, и одеждата и конят да се дадат в ръката на един от най-видните царски началници. И нека облекат човека, когото царят благо-

> волява да почете, и да го разведат възседнал на коня по градския площад и да викат пред него: Така ще се направи на човека, когото царят благоволява да почете! Тогава царят каза на Аман: Бързо вземи одеждата и коня, както каза, и направи така на юдеина Мардохей, който седи в царската порта! Да не пропуснеш нищо от всичко, което каза! (Естир 6:6-10)

Така този, който търсил поклонение, не го получил, а този, който не търсил поклонение, бил въздигнат и възхвален. Убийствената омраза на Аман илюстрира какво се е зародило в сърцето на Луцифер срещу кроткия Божи Син. Затова за него е казано, че той е убиец още от началото (Йоан 8:44). Но той не искал да разкрие чувствата си директно, а започнал по един подмолен начин да очерня характера на Бога и на Неговия Син. Отначало не казвал нищо лошо за тях, но предлагал подобрение в управлението и законите на небето. Това също е илюстрирано в историята на един от синовете на цар Давид – Авесалом. Името му означава „баща на мир“. Но той се настроил срещу баща си и действал подривно на неговото управление:

> След това Авесалом си приготви колесници и коне, и петдесет мъже, които тичаха пред него. И Авесалом ставаше рано и заставаше отстрани на пътя за портата. И всеки, който имаше *дело, за което идваше при царя за съд*, Авесалом го извикваше и казваше: Ти от кой град си? А той казваше: Слугата ти е от едно от израилевите племена. Тогава Авесалом му казваше: *Ето, делото ти е добро и право, но от страна на царя нямаш никого, който да те изслуша*. И Авесалом казваше: *О, да бях поставен аз за съдия на страната, да идва при мен всеки, който има дело или съд, и аз щях да му отдавам правото*! И когато някой се приближаваше да му се поклони, той простираше ръката си и го хващаше, и го целуваше. По този начин постъпваше Авесалом с всеки израилтянин, който идваше при царя за съд. Така Авесалом *крадеше сърцата на израилевите мъже*. (2 Царе 15:1-6)

По подобен начин и Луцифер крадял сърцата на ангелите, представяйки им Бога като един, който не им мисли най-до-

брото. Постепенно той успял да всади една нова представа за справедливостта в умовете на ангелите:

> А ти [Луцифер] казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди [ангелите[2]] *ще извися престола си*... (Исая 14:13)

> Може ли да има нещо общо с Теб *престолът на беззаконието*, което *замисля зло чрез закона*? (Псалми 94:20)

Тъй като според Луцифер ангелите нямали нужда от закон, то престъпването на Божия закон не води естествено до негативни последици. Теорията на Сатана за справедливостта води до заключението, че всеки грях трябва да бъде наказан и Бог не би могъл да анулира наказанието и същевременно да бъде справедлив:

> Защото *грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея*. Така че законът е свят и заповедта – свята, справедлива и добра. Тогава това ли, което е добро, стана смърт за мен? Да не бъде! Но грехът, за да се показва, че е грях, ми причини смърт чрез това добро нещо, така че чрез заповедта грехът да стане много по-греховен. (Римляни 7:11-13)

Греховното мислене, което предлагал Луцифер, водело до заключението, че всеки грях трябва да получи своето наказание и Бог не може да прости греха и в същото време да остане справедлив.

От друга страна, внушавайки на ангелите своята нова философия, според която съществата имали своята стойност и живот независимо от Бога, той намекнал, че те нямат нужда от закон, защото, като висши същества, можели сами да определят кое е правилно и кое не.

> Ти оскверни светилищата си чрез многото си *беззакония*, чрез *неправедната си търговия*... (Йезекил 28:18)

Търговията на Луцифер била възможна заради лъжата му, че

2 „Тайната на седемте звезди, които видя в дясната Ми ръка,… седемте звезди са ангелите…“ (Откровение 1:20)

той и останалите сътворени същества притежават всичките си дарби от самосебе си. Щом притежаваш нещо, значи можеш да търгуваш с него. В небето настъпило голямо объркване и сътресение. Част от ангелите отишли да съобщят на Бога за тревожната ситуация. Те Го намерили да се съвещава със Своя Син в непристъпната светлина на Неговата слава (1 Тимотей 6:15, 16). Ангелите били предупредени за гибелните последици на избрания от Луцифер път и, водени от загриженост, те отишли да се опитат да разубедят своите приятели. Божият Син също се опитал да разубеди с нежност и неизразима любов Луцифер, показвайки Му справедливостта и мъдростта на Божиите решения.

Макар че в началото Луцифер не разбирал напълно накъде води пътят му, Божиите предупредителни мерки разкрили напълно пред него опасността, в която се намирал. Въпреки това, след известно колебание, той все пак избрал да следва своя независим и бунтовен курс. Той избрал това в светлината на пълното откровение за истинския добър, милостив и любящ характер на Бога. Затова оттук нататък за него не можело да се направи нищо повече. Чуваме ехото от мъката на Бога за неговия отстъпил син в думите на Давид, когато разбрал за смъртта на сина си:

> И царят се развълнува много и се качи в стаята над портата, и плака. И докато вървеше, говореше така: О, сине мой Авесаломе, сине мой, сине мой Авесаломе! Да бях умрял аз вместо теб, Авесаломе, сине мой, сине мой! (2 Царе 18:33)

Луцифер впрегнал всичките сили на могъщия си интелект, провеждайки тази небесна война на идеите, за да завлече колкото се може повече последователи за своята империя. Така той посегнал към самото наследство на Христос, което Писанието представя символично като Негова невяста, която същевременно е и в родилни болки заради Него.

> И голямо знамение се яви на небето: жена, облечена със слънцето, с луната под краката ѝ, и на главата ѝ – корона

> от дванадесет звезди. Тя беше бременна и викаше от родилни болки, като се мъчеше да роди. И друго знамение се яви на небето: и ето, голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главата му – седем корони. И опашката му повлече третата част от небесните звезди и ги хвърли на земята. И змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да погълне детето ѝ, щом роди. (Откровение 12:1-4)

Бившият носител на светлина сега използвал коварните си лъжи за Божия характер, символизирани тук чрез опашката на змея (Исая 9:15б), успявайки да завлече една трета от ангелите. Така той лишил и себе си и тях от вечното им наследство:

> И ангелите, които не опазиха първоначалното си *наследство*, но напуснаха собственото си обиталище... (Юда 1:6 Версия на крал Джеймс)

Тези ангели били повече от една трета, но Сатана, каквото е новото му име, не успял да заблуди всички, че ако се върнат при Бог и Неговия Син, Те няма да им простят и да ги приемат. По тази причина част от последователите му се върнали при своя Създател, който, подобно на бащата на блудния син, им простил и ги приветствал с радост (Лука 15:11-32).

Бог можел да възпре бунта на Луцифер, като използва сила срещу него, но това би било в пълно противоречие с Неговия ненасилствен характер. Освен това, за доброто на цялата вселена било решено, че на Луцифер ще се позволи да развие докрай идеите си, за да може всички да се убедят колко горчив е техният „плод“.

В книгата Данаил има още една илюстрация на кризата в небето, въпреки че първичното значение на символите в нея се отнася за земни сили, които използвал Сатана. Овенът символизира царството на Христос и Неговия Баща, където първият е представен чрез по-големия рог, който е израснал по-късно, а последният е представен чрез по-малкия рог, чиято слава (характер) е била възвеличена от Неговия Син (Данаил 8:3; Филипяни 2:9-11).

Козелът представлява царството на Сатана и неговият цар е обозначен с големия му рог (Данаил 8:5). Тъй като Сатана се „надигнал поради красотата си“ и по този начин поставил началото на ценностната система, основана на постижения, за разлика от тази, основана на наследството, той нямало повече да се покланя на Христос, който бил получил всичко от Своя Отец. Така козелът успял да „счупи двата рога“ на овена и да опорочи Божествения модел на връзката им в умовете на ангелите.

Но Луцифер бил „сломен“, когато Отец събрал цялото небесно множество и ясно разкрил връзката, която поддържа със Сина Си (Данаил 8:8).

След това поражение Луцифер се възстановил и разпространил 4 други лъжи/рога, които му дали власт сред „четирите небесни ветрове“ (Данаил 8:8 б). Това са основните лъжи, чрез които той властва над земните жители. Но лъжата, чрез която Сатана успява да помете една трета от ангелите (звездите) в небето, била тази за характера на Отец (Данаил 8:10).

Сатана завиждал на Христос за участието Му в плановете за предстоящото сътворение на земята и нейните обитатели. Само колко доволен щял да бъде, ако успее да привлече това ново творение на своя страна.

> И беше хвърлен големият змей, древната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше *на земята* и ангелите му бяха хвърлени заедно с него. (Откровение 12:8-9)

Сега, когато врагът е слязъл на земята със своята армия, Бог и Неговият Син се надяват, че представителите на новото творение ще направят добрия избор, за да останат завинаги в пределите на Техния щастлив свят.

Г. 3. Кризата на земята

... А Сара видя, че синът на египтянката Агар,
когото бе родила на Авраама, се присмива;
затова рече на Авраама: Изпъди тая слугиня и сина
ѝ; защото синът на тая слугиня няма
наследство с моя син Исаак...
(Битие 21:9-10)

Чрез създаването на човечеството, Бог и Неговият Син демонстрират истината за Техните отношения.

> И Бог каза [на Сина Си, Притчи 30:4]: Да създадем човека по *Нашия* образ, по Наше подобие! ... И Бог създаде човека по Своя образ ... *мъжки и женски* пол ги създаде. (Битие 1:26-27)

Човекът и жена му *заедно* са образ на Бог и Неговия Син. Водачеството на човека и покорството на жена му са обусловени от това.

> Искам пак да знаете, че... глава на жената е мъжът; глава пък на Христа е Бог. (1 Коринтяни 11:3)

Човекът е инструктиран подробно относно проблема с Луцифер и знае, че той ще се опита да измами човечеството.

> И ГОСПОД Бог взе човека и го засели в Едемската градина, за да я обработва и *да я пази*. И ГОСПОД Бог заповяда на човека и каза: От всяко дърво в градината свободно да ядеш, но от *дървото на познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш*. (Битие 2:15-17)

Обърнете внимание, че до този момент жената все още не е създадена и за всичко това тя ще научи от мъжа си.

> И ГОСПОД Бог каза: Не е добре човекът да бъде сам; ще му създам *помощник, като негово съответствие*... Тогава ГОСПОД Бог даде на човека дълбок сън и той заспа; и *взе едно от ребрата му и изпълни мястото му с плът.*

> *И ГОСПОД Бог създаде жена от реброто, което взе от човека, и я доведе при човека.* (Битие 2:18-22)

Жената не е направена от пръст както мъжа си, а е взета от самия него. Така тя е „родена" от него, подобно както Христос е излязъл от Бога. Тя унаследява естеството на мъжа си, както Христос унаследява това на Бога. Затова равенството и на едните и другите се основава на отношенията им, а не на силата. Това разкрива ценностната система на Божието царство, в което стойността на личността се определя от благославящата роля на Бога и властовите фигури, които Той е поставил в живота ѝ. По този начин връзката на мъжа и жената като отражение на тази на Бог и Неговия Син са мощно разобличение на сатанинската философия за вродената стойност и личните постижения. И докъде се простира поуката от този урок:

> Защото мъжът не е от жената, а жената – от мъжа... Затова жената е длъжна да има на главата си белег на власт *заради ангелите*. (1 Коринтяни 11:8, 10)

Сега ангелският свят има жива картина на това, което Сатана и демоните се опитват да скрият. Любовта на мъжа и покорството на неговата съпруга отразяват връзката на Бог и Неговия Син.

> А змията беше най-хитра от всички полски животни, които ГОСПОД Бог беше създал. И тя каза на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от никое дърво в градината? (Бит. 3:1)

Жената се осмелява да стъпи сама на забранената почва докато разсъждава върху значението на божествената забрана. Тъй като коварният враг действа с посредничеството на змията, това хипнотизира жената, слисана от способността ѝ да говори. Думите ѝ отразяват мислите на жената относно дървото. При абсолютно невярното твърдение, че Бог не им давал да ядат от никое дърво в градината, жената скача в защита с преувеличени думи:

> От плода на дърветата в градината можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него и *да не се докоснете до него*, за да не умрете. (Битие 3:2-3)

Бог не е казал, че не трябва да се докосват до плода, но внушението на змията, че Той е скъперник и егоист си е свършило работата. Сега тя може да продължи да трови жертвата си, защото показва на жената, че яде от плода и не само че не умира, но и се е „сдобила“ с дарбата на речта:

> А змията каза на жената: Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога – да познавате доброто и злото. (Битие 3:4-5)

Подтекста е: „Ако аз се сдобих с дарбата на речта, благодарение на плода, то колко ли ще бъдеш въздигната ти след неговото изяждане? И какъв е този Бог, който се представя за ваш благодетел, но крие такова добро нещо от вас?“ Резултатът от сеанса не закъснява:

> И жената *видя*, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, и взе от плода му и яде,... (Битие 3:6)

Възприятията на жената относно дървото и представите ѝ за характера на нейния Създател са напълно изменени. Тя вече вярва, че благодарение на плода е влязла в по-висша сфера на съществуване и е надраснала зависимостта си от Бога. Затова бързо отива при Адам да сподели „свободата“ си с него.

> ...даде и на мъжа си да яде с нея, и той също яде. Тогава се *отвориха очите* и на двамата и те познаха, че бяха голи; и сшиха смокинови листа и си направиха препаски. (Битие 3:6-7)

Адам не е измамен относно идентичността на змията (1 Тимотей 2:14), но смята, че щом жена му е жива, значи смъртта няма да дойде естествено, а директно от техния Създател. Така той се повлиява от духа на бунта и решава да сподели съдбата на жена си. Ако е потърсил помощ от Бога, той можел да спаси жена си и да предотврати надвисналото над целия свят зло. Грехопадението не идва от решението на жената, затова и загубата на светлинното им облекло не се случва преди фаталния избор на Адам. В него всички умираме, защото той е главата

(Римляни 5:17; 1 Коринтяни 15:22).

Оттук нататък разказът е предаден така все едно реалността е това, което грешниците виждат. Казва се, че очите им са се отворили, но това е илюзия. Чувайки стъпките на Божия Син, те вярват, че Той идва да изпълни смъртната присъда:

> И при вятъра на деня чуха гласа на ГОСПОДА Бога, като ходеше из градината; и човекът и жена му *се скриха от лицето на ГОСПОДА Бога* между дърветата на градината. (Битие 3:8)

Причината да са живи не е в уверението на змията, както те си мислят, а понеже е задействан спасителния план на божественото Завещание:

> Аз [Христос] ще възвестя наредбата на ГОСПОДА. Той Ми каза:... Поискай от Мен и Аз ще Ти дам за наследство народите, и за притежание – земните краища. (Псалми 2:7-8)
>
> ... на закланото Агне от основаването на света. (Откр.13:8)

Бог и Неговият Син се борят да спечелят обратно откраднатото им наследство. Христос е разпъван в човека и жена му, защото животворната му сила, поддържа същества изпълнени с бунтовен дух.

> А Бог му каза: Кой ти каза, че си гол? Да не би да си ял от дървото, от което ти заповядах да не ядеш? И човекът каза: *Жената, която Ти си ми дал* с мен, *тя ми даде* от дървото и ядох. (Битие 3:11-12)

Вместо да признае греха си, Адам изразява враждата на Сатана срещу Божия Син като прехвърля вината върху Него и жена си. Ако в сърцето на Адам не бъде насадена друга вражда, която е против Сатана и злото, той не би могъл дори да пожелае да се върне при Бога. Но Божият Син осигурява точно такава вражда:

> Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата. (Битие 3:15)

Потомъкът на жената е Христос. Небесната битка със змея се

повтаря на земята (Откровение 12:1-5). Това обхваща както бъдещото въплъщение на Исус като човек, така и стремежа да убеди хората да Му позволят да се „въплъти“ в тях чрез Духа Си, за да ги осинови и да им върне откраднатото наследство. Нека сега направим връзката със стиха в началото на тази глава:

> … А Сара видя, че синът на египтянката Агар, когото бе родила на Авраама, се присмива; затова рече на Авраама: Изпъди тая слугиня и сина ѝ; защото синът на тая слугиня *няма наследство с моя син Исаак*… (Битие 21:9-10)

Спомняме си, че истинският наследник на Авраам може да бъде само един, който е „излязъл от тялото“ му (Битие 15:4) и това тяло е неговата съпруга (Ефесяни 5:28-29). Обещаният син, Исаак, който е роден от Сара, истинската съпруга на Авраам, единствено може да бъде наследникът, защото има Духа на Божия Син.[3]

Божият Син обявява какви ще бъдат естествените последици от греха. А Писанието разкрива потенциалните ползи от тях:

1. „Господството“ на мъжа над жената говори за прогонването на синовния покорен Дух от сърцето ѝ, но и за благословението от борбата за повторното му приемане (Битие 3:16 срв. 1 Петрово 3:4-6).

2. „Раждането със скръб“ е свързано със спасението на жената и децата (Битие 3:16; 1 Тимотей 2:15).

3. Уморителният труд по изкореняване на „тръни и бодили“ от земята отразява очистването на сърдечната градина от сатанинските насаждения (Битие 3:17-19; 1 Коринтяни 9:27; Матей 13:27-28).

4. Добавянето на полска трева към диетата на човека развенчава мита за по-висшето състояние, тъй като тази

3 Но ние, братя, сме като Исаак деца по обещание. Но както тогава роденият по плът гонеше родения по Дух, така е и сега. Обаче какво казва Писанието? „Изпъдѝ слугинята и сина ѝ, защото синът на слугинята няма да наследи със сина на свободната.“ И така, братя, ние не сме деца на слугинята, а на свободната. (Галатяни 4:28-31)

храна първоначално е била замислена само за животните (Битие 1:29-30; срв. 3:18).

> Тогава се отвориха очите и на двамата и те *познаха, че бяха голи*; и *съшиха смокинови листа и си направиха препаски*. (Битие 3:7)

Освен, че са нетрайни, листата от смокиня символизират оскверната от греха човешка правда.

> Защото всички станахме като нечист и *цялата ни правда е като омърсена дреха*; и всички *вехнем като лист* и нашите беззакония ни завличат като вятър. (Исая 64:6)

Адам и жена му смятат, че благодарение на змията, сега виждат, но тъжната истина е, че те никога не са били по-слепи.

> Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че си окаян, нещастен, беден, *сляп и гол*; то съветвам те да си купиш от Мен... *бели дрехи*, за да се облечеш и да не стане явен срамът на твоята голота; *очен мехлем* да помажеш очите си, за да виждаш. (Откровение 3:17-18)

За да прогледнат и да бъдат облечени е въведена жертвена система. Когато Адам заколва първото животно, той започва да осъзнава какво причинява грехът му на Божия Син.

> И ГОСПОД Бог направи кожени дрехи на Адам и на жена му и ги облече. (Битие 3:21)

Кожите, които символизират Христовата правда, са единственото средство, което може да покрие трайно срамните грехове на човека. Но жертвената система е толкова брутална и тя не отразява Божието желание или изискване (Псалм 40:6). Въпреки това тя е неизбежна, защото човекът не би могъл да осъзнае колко зло нещо е грехът му. Освен това, приемайки фалшивата система за справедливост на Сатана, според която всеки грях трябва да бъде наказан и затова без проливането на кръв няма прощение (Евреи 9:22), човекът е този, който се нуждае от тези жертви, за да се увери, че отново е приет от своя Изкупител.

Това прави неотменимо събитието на Голгота, защото човекът

„знае“, че кръвта на козли и телци не може да заличи греховете (Евреи 9:11). Нужна е най-високата цена – смъртта на Божия единороден Син (Йоан 3:16).

До пълното унищожаване на враждата в човека, Бог ще му говори според негово греховно мислене, за да позволи то да се разкрие напълно и човекът да пожелае да потърси Божията благодат.

> И ГОСПОД Бог каза: Ето, човекът стана като един от Нас, да познава доброто и злото. *И сега, да не простре ръката си да вземе и от дървото на живота, да яде и да живее вечно*! *Затова* ГОСПОД Бог *го изгони* от Едемската градина да обработва земята, от която беше взет. (Битие 3:22-23)

Бог и Неговия Син говорят за случилото се така сякаш приемат за вярна лъжата на Сатана. Но Те никога не са познавали злото така както го познава сега Адам. Бог отразява мисленето, което човекът е възприел от Сатана относно Неговия характер. Покварената от греха природа на Адам го прави несъвместим с живота в Едем, но Бог говори за извеждането му от там като за изгонване. Сякаш Бог наистина скъпернически пази Своите неща за Себе Си. Точно по този начин дяволът е описал Божия характер на човека.

Подходът на Бога към Адам показва колко дълбоко той е възприел в себе си *чуждия* дух. Затова човечеството ще извърви дълъг път до окончателното си *осиновяване* от Бога.

Г. 4. Осиновителят

Моля те за моето дете Онисим, когото родих в оковите си, който едно време беше безполезен за теб, а сега – полезен и на теб, и на мен, когото ти изпратих обратно – него, самото ми сърце.
(Филимон 1:10-12)

За да могат хората да бъдат осиновени и да станат отново част от наследството на Божия Син, те трябва да се родят отново или отгоре:

> Между фарисеите имаше един човек на име Никодим, юдейски началник. Той дойде при Него през нощта и Му каза: Равви, знаем, че си учител, дошъл от Бога; защото никой не може да върши тези знамения, които Ти вършиш, ако Бог не е с него. Иисус в отговор му каза: Истина, истина ти казвам: *ако не се роди някой отново*, не може да види Божието царство. (Йоан 3:1-3)

Никодим започва да говори с Исус за неща, които не биха имали голяма полза за него и затова Христос преминава към съществения въпрос за всеки човек: Как може отново да станем част от Божието царство, наследството на Сина.

> Никодим Му каза: Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди? (Йоан 3:4)

Юдейският началник приема думите на Христос в техния буквален или физически смисъл. Това е така, защото „естественият човек [потомците на падналия Адам] не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се преценява духовно“ (1 Коринтяни 2:14). Спасителят обаче продължава Своето обучение, защото знае, че семената, които сега сее в сърцето на Никодим, след време ще бъдат осъзнати (Йоан 7:50-51; 19:39-40) и ще порастат, за да дадат плод:

> Иисус отговори: Истина, истина ти казвам: ако не се роди някой *от вода и Дух*, не може да влезе в Божието царство. *Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух*. Не се чуди, че ти казах: Трябва да се родите отново. *Вятърът духа, където си иска, и чуваш шума му, но не знаеш откъде идва и накъде отива; така е всеки, който се е родил от Духа.* (Йоан 3:4-8)

Сега обяснението на Исус е доста по-подробно. Той свързва новото или небесното раждане с водата и Духа. Един невидим процес на Божието водителство и преобразяване в живота на човека. Това напомня на сътворението, когато „Божият Дух се носеше над водите" (Битие 1:2) и на зародишното състояние на човека, обгърнат от водите в утробата на майка си. Напомня и на кръщението с вода за покаяние от греховете, което е било осъществявано от Йоан Кръстител като подготовка да бъде приет Месията:

> Аз ви кръщавам *с вода за покаяние*; а Онзи, който идва след мен, е по-силен от мен, и на Него не съм достоен да поднеса сандалите. *Той ще ви кръсти със Светия Дух* и с огън. (Матей 3:11)

Идеята е, че поради своето отчуждено състояние, човекът има нужда да бъде сътворен отново чрез Божия Дух. Но това трябва да бъде Духът, така както е изявен чрез Божия Син и затова след следващото недоумение на Никодим (Йоан 3:9), Исус му казва:

> Иисус му отговори и каза: Ти си израилев учител и не знаеш ли това? Истина, истина ти казвам: Ние [Бог и Неговия Син] говорим това, което знаем, и свидетелстваме за това, което сме видели, но вие не приемате Нашето свидетелство. Ако ви казах земните работи и не вярвате, как ще повярвате, ако ви кажа небесните? И *никой не е възлязъл на небето, освен Този, който е слязъл от небето, Човешкият Син*, (който е на небето). (Йоан 3:10-13)

Единственият небесен представител стъпвал на нашата земя е Човешкият Син. Така Исус говори за Себе Си като такъв, който в процеса на нашето осиновяване е взел на Себе Си нашето паднало естество:

> Понеже и Онзи, който освещава [Исус], и онези, които се освещават [вярващите в Него], всички са от Един [Бог]; по която причина Той не се срамува да ги нарича братя, като казва: „Ще възвестявам Името Ти на братята Си, ще Те хваля сред събранието." И пак: „Аз на Него ще се уповавам." И пак: *„Ето, Аз и децата, които Ми е дал Бог*." И така, *понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща*... (Евреи 2:11-14)

Това е един удивителен процес! Исус взема нашето паднало естество, за да можем ние да споделяме Неговия синовен Дух и по този начин да бъдем осиновени обратно за Бога.

> Понеже, *които се водят от Божия Дух, те са Божии синове*. Защото не сте приели дух на робство, за да се страхувате отново, а сте приели Дух на ***осиновение***, чрез който и викаме: **Авва, Отче**! (Римляни 8:14-15)

> Когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи онези, които бяха под закона, за да получим **осиновението**. И понеже сте синове, **Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син**, който вика: Авва, Отче! (Галатяни 4:4-6)

Слава и почест да бъде на Отец и Неговия скъпоценен Син за това удивително дело на осиновяването, което Те са планирали още преди основаването на света:

> Благодат да бъде на вас и мир от Бога, нашия Отец, и от Господ Исус Христос! Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места; както ни е *избрал в Него преди основаването на света*, за *да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов*; като ни е предопределил да бъдем **осиновени** за Него *чрез Иисус Христос* по благоволението на Своята воля, за похвала на славата на Своята *благодат*, с която ни е дарил *във Възлюбения Си*. (Ефесяни 1:2-6)

Разбира се, че осиновението е възможно само чрез даването на Духа на Сина. Осиновението е духовен процес, а не просто писменото подпечатване на осиновителните актове. Да, Хрис-

тос е позволил и това да стане чрез проливането на кръвта Му на Голгота; но тази кръв има силата да очиства и възстановява именно чрез това, което тя представлява – самият живот или Дух на Божия Син:

> Защото *животът* на плътта *е в кръвта* и **Аз ви я дадох** на олтара, за да правите *умилостивение* за душите си; защото **кръвта е, която прави умилостивение заради живота**. (Левит 17:11)

Началният текст на тази глава се отнася за един избягал роб на име Онисим, когото апостол Павел казва, че го е „родил в оковите си“ (Филимон 1:10). Това е така, защото Павел се намира в затвора заради вярата си и там той проповядва благовестието на Онисим, който повярва и става християнин. След това Павел пише писмото до неговия господар Филимон, който също е християнин, заръчвайки му да приеме Онисим вече не като слуга, а като брат в Господа. Това е история за истинското духовно осиновяване, което се осъществява чрез Духа на Божия Син.

Бог искал по този начин да осинови за Себе Си цял един народ и това са евреите. Въпреки че планът не бил успешен по отношение на етническия Израил, Бог и до днес по силата на Завещанието осиновява един духовен Израил. Ето как обяснява това вениаминецът Савел, който бил яростен гонител на християните, докато живота му не се обърнал на 180 градуса, когато се срещнал със самия Месия:

> Защото аз самият бих желал да съм отлъчен от Христос заради моите братя, моите роднини по плът; които са израилтяни, на които принадлежат ***осиновението*** и славата, и заветите, и даването на закона, и богослужението, и ***обещанията***; чиито са и отците и от които по плът се роди Христос, който е над всичко, Бог, благословен до века. Амин. Обаче не е така, като че Божието слово се е провалило; защото **не всички, които са от Израил, са Израил**, нито всички са деца, понеже са Авраамово потомство, а „по Исаак ще се нарече твоето потомство.“ Значи ***не децата, родени по плът, са Божии деца, а децата, родени според обещанието***, се считат за потомство. Защото

> това е думата на обещанието: „Ще дойда по това време и Сара ще има син." (Римляни 9:3-9)

За да се приведе в действие осиновителният процес, е необходимо Божиите обещания да се приемат с *вяра. Неверието* било основният проблем на евреите, заради който в крайна сметка те не приели дори самия Месия, който се родил в техния народ. Това, което прави историята за Авраам, Сара и Исаак толкова специална е, че Бог избрал това семейство, за да онагледи чрез него принципите на Божието царство. Това се случва в една епоха, когато над земята владее основателя на древния Вавилон, Нимрод, който изгражда своята стойност и идентичност на основата на силата и постиженията си:

> И Хус роди Нимрод. Той пръв стана силен на земята. Той беше голям ловец пред ГОСПОДА, затова се казва: Като Нимрод, голям ловец пред ГОСПОДА. И началото на царството му беше Вавилон и Ерех, и Акад, и Халне в земята Сенаар. (Битие 10:8-10)

Светът по времето на Нимрод почти напълно се е отделил от Божието семейно царство, където стойността и идентичността се определят от бащите:

> Синовете на синовете са венецът на старците и *славата на синовете са техните бащи*. (Притчи 17:6)

В лицето на Авраам, когото Бог призовава да излезе от Вавилон, ще бъде възстановен образеца за Божието царство. Успехът на този проект е изцяло зависим от вярата на Авраам в обещанията на Бога:

> Погледни към небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш. И му каза: *Така многобройно ще бъде твоето потомство! И Аврам повярва в ГОСПОДА, и Той му го счете за правда*. (Битие 15:5-6)

Въпреки че Авраам има своите спадове на вярата, той все пак устоява на изпитанията и по-късно името му е променено, така че да означава „баща на множество" (Битие 17:4-8). От Авраам по-късно по плът ще се роди Христос. Така този човек става символ на Бог Отец, който осиновява хора за Своето царство чрез

Духа на Своя Син:

> Както Авраам повярва в Бога и това му се счете за правда. Тогава знайте, че тези, които са от вяра, те са Авраамови синове. И Писанието, като предвидя, че Бог щеше да оправдае езичниците чрез вяра, предварително изяви благовестието на Авраам, казвайки: „В теб ще се благославят всичките народи." Така че тези, които са от вяра, се благославят заедно с вярващия Авраам... така че благословението, дадено на Авраам, да дойде *чрез Христос Иисус* на езичниците, за да приемем *обещанието на Духа чрез вяра*... А обещанията се изрекоха на Авраам и на неговия потомък. Не казва: „и на потомците", като за мнозина, а като за един: „и на твоя потомък", който е Христос... Защото всички сте Божии синове чрез вярата в Иисус Христос, понеже всички вие, които сте се кръстили в Христос, с Христос сте се облекли. Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъж, нито жена, защото вие всички сте едно в Христос Иисус. И ако сте Христови, то вие сте Авраамово потомство и наследници по обещание. (Галатяни 3:6-9, 14, 16, 26-29)

Когато минава време и обещаният потомък не се ражда, Авраам проявява неверие в Божието обещание и се опитва да постигне обещаното със свои сили. По съвет на съпругата си, той преспива със слугинята ѝ, египтянката Агар и от нея се ражда сина Му Исмаил. В продължение на 13 години Авраам смята, че той е потомъкът, докато един ден, когато Авраам е на 99 години, Бог отново му се явява и му казва, че Исмаил не е обещаният потомък, а този, който ще се роди от жена му Сара на следващата година. За Авраам и Сара това първоначално изглежда толкова невероятно, че те и двамата се смеят (Битие 17:-18:1-19; 21:1-3). Но когато Сара зачева и ражда син, той е кръстен Исаак, което по обясними причини означава „смях" ☺.

> И без да отслабне във вяра [Авраам], като виждаше, че тялото му е вече замъртвяло, тъй като беше на около сто години, както и мъртвостта на утробата на Сара, не се усъмни в Божието обещание чрез неверие, а се укрепи във вяра, като отдаде слава на Бога и като беше напълно

> уверен, че това, което Бог е обещал, Той е силен и да го изпълни. Затова му се счете за правда. Но това, че му се счете, не беше написано само за него, а и за нас. Тя ще се счита за правда и на нас... (Римляни 4:19-24)
>
> *С вяра и самата Сара получи сила да зачене и роди* в преминала възраст, понеже счете за верен Този, който беше дал обещанието. Затова само от един човек, и то *замъртвял*, се народи толкова многобройно потомство, колкото са звездите на небето и колкото е крайморският пясък, който не може да се изброи. (Евреи 11:11-12)

Ето така се задейства осиновяващия Дух в нас, чрез който единствено можем да бъдем направени способни да изпълняваме изискванията на Божия закон (Римляни 3:31; 8:2-4). Това ни подготвя за окончателното осиновяване, когато ще бъде изкупено и тялото ни, за да не сме вече подвластни на преходността и тлението (Римляни 8:19-23 срв. 1 Коринтяни 15:35-57). Осиновяването е единственият законен процес, чрез който можем да бъдем възстановени като наследство на Божия Син.

Г. 5. Наследникът

„А Готолия [злите земни царства, които воюват срещу Наследника],... стана и погуби целия царски род от Юдовия дом. Но Йосавеета, царската дъщеря, взе Йоас [Наследника по линията на цар Давид], Охозиевия син, и го открадна от царските синове, когато ги убиваха, и скри него... Йоас беше при тях, скрит в Божия дом, шест години [6000 години греховна човешка история]; а Готолия царуваше над земята. ***А в седмата година... изведоха царския син и положиха на него короната, и му връчиха божественото заявление, и го направиха цар.“***

(2 Летописи 22:10-12; 23:1, 3, 11)

Сега ще размислим върху преживяването на Божия Син като наследник на Завещанието и как това е свързано с човечеството. Нека отново си припомним неговия текст:

> „Но Аз [Бог] поставих Царя Си [Сина] на Сион, святия Мой хълм. Аз [Сина] ще изявя постановлението; ГОСПОД Ми каза:... Поискай от Мен и Аз ще Ти дам народите за Твое наследство и земните краища за Твое притежание.“ (Псалм 2:6-8)

В предишната глава видяхме, че, за да може Христос да си върне откраднатото наследство, е необходимо да осинови чрез Духа Си всички, които Го приемат като Осиновител. Но как Той и Бог преживяват това през хилядите години грешна човешка история? От какво зависи забързването или забавянето на този осиновителен процес и къде се намираме днес в тази история? На тези въпроси ще отделим внимание в тази глава.

Поради греха на човечеството, историята му се повтаря в миналото, настоящето и в бъдещето:

> „Каквото е станало [минало], това е, което ще стане [бъдеще]; и каквото е било извършено, това е, което ще се

извърши; и няма нищо ново под слънцето.“ (Еклисиаст 1:9)

„Каквото съществува [настояще], е станало вече [минало]; и каквото и да стане [бъдеще], е станало вече; и Бог ще извика отново онова, което е минало.“ (Екл. 3:15)

Това означава, че, ако проследим развитието на историята в една от трите части на времето – минало, настояще и бъдеще, ние ще знаем какви основни събития се повтарят и в останалите му две части.

Да си представим, че се намираме по времето на пленения пророк Даниил във Вавилон около VI^ти^ век преди Христа. Той спечелва уважението на царския двор с мъдростта си (Даниил 1 глава), а на следващата година Навуходоносор, владетелят на Вавилон сънува обезпокоителен сън (Даниил 2:1). Той осъзнава, че този сън е предзнаменование и вика мъдреците на царството, за да му го разтълкуват. За да е сигурен, че няма да го подведат, той иска от тях да му кажат какво е сънувал преди да обясняват значението на съня.

Халдейците отговориха пред царя и казаха: Няма човек на света, който да може да изяви делото на царя – защото никой цар, и велик и могъщ, не е изисквал такова нещо от книжник или гадател, или халдеец. И това нещо, което царят изисква, е трудно; и няма друг, който би могъл да го изяви пред царя освен боговете, чието жилище не е при смъртните. От това царят се разгневи много и се разяри, и заповяда да погубят всичките вавилонски мъдреци. И излезе указът да се умъртвят мъдреците, и потърсиха и Даниил и другарите му, за да ги умъртвят. (Даниил 2:10-13)

Царските съветници са прави. Няма човек, който може да направи това, което изисква царят. Затова Даниил моли за отсрочка и отива при приятелите си, за да се молят на Бога да им покаже отговора. Той не закъснява и вечерта в нощно видение на Даниил е показано всичко, заедно със значението на съня. Даниил е въведен пред царя и започва да разказва подробно съдържанието на съня.

Ти, царю, си видял, и ето, един огромен образ. Този об-

раз е бил велик и блясъкът му е бил превъзходен. Стоял е пред теб и видът му е бил страшен. *Главата* на този образ е била от чисто *злато*, *гърдите* му и *мишците* му – от *сребро*, *коремът* му и *бедрата* му – от *бронз*, *подбедреници*те му от – *желязо*, *краката* му – *отчасти* от *желязо*, а *отчасти* от *глина*. Ти си гледал, докато се е *откъснал камък*, *но не от ръце*, който е ударил образа в краката му от желязо и глина и ги е разбил. Тогава едновременно желязото, глината, бронзът, среброто и златото са се разбили и са станали като прах от летните хармани; и вятърът ги е отнесъл и никакво място не се е намерило за тях. А *камъкът*, който е ударил образа, е станал голяма планина и е *изпълнил цялата земя*. Това е сънят, и ще кажем пред царя тълкуването му. (Даниил 2:31-36)

После Даниил обяснява на слисания цар, че различните части на образа представляват предстоящите световни империи започващи от неговото царство. Последователно в световната империя това са:

Златна глава	*Вавилон (605-539 г. пр. Хр.)*
Сребърни гърди и мишници	Мидо-Персия (539-331 г. пр. Хр.)
Бронзови корем и бедра	Гърция (331-168 г. пр. Хр.)
Железни подбедрици	Рим (168 г. пр. Хр. – 476 г. сл. Хр.)
Железни и глинени крака	Разделена Европа

Низходящите по стойност метали показват деградацията на човечеството. След това Даниил казва на царя:

Ти си гледал, докато се е откъснал камък, но не от ръце, който е ударил образа в краката му от желязо и глина и ги е разбил... И в дните на тези царе *небесният Бог ще издигне царство*, което до века няма да се разруши и управлението му няма да бъде оставено на друг народ; а то ще разбие и довърши всички тези царства и самото то ще пребъде до века, понеже си видял, че ***от планината се е откъснал камък, но не с ръце***, и е разбил желязото, бронза, глината, среброто и златото. Великият Бог е известил на царя какво ще стане след това. Сънят е верен и тълкуването му – достоверно. (Даниил 2:34, 44-45)

Божието царство е представено с откъсването на камък от планина. Това е раждането на Божия Син от вечността. *Тук Той е представен като наследник по божествено право*, защото има същото естество като планината (Бог) от която е взет. В контраст със земните силови царства, представени чрез излетите метални части на образа, Божието царство е основано на принципите на семейните отношения. Това царство ще се установи окончателно някъде в периода на съвременна Европа.

По времето, когато Исус дошъл на земята за първи път, Той разказал много притчи за Божието царство, една от които частично отразява символиката на царския сън:

> Чуйте друга притча. Имаше *един стопанин* [Бог], който насади лозе [Израил], огради го с плет, изкопа в него лин и построи кула; и като го даде под наем на лозари [водачите на народа], отиде в чужбина. А когато наближи времето на плодовете, изпрати слугите си [пророците] при лозарите, за да приберат плодовете му. И лозарите, като хванаха слугите му, един биха, друг убиха, а трети с камъни пребиха. Пак изпрати други слуги, повече на брой от първите; и на тях сториха същото. ***А най-накрая изпрати при тях сина си, като казваше: Ще почетат сина ми***. Но лозарите, като видяха сина, казаха помежду си: ***Този е наследникът***; *елате да го убием и да присвоим наследството му*! *И като го хванаха, го изхвърлиха вън от лозето и го убиха*. И така, когато стопанинът на лозето си дойде, какво ще направи на тези лозари? Казаха Му: Злосторниците лошо ще погуби, а лозето ще даде под наем на други лозари, които ще му дават плодовете на времето им. Иисус им каза: Никога ли не сте чели в Писанията: „***Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла***. От Господа е това и чудно е в нашите очи"? Затова ви казвам, че *Божието царство ще се отнеме от вас и ще се даде на народ, който ражда плодовете му*. И ***който падне върху този камък, ще се разбие***; а ***върху когото падне, ще го смаже***. И главните свещеници и фарисеите, като чуха притчите Му, разбраха, че говори за тях. Но когато поискаха да Го хванат, се уплашиха от множествата, понеже Го имаха за пророк. (Матей 21:33-46)

Падането на камъка отговаря на събитието представено в съня на вавилонския владетел (Второто пришествие). Но какво означават думите „който падне върху този камък ще се разбие“? Основният принцип на Божието царство е себеотричането в полза на другите. Той е напълно противоположен на принципите на земните царства. Това означава да се приеме самият Дух на Христос, който обича всички и се наслаждава да служи за тяхното благополучие. Писанието представя „смазването“ на човека, когато „пада върху камъка“ по следния начин:

> Съразпънат съм с Христос; и вече не аз живея, а Христос живее в мен; и животът, който сега живея в плътта, го живея с вярата в Божия Син, който ме възлюби и предаде Себе Си заради мен. (Галатяни 2:20)

> И повика множеството заедно с учениците Си и им каза: Ако някой иска да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека вземе кръста си и нека Ме следва. (Марко 8:34)

> Братя, с похвалата заради вас, която имам в Христос Иисус, нашия Господ, *аз всеки ден умирам*. (1 Коринтяни 15:31)

По-късно, в първата година на последния вавилонски владетел, Валтасар, самият Даниил „вижда сън и видение“ докато е „на леглото си“ (Даниил 7:1). Той сънува същите империи, а след тях отново идването на Божието царство, но този път представени по друг начин:

> И *четири големи звяра* се надигнаха от морето, различни един от друг. *Първият* беше като *лъв* и имаше орлови криле... И ето, друг, *втори звяр*, подобен на *мечка*. И той беше изправен на една страна и имаше три ребра в устата си между зъбите си... След това гледах, и ето, друг звяр, като *леопард*, който имаше на гърба си четири птичи криле. Звярът имаше и *четири глави*; и му се даде власт. След това гледах в нощните видения, и ето, *четвърти звяр*, страшен и ужасен и изключително силен... *Той се различаваше от всичките зверове*, които бяха преди него, и имаше *десет рога*. Докато разглеждах роговете, ето, между тях излезе друг, *малък рог*, пред който три от първите рогове се изтръгнаха... *Гледах, докато се положи-*

> *ха престоли и Старият по дни седна… Съдът седна и се отвориха книги…* Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идваше един като ***Човешки Син*** и стигна до ***Стария по дни***; и Го доведоха пред Него. И ***на Него се даде владичество и слава, и царство***, за да Му служат всички народи, племена и езици… (Даниил 7:3-13)

Както можем лесно да се досетим, лъвът представлява Вавилон, мечката – Мидо-Персия, завладяла три царства по пътя си (трите ребра са Вавилон, Египет и Лидия), леопардът – Гърция с четирите ѝ глави (генералите на Александър Македонски, които си поделили властта след смъртта му: Лизимах, Касандър, Селевкий, Птолемей) и страшният звяр – Рим. Десетте рога на звяра съответстват на десетте пръста на краката в съня на царя от Даниил 2-ра глава и те представляват варварските племена, които разгромяват Римската империя, за да се стигне до разделена Европа. Малкият рог, който излиза на мястото на три от десетте рога е Римската църква.

Трите народа, които са „изкоренени“, когато тя идва на власт (538 г. сл. Хр.), са херулите, вандалите и остготите. Характерно за тях е, че те не приемат нейното учение за Божеството, чийто финални заключения са, че Христос не е еднократно роден реален Син на Бога от вечността, а самосъществуваща личност като Отец, и следователно титлите Отец и Син са само за целите на спасителния план, но не и техни сърцевинни характеристики. Към това се добавя и идеята, че Божият Дух е отделна самосъществуваща личност като Отец и Сина. Така това учение ограбва семейната същност на Божието царство и съответства на основаните на силата идеали на земните царства.

В това видение, за разлика от съня на царя в Даниил 2 глава, Христос е представен като Човешки Син. Това е другата съществена предпоставка, за да може Той да върне загубеното си човешко наследство. Така Той е представител на Бога (Божи Син) и представител на човека (Човешки Син). А как това касае нас в Завещанието? Ето как:

> А царството и владичеството… ще се дадат на народа на

светиите на Всевишния... (Даниил 7:27)

Аз [Божия Син] за тях [вярващите в Него] се моля;... за тези, които си [Бог] Ми дал... желая, където съм Аз, да бъдат с Мен и тези... (Йоан 17:9, 24)

Г. 6. Първородният

Един ден Яков си вареше вариво, а Исав дойде от полето изнемощял. И Исав каза на Яков: Я ми дай да ям от червеното, това червено вариво, защото съм изнемощял! Затова той се нарече Едом. И Яков каза: Първо ми продай първородството си! А Исав каза: Ето аз съм на умиране, за какво ми е това първородство? И Яков каза: Най-напред ми се закълни! И той му се закле, и продаде първородството си на Яков. Тогава Яков даде на Исав хляб и вариво от леща, и той яде и пи, и стана и си отиде. Така Исав презря първородството. (Битие 25:29-34)

В началото на тази книга видяхме, че Бог е дал на Своя Син цялата пълнота на естеството Си, както и вселената с всичко в нея. Така Той Го е поставил в позицията Първороден на цялото творение:

> Той е *образ на невидимия Бог, Първородният на цялото творение*; защото в Него беше създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото – било престоли или господства, или началства, или власти – всичко беше създадено чрез Него и *за Него*; (Колосяни 1:15-16)

Но Божият Син не е приел всичко, за да го задържа за Себе Си, а да благославя сътворените същества с живота, любовта, радостта и мира, които е получил от Бога. В този цикъл на благотворителността Отец е главата или изворът на всичко, Синът Му е Този *чрез когото* животът протича към всички останали, а тяхната благодарност се връща към Отец като вълна на Любов към Великия Дарител на всичко.

> За нас има само един Бог – Отец, *от когото е всичко*, и ние за Него; и един Господ – Иисус Христос, *чрез когото е всичко*, и ние чрез Него. (1 Коринтяни 8:6)

Това е законът на живота за цялата вселена. Но когато нашият свят бил изтръгнат от този кръговрат на благотворителността чрез измамата на греха, Бог и Неговият Син пристъпили към задействане на плана на Завещанието, според който Христос трябва отново да стане Първороден, но този път на човешкото семейство, за да възстанови загубената от Адам власт.

> ... но не я позна [Йосиф], докато тя [Мария] *роди първородния си син*; и Го нарече Иисус. (Матей 1:25)

> Той ще бъде велик и ще се нарече Син на Всевишния; и Господ Бог ще Му даде престола на баща Му Давид. (Лука 1:32)

С въплъщението си Христос става Син на Бога в един нов смисъл. Той е изявен като пълноправен представител на падналото човечество. Идвайки при нас като човек, Той ни уверява, че винаги е бил запознат с нашите слабости и готов да ни осигури необходимото, за да живеем като Божии деца.

Но първородството на Исус на земята се свързва най-вече с възкресението Му:

> И от Иисус Христос, верния Свидетел, *Първородния на мъртвите* и Началника на земните царе. На Този, който ни люби и ни е освободил от нашите грехове чрез кръвта Си... (Откровение 1:5)

Божият Син не е първият по време възкръснал от мъртвите, защото Моисей е възкресен преди Него (Юда 1:9). Защо тогава Той е наречен Първороден на мъртвите? Отговорът е, че смъртта, с която умират хората не е поради пълните последици от греха. Понасяйки нашия грях на кръста, Исус е първият, който е умрял със смърт, която е пълен резултат от греха (Римляни 6:23). Затова Той е първият и единственият, Който възкръсва от нея, защото не е извършил грях, а се е натоварил с чужд.

Бивайки в състояние на несъществуване за времето в гроба, Той е възкресен за един нов живот и, по силата на този факт, е обявен за Син на Бога за трети път:

> За Неговия Син, който по плът се роди от потомството

> на Давид и *беше обявен като Божи Син* със сила, според Духа на святост, *чрез възкресението от мъртвите* – Иисус Христос, нашия Господ (Римляни 1:3-4).
>
> И ние ви носим сега блага вест за обещанието, дадено на бащите, че *Бог го изпълни* за нас, техните деца, *като възкреси Иисус*; както е писано и във втория Псалм: *„Ти си Мой Син, Аз днес Те родих.“* (Деяния 13:32-33)

Тук виждаме как вторият Псалм е приложен за възкресението, а не за раждането Му във вечността, както е случаят в Евреи 1:5. Това първородство на Христос е свързано с повторното Му овластяване над човешката раса[4] след отчуждаването ѝ от Божието царство. Затова Исус е вторият Адам, който е приспан (умира на кръста), за да бъде взета църквата (жената) от него и Той да бъде нейна Глава:

> И Той е *главата на тялото, тоест на църквата*; Той е Началото, *Първородният от мъртвите*, за да има първенство във всичко. (Колосяни 1:18)

След възкресението Си, Исус отново е въведен във Вселената, за да бъде признат за Първороден и над творението, което по-рано е било изгубено заради греха:

> И когато отново въвежда [Бог] Първородния във вселената, казва: „Да Му се поклонят всички Божии ангели.“ (Евреи 1:6)

Исаак, който е предобраз на Исус е синът роден по обещание, но и този, който по един символичен начин на възкресение е върнат на Авраам, когато той смята, че Бог желае да му Го принесе в жертва:

> С вяра Авраам, когато беше изпитван, принесе Исаак в жертва – онзи, който беше получил обещанията, принесе единородния си син; онзи, за когото беше казано: „По Исаак ще се нарече твоето потомство“; като разсъди, че Бог може да възкресява и от мъртвите, откъдето, *като*

4 Тогава [след възкресението Си] Иисус се приближи към тях и им говори, като каза: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. (Матей 28:18)

символ на възкресението, го и получи обратно. (Евреи 11:17-19)

Веднъж Авраам е изпитан в това да очаква Исаак да се роди, а после отново го преживява в сърцето си като изгубен, за да го получи отново чрез вярата във възкресението. Така е представено преживяването на нашия небесен Баща, когато се разделя със Сина Си, веднъж при въплъщението Му, а след това преди възкресението Му.

По модела на първородството на Христос спрямо Бога е наредено първият син от всяко семейство на земята да наследи специалното *духовно благословение от баща* си и *двоен дял от имота му*:

Ако някой има две жени, едната любима, а другата нелюбима, и му родят синове – и любимата, и нелюбимата – и ако първородният син е на нелюбимата, тогава в деня, когато завещае имота си на синовете си, той не бива да направи първороден сина на любимата вместо сина на нелюбимата, който е първородният, а да признае първородния, сина на нелюбимата, *като му даде двоен дял от целия си имот*, защото той е началото на силата му; *на него принадлежи правото на първородния*. (Второзаконие 21:15-17)

И той [Яков] се приближи и го целуна, и Исаак помирисa дъха на облеклото му, и *го благослови, като каза*: Ето, дъхът на сина ми е като дъх на поле, което е благословил ГОСПОД. Бог да ти даде от росата на небето и от тлъстината на земята, и изобилие на жито и на младо вино!... (Битие 27:27-29)

Виждаме как бащата благославя сина си подобно както Бог благославя Своя Син. Така небесното благословение се предава по канален ред към човечеството чрез семейството. И съвременните бащи могат да изговарят думи на благословение над своите деца и съпрузите към своите съпруги. А майките могат да поливат семената на това благословение, давайки пример на уважение към авторитета на бащата.

Когато в старо време се връчвало първородството, идеалният случай бил, благословен да бъде този син, който пръв е роден в семейството. Но тъй като водещата цел е духовна, много пъти биологическите кандидати се оказвали негодни и заменяни с тези, които приемали да бъдат водени от Духа на Божия Син. Така първородният син на Яков, Рувим, загубил правата си, защото спал с наложницата на баща си:

> Синовете на Рувим, първородния на Израил [Яков] – защото той беше първородният, но понеже оскверни леглото на баща си, *първородството му се даде на синовете на Йосиф*, сина на Израил, и *той не се записва в родословието според първородството*. (1 Летописи 5:1)

Обикновено при избор на цар за Израил бил поставян първородният, както е в случая с цар Йорам (2 Летописи 21:3), но при семейството на Есей, божественият избор се спира на Давид вместо биологическия първороден Елиав, от което е изненадан дори самият божествен пратеник:

> И имената на тримата му [на Есей] сина, които отидоха в битката, бяха: *Елиав, първородният*, вторият му Авинадав и третият Сама. (1 Царе 17:13)
>
> И когато дойдоха, той (пророк Самуил) видя Елиав и си каза: Положително пред ГОСПОДА е Неговият помазаник. Но ГОСПОД каза на Самуил: Не гледай на вида му, нито на високия му ръст, понеже съм го отхвърлил; защото ГОСПОД не гледа на това, на което гледа човек; понеже човек гледа на лицето, а ГОСПОД гледа на сърцето... И ГОСПОД каза: *Стани, помажи го [Давид], защото е този*. (1 Царе 16:6-12)

При друг подобен случай, Бог показал на благословителя, че този, който ще използва привилегиите на първородството по желания начин не е по-големият син.

> И Йосиф каза на баща си [Яков]: Не така, татко мой, защото този [Манасия] е първородният – възложи дясната си ръка на неговата глава! Но баща му отказа, като рече: Зная, сине мой, зная. И той ще стане народ, и той ще бъде велик, *но по-младият му брат* [Ефрем] *ще бъде по-голям*

> *от него* и потомството му ще стане множество народи. (Битие 48:18-19)

> С плач ще дойдат (отстъпилите от Бога евреи) и като се молят, ще ги водя; ще ги доведа до водни потоци през прав път, в който няма да се спънат; защото съм Отец на Израил и *Ефрем е първородният Ми*. (Йеремия 31:9)

Текстът в началото на тази глава се отнася за Яков, който присвоил с измама първородството на гладния си брат. Разбира се не е възможно първородството да бъде придобито с измама, защото духовните благословения идват по силата на праведния живот на Божия Син. И все пак било позволено нещата да се развият по този начин, защото Бог знаел, че в бъдеще Яков действително ще даде възможност на духа на небесния Първороден да го владее. Преди да стигне до такова осъзнаване, обаче, Яков излъгал още веднъж, като се представил пред слепия си баща за по-големия си брат, за да получи благословението. И го получил ☺, но разяреният Исав, биологичният първороден, решил да го убие и се наложило Яков да избяга в дома на вуйчо си, където сега той бил лъганият.

Седем години работил за едната му дъщеря, но вуйчо му му дал другата и го накарал да работи още седем за желаната от него. Накрая, когато тръгнал да се прибира към дома си, разбрал, че брат му идва срещу него с 400 войника. Това бил критичният час, когато той се уединил да се моли, за да се предаде напълно на Бога. Тогава Божият Син влязъл в борба с него, тъй като Яков го помислил за неприятел. Борбата продължила до изгрев и вярата му не отслабнала докато най-накрая не получил жадуваното благословение заедно с новото име Израил. Към същото сме поканени и ние, за да бъдем негови духовни наследници:

> Това е поколението на онези, които Го търсят, които търсят лицето Ти, те са Яков. (Затишие за размисъл) (Псалми 24:6)

Така е демонстрирано раждането на народа Израил – тези, които Бог избира като първородни между семейството от народи, за да благослови чрез тях цялата земя:

> А ти кажи на фараона: Така говори ГОСПОД: Израил Ми е син, първородният Ми; (Изход 4:22)

В продължение на повече от 1400 години, еврейският народ бил този чрез, който Бог се стремял да даде светлина и благословение на останалите народи, но като цяло те се утвърждавали в греховете си и сами се дисквалифицирали от високото си призвание. Накрая, след като отхвърлили и предали на смърт самия Първороден на Бога, Той бил принуден да избере други на тяхно място.

Призивът за първородството има за окончателна цел Христос да стане първороден вътре в нас чрез Духа Си:

> Защото, които предузна [Бог], тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Неговия Син, за да бъде Той *първороден между много братя*; (Римляни 8:29)

Поканени сме да отговорим на този призив, за да участваме в последната фаза от свещената мисия на Небето за този свят:

> Пристъпихме при хълма Сион, при града на живия Бог... *при събранието на първородните, които са записани на небесата*... (Евреи 12:22-23)

В последната книга на Библията, Откровение, е записано, че, в самия край на времето, 144 000 души ще имат на „челата си“ името или характера на Отец. Те са наречени „първи плодове на Бога и на Агнето [Христос].“ Всички сме поканени да бъдем част от тази специална група, изявяваща светлината на Божия характер в нашия мрачен свят. Желаеш ли да бъдеш от тях? Моли се да получиш в пълнота Духа на Божия Първороден.

Г. 7. Младоженецът

И моавката Рут, вдовицата на Маалон, придобих [Вооз] за своя жена, за да издигна името на умрелия над наследството му, за да не се изличи името на умрелия измежду братята му… И целият народ… казаха: Свидетели сме! ГОСПОД да направи жената, която влиза в дома ти, като Рахил и Лия, двете, които съградиха израилевия дом;
(Рут 4:10-11)

Символиката на съединяването на отчужденото от греха човечество с Бога (Исая 62:5) е представена от няколко различни страни:

1. Според закона на Левирата, името на умрелия „в престъпления и грехове“ Адам трябвало да бъде издигнато, за да не се изгуби завинаги наследството му (Ефесяни 2:1 срв. Второзаконие 25:5, 6). Христос облякъл падналата човешка природа, и станал вторият Адам, за да може да възстанови името или характера на умрелия.

2. Но „както *жената е от мъжа*, така и *мъжът е чрез жената“* (1 Коринтяни 11:11-12) и затова Христос дошъл на този свят чрез Мария. Той също е представен като раждан от църквата заради хилядолетните очаквания на вярващите да дойде Месията, които били мъчителни като родилни болки (Откровение 12:1-5). Тези родилни страдания продължават и при разочарованието на учениците Му, когато Той е заведен на кръста, а радостта им е сравнена с тази на жена, която е родила детето си и е забравила страданието си (Йоан 16:20-22).

3. От друга страна самата църква също е представена като идваща от Христос. Както Адам заспива, за да бъде взета Ева от него, така и Христос е „приспан“ в смърт на Голгота, за да може да се роди Църквата от тази изява

на Неговата любов (Битие 2:21-23 срв. Ефесяни 5:25-33).

4. И както потомството на мъжа идва чрез жената, така и вярващите в Христос идват чрез Църквата (Откровение 12:17).

В контекста на Завещанието Отец е дал на Сина Си народите още в началото (Псалм 2:7, 8). Но, поради измамната и отчуждаваща сила на греха, Христос трябва да подпечата Завещанието с кръвта Си, защото такава е първоначалната вяра на онези, които са били отчуждени (Евреи 9:15-22) и такъв е откупът изискван от похитителя (Сатана) след като е заблудил наследниците да вярват в това. Но дори и тогава Отец е Този, Който привлича вярващите да дойдат при Сина (Йоан 6:44) и Той е Този, Който Му ги дава, защото е Негов Баща (Йоан 17:6, 9, 11, 24). Така Бащата е Този, Който довежда Невестата при Сина Си.

Според закона на Левирата, заедно със съпругата на починалия брат Христос взема и неговото материално наследство. Затова в Завещанието на Бог към Неговия Син, освен народите, на Христос са обещани също и „земните краища“ (Псалм 2:8). Земята ще стане наследство на сънаследниците на Христос, които се отличават с това, че са кротки и смирени (Псалм 37:9). Към това материално наследство спада и „градът на който архитект и строител е Бог“ (Евреи 11:9, 10).

> Тогава дойде един от седемте ангела... и ми говори, като каза: Ела, *ще ти покажа невястата, жената на Агнето* [Исус]. И ме отведе в Духа на една голяма и висока планина и ми показа *светия град, Ерусалим, слизащ от небето от Бога*, и имаше *славата* [характерът] *на Бога, като блестеше, както блести някой много скъпоценен камък*... Градът имаше голяма и висока стена с *дванадесет порти* и на портите – дванадесет ангела, и върху портите – написани имена, които са *имената на дванадесетте племена на израилевите синове*... И градската стена имаше *дванадесет основни камъка* и на тях – имената на *дванадесетте апостоли на Агнето*... Измери и стената му, която излезе *сто четиридесет и четири лакти*; а това беше човешка мярка... (Откровение 21:1-26)

Елементите на този град ни говорят за основните представители на Христовата църква. Стената, която е 144 лакти (човешка мярка) е резултат от умножаването на 12 х 12. Това са водачите на Божия народ в старозаветни и новозаветни времена. Но това число (144) преумножено по 1000 дава стойността на онези, които са изобразили *напълно характера на Бога в самия край на времето*.

> Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата, *преди да ударим печат върху челата на слугите на нашия Бог*. И чух броя на подпечатаните – *сто четиридесет и четири хиляди* подпечатани от всичките племена на израилевите синове [духовният Израил]. (Откровение 7:3-4)

> И видях, и ето: Агнето стоеше на хълма Сион и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които носеха Неговото Име [характер] и Името на Неговия Отец написано на челата им... Те са били изкупени измежду хората като *първи плодове за Бога и за Агнето*... (Откровение 14:1-5)

По този начин, макар всички спасени от цялата човешка история да са сънаследници с Христос на даденото Му от Бога наследство, според божествения модел на източник и канал, 144 000 са представители на всички спасени. Те са невястата на Христос, която ще пребивава в двореца Му, а останалите са гости на сватбата.

> Нека се радваме и се веселим и нека Му отдадем слава, защото дойде сватбата на Агнето и *Неговата жена се е приготвила*. И на нея се даде да се облече в блестящ и чист висон, защото висонът са праведните дела на светиите. И ми каза: Напиши: *Блажени са тези, които са поканени на сватбената вечеря на Агнето*... (Откровение 19:7-9)

Обещанието към тези, които могат да станат част от тази Невяста е дадено по време на филаделфийския период на християнството, когато е отворена вратата към Най-святото място на небесното светилище (Откровение 3:7), защото има народ, който може да последва Христос там чрез вяра. Само в това помещение се вижда напълно характерът на Отец както е изявен от Сина Му на земята и затова само хората преживели тази опит-

ност могат да станат част от Невестата на Христос:

> Който победи, ще го направя стълб в храма на Моя Бог и той няма вече да излезе вън; и ще напиша на него Името на Моя Бог и името на града на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново Име. (Откровение 3:12)

1	1
2	1
3	2
4	3
5	5
6	8
7	13
8	21
9	34
10	55
11	89
12	144
13	233
14	377
15	610

Числото 144 000 е числото на преумножения растеж и зрялост на характера. То е окончателното изпълнение на обещанието дадено към Авраам за умножаване и преумножаване на потомството му (Битие 22:17). Тази закономерност на естествения растеж е уловена от италианския математик Леонардо Фибоначи (1170-1240), който наблюдавал различни природни структури. Този растеж се изразява в т. нар. числа на Фибоначи, при които всяко следващо число е равно на сбора на предишните две. Интересно е, че дванадесетото по ред число в тази последователност е числото 144.

Също така, ако отворим Псалмите – единствената книга в Писанието, която има 150 глави, и прочетем 12ти стих на 144ти Псалм, ще срещнем същата закономерност:

> Нека синовете ни в младостта си бъдат като *пораснали растения* и дъщерите ни – като *крайъгълни колони*, издялани като за дворец! (Псалми 144:12)

Тук е изразена съкровената мечта за достигането на онази зрялост, която отразява съвършенството на Отца (Матей 5:43-48). Този растеж е резултат от разкриването и прилагането на принципите на истините, които са започнали да се разкриват при отварянето на вратата към Най-святото място на небесното светилище. Кулминацията на този процес е така наречения вик на

третия ангел, който е свързан с увеличеното количество на синовния Дух на Христос в определените времена и разкриването на милостивия и ненасилствен характер на Отец чрез живота на Сина Му на земята (Откровение 14:9 срв. 18:1).

Този висок вик означава, че 144 000 са обособени и запечатани в съдбата си като Невеста на Божия Син и са готови да заживеят в Новия Ерусалим, който става тяхно постоянно обиталище. В апокрифът за последното време този момент е представен по следния начин:

> При тия ми към нея думи лицето ѝ и погледът ѝ неочаквано светнаха, и ето, видът ѝ стана бляскав [приемане на Божия характер], тъй че аз, уплашен от нея, размислях, какво ще е това нещо. И ето, тя изведнъж *извика толкова силно и толкова страшно*, че от тоя неин вик земята се разлюля. И аз видях: и ето, *жената вече не ми се явяваше, но се градеше град*, и мястото му се отбелязваше върху широки основи (3 Ездра 10:25-27).

Божието Слово ни учи, че от самосебе си не можем да родим правда, защото всички сме „като човек нечист“ (Римляни 3:10-19). Това, от което се нуждаем, е Христовата правда, но в края на времето ще настъпи един заключителен етап, при който тази правда ще бъде изявена в народа Му в една невиждана дотогава пълнота заради увеличеното познание на Божия характер (Исая 11:9 срв. Авакуум 2:14). Наблюдавайки красотата на своя Цар, Невестата ще се преобрази според това, което вижда (2 Коринтяни 3:18). Исус говори за периода на финалната подготовка в една от притчите Си, в която Божието царство е сравнено със сватба:

> Небесното царство прилича на един цар [Бог], който направи сватба на сина си [Христос]. Той разпрати слугите си [пророците] да повикат поканените на сватбата [еврейският народ], но те не искаха да дойдат... Тогава каза на слугите си: Сватбата е готова, но поканените не бяха достойни. Затова идете по кръстопътищата и колкото намерите, ги поканете на сватба [поканени са хора от всички народи в християнската епоха]. И така, онези слуги изля-

> зоха по пътищата, събраха всички, които намериха – *зли и добри* [не всички изповядващи християнството са истински] – и сватбата се напълни с гости. А ***<u>царят, като влезе да прегледа гостите</u>*** [съд], видя там един човек, който *не беше облечен в сватбарска дреха* [няма Христовата правда]. И му каза: Приятелю, ти как си влязъл тук, без да имаш сватбарска дреха? А той мълчеше. Тогава царят каза на служителите: Вържете му краката и ръцете [това прави грехът с човека – Притчи 5:22] и го хвърлете във външната тъмнина [извън Божието присъствие]... (Матей 22:2-14)

Това е съдът, за който се говори в Данаил 7-ма глава, когато на Човешкия Син се дава царството... (Даниил 7:9-13). Този съд не е по времето на Второто пришествие, а известно време преди това. Човешкият Син не е представен като идващ на земята, а е доведен при Бога, за да получи царството. И това е в следствие на проведения съд, защото чрез него се разбира кои са (1) фалшиви вярващи [човекът без сватбарска дреха], кои (2) ще останат на сватбата като гости и кои (3) ще съставляват самата Му Невяста през вечността. Затова, когато говори на учениците Си как трябва да бъдат будни и готови за Второто Му идване, Той казва:

> Кръстът ви да бъде препасан и светилниците ви – запалени; и самите вие да приличате на хора, които *чакат господаря си, когато се върне от сватба*, за да му отворят незабавно, щом дойде и похлопа. Блажени онези слуги, чийто господар ги намери *будни*, когато си дойде; истина ви казвам, че той ще се препаше, *ще ги накара да седнат на трапезата и ще дойде да им прислужи*. (Лука 12:35-37)

Забележете, че при Второто Си идване Исус се завръща от сватба. Това означава, че дотогава всичко относно поданиците на царството трябва вече да е решено. Исус представя още една притча със сватбарски сюжет, за да обърне внимание на други аспекти от подготовката:

> Тогава небесното царство ще се сравни с десет девици [вярващи във Второто идване], които взеха светилниците [Божието Слово] си и излязоха да посрещнат младоженеца [Христос]. А от тях пет бяха разумни и пет – неразумни.

> Защото неразумните, като взеха светилниците, не взеха масло [Светия Дух] със себе си. Но разумните заедно със светилниците си взеха и масло в съдовете си.... А посред нощ се нададе вик: Ето, младоженецът (идва)! Излизайте да го посрещнете! Тогава всички онези девици станаха и приготвиха светилниците си. А неразумните казаха на разумните: Дайте ни от вашето масло, защото нашите светилници угасват. А разумните в отговор казаха: Да не би да не стигне и за нас, и за вас. По-добре идете при продавачите и си купете. А когато те отидоха да си купят, младоженецът пристигна; и *готовите влязоха с него на сватбата и вратата се затвори*. После дойдоха и другите девици и казаха: Господи! Господи! Отвори ни! А Той в отговор каза: Истина ви казвам: ***не ви познавам***. И така, бдете! Защото не знаете нито деня, нито часа, (в който Човешкият Син ще дойде). (Матей 25:1-13)

Причината неразумните да нямат достатъчно от Духа на Христос е, защото те не са се стремели да общуват с Него и да Го познават и по този начин да познаят характера на Отца. Това е и причината неразумните да нямат достатъчно от Духа на Божия Син, който тук е представен с маслото, необходимо за светлиє ната на светилниците (Захария 4:1-6).

ГГ. Оригиналното време

И Бог каза: Да бъдат светила на небесната твърд, за да разделят деня от нощта; нека служат за знаци и за времена, и дни, и години;... И Бог създаде двете големи светила: по-голямото светило, за да владее деня, и по-малкото светило, за да владее нощта, и звездите. И Бог ги постави на небесната твърд, за да светят на земята, да владеят деня и нощта и да разделят светлината от тъмнината. И Бог видя, че беше добро. И стана вечер, и стана утро: ден четвърти.

(Битие 1:14-19)

IV. 1. Ден

*И Бог каза: Да бъдат светила на небесната твърд, за да разделят деня от нощта; нека служат за знаци и за времена, и **дни**, и години;*
(Битие 1:14)

На четвъртия ден от сътворението на нашия свят Бог и Неговият Син създават небесните тела, които разделят деня от нощта и светлината от тъмнината. Но през първите три дни на сътворението пак е имало светлина. Нека прочетем за нея:

> И Бог каза: *Да бъде светлина*! И стана светлина. (Битие 1:3)

Откъде идва тази светлина, след като все още не са създадени слънцето и луната?

> И известието, което чухме от Него и известяваме на вас, е това, че *Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина*. (1 Йоаново 1:5)

Тази светлина идва директно от самия Бог.

> И Бог видя, че *светлината беше добро*; (Битие 1:4)

Светлината е добро не само във физически смисъл:

> Защото Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е *Този, който е огрял в сърцата ни*, за да даде *светлината на познанието на Божията слава* в лицето на Иисус Христос. (2 Коринтяни 4:6)

Отсъствието на това познание е тъмнина и тази тъмнина избират хората, които искат да останат в злите си дела (Йоан 3:19-21).

Разделянето на светлината от тъмнината от една страна подсказва, че грехът вече се е появил чрез Луцифер, а от друга, че създавайки човека свободен, Бог позволява потенциал за появата на злото, и само в този смисъл Той казва, че твори и доброто, и злото (Исая 45:7). Ако Адам и жена му били издържали изпита с дървото за познаването на доброто и злото, нощта щяла

завинаги да изчезне от човешкото битие (Откровение 21:25).

В началния етап на сътворението откриваме две определения за понятието *ден*:

> И Бог нарече [1] *светлината ден*, а *тъмнината нарече нощ*. И стана вечер, и стана утро: [2] *ден един*. (Битие 1:5)

Първото определение се отнася *само за светлата част на денонощието*, докато второто за цялото денонощие. Пример за първата употреба на тази дума е изречението „Градината изглежда много красива през деня." Второто би могло да се демонстрира, ако кажем например: „Майка ми не е тук вече два дни."

Друг важен момент в изследването на оригиналното време е началото на деня. Забележете следните констатации от дните на сътворението:

> ... И стана вечер, и стана утро: ден един.... И стана вечер, и стана утро: ден втори.... И стана вечер, и стана утро: ден трети.... и т .н. (Битие 1:5, 8, 13, 19, 23, 31)

Този рефрен разкрива, че денонощният цикъл започва не от светлата му част, а от тъмната. Това означава, че началото и краят на един ден според втората дефиниция (денонощието) е залезът на слънцето (Левит 23:32).

А откъде тогава е дошла идеята, че началото е в полунощ?

> Когато египтяните разработвали своята времева система, те трябвало да отчитат времето, когато няма сянка. Тъй като най-високата точка на деня е била обяд, обратното трябва да е полунощ, когато 12-те часа са започвали отново, така че ето защо денят започва в полунощ.[5]
>
> Общата конвенция сред древните римляни, древните китайци и в съвремието е гражданският ден да започва в полунощ, т. е. 00:00, и да продължава цели 24 часа до 24:00, т.е. 00:00 на следващия ден.[6]

5 https://www.vermontpublic.org/programs/2019-01-18/why-do-days-start-at-12-oclock

6 https://en.wikipedia.org/wiki/Day

Следователно, по отношение началото на оригиналния ден, светът се е изместил към най-тъмната част на денонощието. Това е направило времето от 00:00 до 6:00 да се възприема като сутрешни часове. А щом слънцето и луната са създадени, за да разделят „светлината от тъмнината“ (Битие 1:14, 18) тогава възприемането на времето от 00:00 до 6:00 като принадлежащо на утрото смесва тъмнината със светлината и размива границата между доброто и злото! Спомняме си, че именно Рим „замисли да промени времена и закони“ (Даниил 7:25).

Дни преди Пасхата	**Събития**
6 дни Събота	В дома на Симон
5 дни Неделя	Посрещане в Ерусалим
4 дни Понеделник	
3 дни Вторник	
2 дни Сряда	
1 ден Четвъртък	
Петък	Пасха
Събота	Безквасни хлябове

А сега можем да проследим хронологията на последната седмица преди Голгота. Йоан ни съобщава, че „шест дни преди Пасхата“ (Йоан 12:1) Исус гостува на Симон фарисея, където били сестрите Марта и Мария и брат им Лазар, когото Той съвсем наскоро бил възкресил от мъртвите. Там Мария помазала Божия Син със скъп

парфюм, на което Юда реагирал с негодувание, но Христос се застъпил за нея (Йоан 12:3-8). Тогава именно Юда отишъл при юдеите и предложил да им Го предаде (Матей 26:14, 15).

Интересът към възкръсналия Лазар бил голям и затова „главните свещеници се наговориха да убият и Лазар, защото поради него мнозина от юдеите отиваха и вярваха в Иисус“ (Йоан 12:10-11). На следващия ден (5 дни преди Пасхата) според записа на Йоан, Исус влязъл с магаре в Ерусалим, където според пророчеството хората Го приветствали като цар (Йоан 12:12-16 срв. Захария 9:9). По-нататък в книгата си Йоан съобщава следната информация за времето на самата Пасха:

> Тогава поведоха Иисус от Каяфа в преторията; а беше рано. Но те самите не влязоха в преторията, за да не се оскверният, *за да могат да ядат пасхата*. (Йоан 18:28)

Това е същият ден, в който Исус щял да бъде разпнат. Този ден юдеите наричали приготвителен, защото в него се подготвяли за настъпващата при залеза събота, но също и защото според тях сега тя съвпадала с първия ден на Безквасните хлябове (Левит 23:5-7), който бил смятан за годишна събота:

> И понеже беше денят на Приготовлението, за да не останат телата на кръста в съботата, *защото онази събота беше велика*, юдеите помолиха Пилат да им пречупят краката и да ги махнат оттам. (Йоан 19:31)

Проблемът на Йоановата хронология, която е онагледена с таблицата, е, че тя не е в синхрон с останалите три евангелия:

> А в *първия ден на празника на безквасните хлябове* учениците отидоха при Иисус и казаха: Къде искаш да Ти приготвим, за да ядеш пасхата? (Матей 26:17)
>
> А на първия ден от празника на безквасните хлябове, *когато колеха жертви за Пасхата*, учениците Му казаха: Къде искаш да отидем и да приготвим, за да ядеш пасхата? (Марко 14:12)
>
> И настана денят на безквасните хлябове, когато трябваше да се заколи пасхата. И Иисус изпрати Петър и Йоан и

им каза: Идете и ни пригответе, за да ядем пасхата. (Лука 22:7-8)

Останалите трима евангелисти заявяват, че Исус и учениците Му са чествали Пасхата в четвъртък вечерта. Някои смятат, че Исус е наредил това, защото е знаел, че няма да може да празнува на следващия ден. Но текстовете съобщават, че в този ден са се заколвали жертви за Пасхата. Според закона за Пасхата агнето е заколвано *„привечер“* (Изход 12:6). Тази дума в оригинал означава „между двете вечери“ т.е. времето между момента, в който слънцето започва да слиза от най-високата си точка (на обяд) и залеза му. Това е около 15:00 следобед. Вечерта, при началото на 15-тия ден от първия месец, който е първият ден от Безквасните хлябове, Исус и учениците Му са яли пасхалната вечеря.

Тогава кой от двата дни – четвъртък или петък – е истинското време на Пасхата? Господ е оставил допълнителни свидетели, чрез които да се потвърди истината (2 Коринтяни 13:1). Агнето се е отделяло „на 10-я ден“ от първия месец, четири дни преди да бъде жертвано (Изход 12:3, 6). Така и Исус отделил Себе Си в деня, когато влязъл в Ерусалим на магаре и бил посрещнат като Цар, въпреки че знаел, че с този акт ще задвижи окончателно убийствените действия на народните водачи (Йоан 10:17, 18; 12:15). Йоан казва, че това е било в деня след като Исус е гостувал на Симон, където Мария Го е помазала, т.е. 5 дни преди Пасхата (Йоан 12:1-3, 12-15). Но Исус отделил Себе Си 4 дни преди пасхата, а не 5.

Йоан е записал хронологията на последната седмица според представите на юдеите. И това е типично за неговата книга, защото той единствен постоянно нарича празниците „юдейски“ (Йоан 5:1; 6:4; 7:2), използва римското отброяване на часовете (Матей 27:46-50, Лука 12:38; Матей 14:25 срв. Йоан 19:13-16) и предава суеверието, че ангел размътва водите в къпалнята Витесда, за да може най-бързите да бъдат излекувани, така сякаш е истина (Йоан 5:1-4). С други думи, Йоан предава събитията според фалшивата система за справедливост на естествения

човек.

Четвъртък (14-и Авив)		Петък (15-и Авив)		Събота (16-и Авив)		Неделя (16-и Авив)	
НОЩ	ДЕН	НОЩ	ДЕН	НОЩ	ДЕН	НОЩ	ДЕН
	Заколване на Пасхата в 15:00 следобяд	Безквасни хлябове 1 ден		Безквасни хлябове 2 ден		Безквасни хлябове 3 ден	

**Денят в Библията започва от нощта (Бит. 1:8; Лев. 23:32; Лука 23:54; Марк 1:21, 32)*

„Защото, както Йона беше три дни и три нощи в корема на голямата риба, така и Човешкият Син ще бъде три дни и три нощи в сърцето на земята.“ (Матей 12:40)

Това се потвърждава и от думите на Исус към фарисеите, че „Човешкият Син ще бъде в сърцето на земята *три дни и три нощи*“ (Матей 12:38-40), нещо, което може да е буквално вярно само ако започнем да отброяваме от светлата част на четвъртъка, когато е било истинското време на Пасхата.

Така става ясно, че истинската Пасха е била в четвъртък и това има много важно значение, защото потвърждава факта, че Отец не е изисквал смъртта на Сина Си в Своето време на Пасхата. Според Неговия календар Синът Му бил завършил делото Си, изявявайки истинския Му характер в деня преди Неговото разпятие. С това са съгласни думите на Исус от молитвата Му в същия онзи ден след вечерята:

> Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша. (Йоан 17:4)

Божият Син е завършил даденото Му от Бога дело преди кръста, защото Отец *никога не е изисквал смъртта на Своя Син*, за да може да опрости греховете ни (Псалм 40:6, 7). Но кръстът е бил неизбежен заради фалшивата ни система за справедливост, според която всеки грях трябва да бъде наказан и „без проливането на кръв няма прощение“ (Евреи 9:22). Ние сме тези, които сме отразили изискването за смърт върху закона, като сме изисквали смъртта на Завещателя, за да повярваме, че

можем да получим наследството:

> Защото, където има завещание, *трябва да настъпи и смъртта на завещателя*. Защото едно завещание влиза в сила само след като има смърт, понеже то няма никаква сила, докато завещателят е жив. Затова и първият завет не беше утвърден без кръв. (Евреи 9:16-18)

Това се отнася за нас и нашите представи, но когато Бог завещал на Сина Си всичко – Своето естество и притежания – не се е налагало Отец да умира, за да влезе в сила Завещанието. Не Бог е Този, Който е определил смъртта на Сина Си в петък. Той само ни Го е дал – цялото Си съкровище, за да решим какво ще направим с Него. Исус се съгласил да поеме върху Себе си греха на света, бивайки заради това отделен от своя Отец за свят, който не разбира характера на Неговия Баща. След принасянето на агнетата в онзи четвъртък следобед, над душата на Исус вече била надвиснала смазващата тежест на греховете ни (Матей 26:38; Лука 22:42-44) и Той вече пребивавал в „сърцето на земята“ или в *„часа на тъмнината“* (Лука 22:53).

Можем ли да си представим на какво са се съгласили Отец и Синът, за да ни достигнат в нашето мислене и да ни отворят врата, за да ги познаем и така да бъдем спасени?!

Гл. 2. Седмица

И на седмия ден Бог беше свършил делото, което беше създал; и на седмия ден си почина от цялото дело, което беше създал. И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почина от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил.
(Битие 2:2-3)

На седмия ден от творческата седмица Бог и Неговият Син зададели седмичния цикъл във времето на земята. *Седмицата е независимо от астрономията доказателство за божествения произход на нашия свят*. Преди години имах разговор с дядото на моята съпруга, който беше прекрасен човек, но атеистичните идеи на комунизма, в който той вярваше, му пречеха да приеме напълно свидетелството на Писанието, което нерядко четеше.

Веднъж му споделих, че за разлика от останалите времеви единици, седмицата като феномен на времеразделението не почива на някаква естествена астрономическа закономерност. Откъде тогава хората масово са възприели едно такова разделение на времето?

Видях, че моят въпрос събуди интерес у дядото и след време той се допита до своя начетен син, за да види дали седмицата наистина би могла да е знак за божествения произход на света. Беше му отговорено, че това е така и мисля, че случилото се оказа значително влияние върху мисленето на този човек относно реалността на библейския Бог.

Въпреки светлината от Божието слово, някои учени, които фаворизират влиянието на древния Вавилон (панвавилонисти), смятат, че произходът на седмицата е от вавилонците:

> Най-разпространената хипотеза е формулирана от Жул Опърт, известен асиролог от деветнадесети век, който открива списък с вавилонски звездни божества, подредени в ред, който съответства на дните от седмицата: Шамаш

(Слънце), Шин (Луна), Нергал (Марс), Небо (Меркурий), Меродах (Юпитер), Ищар (Венера) и Адар (Сатурн). За всеки час от деня бил определен бог – защитник и звездата, свързана с първия час от деня (изгрева), се смятала за покровител на целия ден: Слънце, Луна, Марс, Меркурий, Юпитер, Венера и Сатурн, т.е. точно в реда на дните от седмицата.[7]

Тази хипотеза, обаче, не взема в предвид възможността вавилонците да са използвали вече съществуваща система за разделяне на времето на седмици. Те също така разпределяли 28-дневния лунен цикъл в четири седмици. Но лунният цикъл не е равен точно на 28 дни. На Луната ѝ отнемат 27 дни, 7 часа и 43 минути, за да направи една пълна обиколка около Земята. Това се нарича звезден месец и се измерва чрез нейната позиция спрямо далечни „неподвижни“ звезди. Въпреки това на нея са ѝ необходими около 29,5 дни, за да завърши един цикъл от фази (от новолуние до новолуние). Затова тези, които се опитват да следват т.нар. лунарни съботи, пренебрегват факта, че

Писанието никога не е свързвало седмичната събота с луната. Всъщност Божественият модел на Отец [източник] и Сина [канал], както е изразен в 1 Коринтяни 8:6, определя слънцето като фактор, свързан със седмичната събота, а луната с годишните събота (празниците) (Псалм 104:19).

Също трябва да се вземе предвид фактът, че историята на евреите е паралелна на вавилонската. Според родословните и хронологични записи в Битие 10-та и 11-та глави, Авраам, праотецът на Израел, най-ве-

7 Пак там

роятно е бил съвременник на Нимрод, основателя на Вавилон.

> Понеже Авраам послуша гласа Ми и опази поръченията Ми, *заповедите Ми, наредбите Ми и законите Ми*. (Битие 26:5)

> Защото съм го познал, за *да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да пазят ГОСПОДНИЯ път, като вършат правда и правосъдие*, за да направи ГОСПОД да дойде на Авраам онова, което е говорил за него. (Битие 18:19)

Авраам е спазвал заповедите на Бог и Неговия Син, сред които неизменно е и тази за съботата, която е в края на седмичния цикъл:

> И на *седмия ден* Бог беше свършил делото, което беше създал; (Битие 2:2)

> Помни *съботния ден*, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си работи, а *седмият ден е събота* на ГОСПОДА, твоя Бог... защото в шест дни ГОСПОД направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почина. Затова ГОСПОД благослови *съботния ден* и го освети. (Изход 20:8-11)

Не би могло да бъде казано по-ясно, нали? *Оригиналният и изначален седми ден е събота*. И ако Авраам е следвал тези принципи, то колко повече трябва да са го правили вярващите, живели преди потопа?! Дори днес в страни като САЩ, Канада и Япония неделята все още се смята за първи ден от седмицата. Но тогава защо в нашата и в немалко други държави неделята е седмият ден от седмицата и от кога е тази промяна? Белезите на промяната се виждат и в българското наименование на деня *сряда*, което е свързано с идеята за *средата* на седмицата. Но срядата би могла да бъде среда само когато първият ден от седмицата е неделя, а последният събота.

Неделя	Пон.	Вторник	**Сряда**	Четв.	Петък	**Събота**
1	2	3	4	5	6	7

Също така значението на думите *неделя* и *събота* не решава

еднозначно въпроса, защото от една страна *неделя* идва от това, че „не действам“ т.е. почивам, но *събота* идва от еврейското *шабат*, което също е свързано с почивка.

Въпреки указите за промяна на съботата в неделя на Константин и главите на католическата църква (IV-VI в.) началото на седмицата останало непроменено. Когато Кирил и Методий (края на IX^{ти} в.) донесли християнството на славяните чрез азбуката, те взели със себе си гръцката традиция за отброяване на дните, но ги броили от понеделник вместо от неделя. В резултат на това славянските езици сега третират понеделник като първи ден, вторник като втори и т.н. Събота и неделя са единствените дни, които са наименувани, а не номерирани. Неделята на руски е думата за „Възкресение“.

В това отношение особен интерес представлява писмото на папа Николай I в отговор на въпросите на княз Борис I (852-889) във връзка с почивния ден:

> Искаш да знаеш дали някой има право да извършва труд в събота или неделя.... ... ако самата Истина заповяда чрез себе си съботата да не се пази според буквата, то всеки, който пази свободното време на съботата според буквата на закона, на кого друг противоречи, освен на самата Истина? *Но в неделя човек трябва да преустанови земния труд и да се посвети на молитви* по всякакъв начин, за да може всякаква небрежност, извършена през *останалите шест дни*, да бъде изкупена с молитви през целия ден на *възкресението Господне*.[8]

Въпреки че не е казано направо, фразата „останалите шест дни“ намеква, че неделята трябва да се схваща като последния ден на седмицата. Но т. нар. „юдействане“ на християните в спазването на съботата продължило и този въпрос станал спорен при схизмата на Западната и Източната църкви:

> „Сред обвиненията, отправени от християните на Запад (католиците) към тези на Изток (православните) било това,

8 Писмо 99, 866 г. https://sourcebooks.fordham.edu/basis/866nicholas-bulgar.asp

> че те „сабатизират" [почиват в събота] в допълнение към богослужението през първия ден от седмицата. Патриарх Михаил Керуларий защитил „съботата", цитирайки Божията заповед в Изход 20:8-11. На 16 юли 1054 г., в събота, точно преди началото на службата, трима папски легати поставили документа за анатемосването на олтара в катедралата „Света София".[9]

Смята се, че окончателното превръщане на неделята в ден седми е станало някъде едва през X^ти^ век чрез естествено изместване на края на седмицата поради празничния характер на неделята:

> Можем да отбележим, че в ранните християнски монети съботата е обозначена като ден седми, следвайки Библията. В по-късните монети обаче той се обозначава като ден шести. Тази промяна *изглежда е предизвикана от естествената тенденция празнуваният специален ден от седмичния цикъл да се счита за край на цикъла*, а не за начало. И така, *<u>след около десети век</u>* за *повечето християни неделята заменила съботата като ден седми*. Аналогична промяна настъпила в ислямския свят, където петъкът започнал като ден шести, но по-късно се брои като ден седми. (Майкъл Фолк, Относно името на седмичния ден за почивка, стр. 6)

Има и друга гледна точка относно промяната на понеделник в първи ден от седмицата:

> Конвенцията, която става все по-често срещана, календарните седмици да започват в понеделник, е резултат от западноевропейските имена, особено немските, които не наричат съботата събота - или вече не го правят по разпознаваем начин. Тъй като християните, особено протестантите, смятат неделята за „събота", тенденцията е тя да се номерира като 7-ми, а не като 1-ви ден. Познаването на гръцки или арабски, или няколко романски езика обаче би ни показало, че съботата си остава събота, не само на

9 https://st.network/religion/sunday-is-the-seventh-day-of-the-week-true-or-false.html

иврит, но дори за християни и мюсюлмани.[10]

В по-скорошни времена индустриалното общество направи много, за да разруши традиционната концепция за неделята като първи ден. Според деветия нов колежански речник на Уебстър от 1983 г., терминът „уикенд“, записан за първи път през 1878 г., се отнася за „периода между края на една работна, или бизнес или учебна седмица и началото на следващата“. Това разбиране твърдо поставя неделята в края на седмицата.

Вероятно поради това Международната организация по стандартизация (МОС) реши през 1988 г., че понеделник трябва да се счита за първи ден от седмицата. Календарите в много европейски страни сега следват решение 8601 на същата организация.[11]

Така наречените аргументи в полза на неделята (Йоан 20:19, 26-29; Деяния 2:1-4; 20:7; 1 Кор. 16:1-2) само подчертават, че тя е първият ден от седмицата. Откровение 1:8 ни съобщава, че Йоан е получил виденията си в „Господния ден“, който според цялата Библия е съботата. Единствено Ефесяни 2:15 и Колосяни 2:16-17 заслужават специално разглеждане, защото тук аргументът е различен.

> Като в плътта [Христос] си унищожи враждата, тоест закона със заповедите му изразени в постановления... (Ефесяни 2:15)

Думата *постановления* на гръцки е *догма* и се намира на следните места в гръцкия Стар завет на Апостолския полиглот: Ездра 8:8; Йезекил 20:26; Даниил 2:13; Даниил 3:10, 12, 29; Даниил 4:6; 6:8, 9, 10, 12, 13, 15, 26. В никой от тези случаи думата не е свързана с Божия закон и нейното значение гравитира около идеята за смъртните човешки укази. Тези укази са според фалшивата справедливост, че всеки грях трябва да бъде наказан, и враждата на човека срещу Бога, и точно това е унищожил Божият Син на кръста, като „прави да престанат жертвата и приносът“

10 www.friesian.com

11 https://bg.wikipedia.org/wiki/ISO_8601

(Даниил 9:27). Същата дума срещаме и в Колосяни 2:14-17.

> Той [Христос] изличи написаното в *постановленията* на закона, което беше против нас, и го отстрани отсред нас, като го прикова на кръста;... И така, никой да не ви осъжда за ястие или питие, *или във връзка* с някой празник или новолуние, или събота, които са сянка на бъдещето, но сбъдването е Христос. (Колосяни 2:14-17)

Изразът „във връзка със“ е един от малкото варианти за превод на гръцкото *мерос,* което в 31 от всичките му 43 употреби в Новия завет означава *част*, *дял* или *порция* от нещо. Тогава текстът би бил:

> И така, никой да не ви осъжда за ястие или питие, *или относно дял/порция/част от* някой празник или новолуние, или събота, които са сянка на бъдещето, но сбъдването е Христос. (Колосяни 2:14-17)

„Сянката“, за която се говори тук, не е включеното в израза „празник, новолуние или събота“, а ястията и питиетата, които действително имат преходно значение като символи и затова съставляват само част от вечните божествени времена.

Гл. 3. Месец

Защото, както новото небе и новата земя,
които ще направя, ще пребъдат пред Мен,
заявява ГОСПОД, така ще пребъде
потомството ви и името ви.

И от новолуние до новолуние,
и от събота до събота, ще идва всяка плът
да се покланя пред Мен, казва ГОСПОД.
(Исая 66:22-23)

Освен че „владее нощта“, „по-малкото светило“ също отговаря за месеца. Затова на български *месец* е синоним на думата *луна*, както е в известното стихотворение на Ботев:

Настане вечер - месец изгрее.
Звезди обсипят сводът небесен;

Английският език, като част от групата на германските езици, също има сходни думи за месец (month) и луна (moon). Това сходство откриваме и в други езици: Африкаанс: maand – maan; Датски: måned – måne; Холандски: maand – maan; Немски: Monat – Mond; Крио: mɔnt – mun; Люксембургски: Mount – Mound; Норвежки: måned – måne; Шведски: månad – måne; Таджик: моҳ – моҳ.

За един месец луната минава през 7 фази и 1 тъмен период от около 2-3 дни, което прави общо около 29,5 дни. В тази им последователност лунните фази се намират в една противоположна симетричност, която може да отразява различни универсалии, като например моделът на сътворението.

Така нарастващият и намаляващият полумесец са свързани с физическата светлина от първия ден и духовната от седмия:

А земята беше пуста и неустроена и тъмнина беше върху бездната, и Дух Божи се носеше над водите. И Бог каза: Да бъде светлина! И стана светлина. (Битие 1:2-3)

И на седмия ден Бог беше свършил делото, което беше създал; и на седмия ден *си почина* от цялото дело, което беше създал. И Бог *благослови* седмия ден и го *освети*, защото в него си почина от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил. (Битие 2:2-3)

Първата четвърт на луната отговаря на ден втори, когато Бог разделя водите и се явява атмосферата. Третата четвърт отразява ден шести, когато противоположната среда – сушата, е напълнена с живот.

И Бог каза: Да бъде твърд посред водите, която да раздели води от води! И Бог направи твърдта; и раздели водите, които бяха под твърдта, от водите, които бяха над твърдта. И стана така. И Бог нарече твърдта *небе*. И стана вечер, и стана утро: ден втори. (Битие 1:6-8)

И Бог каза: Да произведе земята живи същества според видовете им: добитък, пълзящи и земни животни според видовете им. И стана така. Бог създаде земните животни според видовете им, добитъка според видовете му и всичко, което пълзи по земята, според видовете му. И Бог видя, че беше добро. И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие! И нека владеят над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всички пълзящи, които пълзят по земята. И Бог съз-

> даде човека по Своя образ, по Божия образ го създаде; мъжки и женски пол ги създаде. (Битие 1:24-27)

Фазата на нарастващата луна намира своята противоположност в намаляващата луна. Тези фази съответстват на третия и петия ден. В третия ден Бог разделя водите, за да се яви сушата, а в петия ден изпълва със същества средата, която е противоположна на земята – въздух и вода:

> И Бог каза: Да се съберат на едно място водите, които са под небето, и да се яви сушата! И стана така. И Бог нарече сушата земя, а събраните води нарече морета. И Бог видя, че беше добро. (Битие 1:9-10)

> И Бог каза: Да гъмжи водата от множества живи същества, и птици да летят над земята по небесната твърд! И Бог създаде големите морски чудовища и всяко живо същество, което се движи, от които водата гъмжеше според видовете им, и всяка крилата птица според вида ѝ. И Бог видя, че беше добро. (Битие 1:20-21)

Пълнолунието отговаря на четвъртия творчески ден, който е в самата *среда на творческата седмица и е свързан с пълното осветяване*. Не е случайно тогава, че в този ден Бог създава светилата, определени за нашата земя:

> И Бог каза: Да бъдат светила на небесната твърд, за да разделят деня от нощта; нека служат за знаци и за времена, и дни, и години; и да бъдат за светила на небесната твърд, за да светят на земята! И стана така. И Бог създаде двете големи светила: по-голямото светило, за да владее деня, и по-малкото светило, за да владее нощта, и звездите. И Бог ги постави на небесната твърд, за да светят на земята, да владеят деня и нощта и да разделят светлината от тъмнината. И Бог видя, че беше добро. (Битие 1:14-18)

Прекрасни са творенията на нашия Баща и Неговия Син, въпреки помрачаващата сила на греха.

В част II, глава 4 споменахме, че преди потопа месецът е бил точно 30 дни. Нека сега разгледаме по-подробно основанията за това. Хронологията на потопа се разполага в симетрия. Ной

чака в ковчега 7 дни, докато започва да вали дъждът (Битие 7:10). Вали в продължение на 40 дни (Битие 7:12). Водите увеличават нивото си в продължение на 150 дни (Битие 7:24) и намаляват в продължение на още 150 дни (Битие 8:3). Още един период от 40 дни е споменат, докато Ной отваря прозореца на ковчега и изпраща гарван (Битие 8:6-7). След 7 дни изпраща гълъб, който се връща, защото няма къде да кацне (Битие 8:8, 9). След 7 дни отново изпраща гълъб, който този път се връща с маслинен лист в клюна си (Битие 8:10-11). И когато след още 7 дни изпраща гълъб за трети път, той вече не се връща (Битие 8:12). Първите седем дни до изпращането на гълъба само са загатнати с израза „и като почака *още седем дни*, пак изпрати гълъба“ (Битие 8:10). По този начин, в огледалната структура, тази седмица може да бъде причислена към лявата страна на уравнението, за да се получи следното:

7-7-40-150-150-40-7-7

Изследователят Уорън Джоунс предлага седмиците в хронологията на потопа да бъдат възприемани като отражение на творческата седмица в началото на книгата Битие.[12] Намирам това за напълно разумно, не само поради факта, че хронологичният запис на потопа се намира само няколко глави по-късно в същата книга, а и защото, заради нечестието на човечеството, потопът се явява точно противоположен на сътворението процес. Възприемането на споменатите седмици по този начин разкрива, че почивният ден събота се пада на дати, които действително отговарят на неговото предназначение и по този начин потвърждават правилното редополагане на времевите периоди в хронологията:

12 Warren H. Johns, April 13, 2022, Answers Research Journal 15 (2022): 61–82. https://answersresearchjournal.org/noahs-flood/flood-chronology-seven-day-cycles/

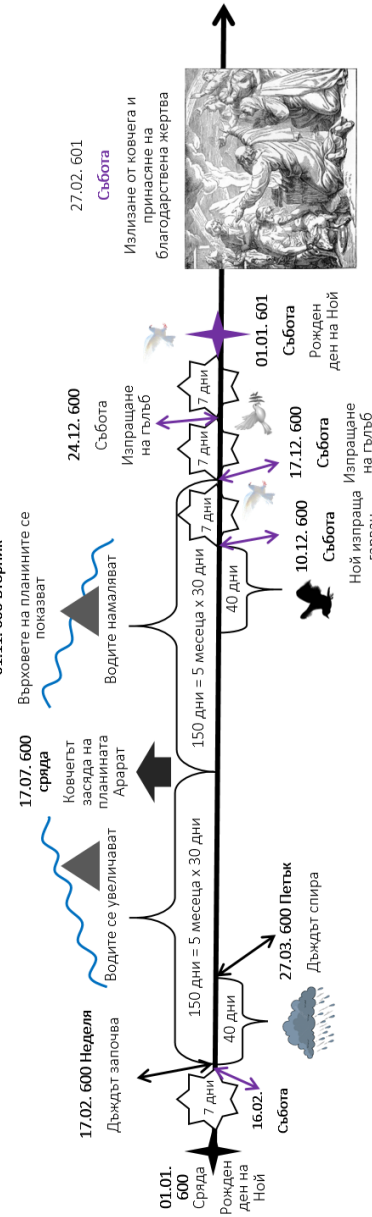
Битие	Събитие	Библей-ска дата	Ден от седми-цата
7:6	Ной става на 600 години	01.01.600	сряда
7:7	Хора и животни влизат в ковчега	10.02.600	неделя
7:10	Седем дни чакане, седмият е събота	16.02.600	събота
7:11	Началото на Потопа	17.02.600	неделя
7:12	40 дни до приключването на дъжда	27.03.600	петък
8:4	Ковчегът засяда на планината Арарат след 150 дни	17.07.600	сряда
8:5	Водата намалява в продължение на още 150 дни	17.12.600	събота
8:5	Върховете на планините се появяват	01.11.600	вторник
8:6	Ной изпраща гарван след 40 дни (39 пълни дни)	10.12.600	събота
8:8	Гълъб изпратен 7 дни по-късно, в края на 150-е дни	17.12.600	събота
8:10	Гълъб изпратен след още 7 дни, се връща с лист от маслина	24.12.600	събота
8:12	Гълъб изпратен след още 7 дни, но не се връща	01.01.601	събота
	Няма забавяне между третото изпращане на гълъб и отварянето на ковчега		
8:13	Водите пресъхват; ковчегът е отворен на рождения ден на Ной	01.01.601	събота
8:14	Ной излиза от ковчега със семейството си и животните	27.02.601	събота

В таблицата виждаме, че всяко едно от *седемте* събития, които са се случили в събота, е в пълна хармония с нейния замисъл като ден на свобода и покой. Това вторично удостоверява и самата хронология. Продължителността на месеца, като точно 30 дни, е потвърдена особено чрез двата периода от 150 дни, когато водата се увеличава и намалява.

Тези два периода от 150 дни се падат на указаните дати само когато месецът е точно 30 дни.

В началния текст на тази глава прочетохме, че в новото небе и новата земя, които Бог ще създаде, всички същества ще идват на поклонение пред Него и Неговия Син „от новолуние до новолуние и от събота до събота“ (Исая 66:23). Това е в съгласие и със светлината от Откровението на Йоан относно новия свят, в който е дървото на живота, раждащо 12 пъти плод, „всеки месец“ (Откровение 22:1-2).

Новолунието действително ще продължи да бъде фактор в новата земя и време, в което приемаме повече от животворния Дух на Божия Син. Можем да си представим как дванадесетте различни характера, представени чрез апостолите на Христос и

синовете на Яков, вземат от плодовете всеки месец и с особен копнеж очакват плодовете на месеца, който съответства на техния характер, което в духовен смисъл говори за една по-специална среща с Бог и Неговия скъпоценен Син.

ГЛ. 4. Година

... нека служат за знаци и за времена, и дни, и години;
(Битие 1:14)

От предишната глава стана ясно не само, че оригиналният месец е равен точно на 30 дни, но и че оригиналната година е равна на точно 12 такива месеца или 360 дни. И понеже този период е свързан с пълна ротация, не случайно окръжността има 360 градуса.

Друга важна закономерност на годината е, че тя е отражение на деня. Както оригиналната година е съставена от 12 естествени/лунни месеца, така и светлата част на денонощието е съставена от 12 естествени/слънчеви часа. Когато Господ Исус се опитал да обясни на учениците Си, че по време на Своята мисия на земята е защитен от Своя Отец, докато не дойде часът и властта на тъмнината (Лука 22:53), Той изразил това по следния начин:

> И когато чу, че бил болен, престоя два дни на мястото, където се намираше. След това каза на учениците: Да отидем пак в Юдея. Учениците Му казаха: Равви, сега юдеите искаха да Те убият с камъни, и пак ли там отиваш? Иисус отговори: *Нали денят има дванадесет часа*? Ако някой ходи денем, не се препъва, защото вижда светлината на този свят. Но ако някой ходи нощем, се препъва, защото *светлината не е в него*. (Йоан 11:6-10)

С този начин на изразяване Исус дава да се разбере, че духовната светлина е представена чрез 12[те] часа на деня, а нощта символизира духовната тъмнина в човека. Тази идея Божият Син изразява и на друго място по следния начин:

> Окото е светило на тялото. И така, ако окото ти е чисто, цялото ти тяло ще бъде осветено. Но ако окото ти е *зло*, цялото ти тяло ще бъде помрачено. И така, *ако светлината в теб е тъмнина, то колко голяма ще е тъмнината*! (Матей 6:22-23)

Тук тъмнината е свързана със злото и заблудата, но тя означава

също смърт и небитие:

> Наистина светлината на безбожния угасва, не свети пламъкът на огъня му. Закарват го от светлината в тъмнина и го изгонват от света. (Йов 18:5-18)

> Тогава царят каза на служителите: Вържете му краката и ръцете и го хвърлете във външната тъмнина... (Матей 22:13)

Не случайно хората спят и не усещат времето на нощта, сякаш не съществуват. Липсата на часове през нощта, които са заместени с 4 стражи, говори за опасната характеристика на духовната тъмнина, като време, когато духовният враг посява своите вредни семена:

> Небесното царство се уподобява на човек, който е посял добро семе на нивата си; но *когато хората спяха*, *неприятелят му дойде и пося плевели* между пшеницата, и си отиде. (Матей 13:24-25)

От гледна точка на времето, тъмният период не се измерва. Той е символ на смъртта и затова няма да съществува в новия свят (Откровение 21:25). По този начин и с такава нагласа, времето, което трябва да бъде отброявано в денонощието, са само 12^{те} часа на деня.

Тази връзка между деня и годината е потвърдена в Писанията и чрез измерването на човешкия живот. Обърнете внимание на начина, по който е представена продължителността на живота в тези текстове:

> Адам живя сто и тридесет години и роди син по свое подобие, по своя образ, и го нарече Сит. А откакто роди Сит, *дните на Адам станаха осемстотин години*, и роди синове и дъщери. И *всичките дни на Адам*, колкото живя, станаха *деветстотин и тридесет години*, и умря. Сит живя сто и пет години и роди Енос. А откакто роди Енос, Сит живя осемстотин и седем години и роди синове и дъщери. И *всичките дни на Сит станаха деветстотин и дванадесет години*, и умря... (Битие 5:3-8)

Продължителността на живота при Адамовите потомци е пред-

ставена с израза „дните станаха Х брой години“. И тази формула преднамерено се повтаря отново и отново до края на родословния запис. Какво ли са знаели древните за връзката между дните и годините? По-късно виждаме как и самият Създател говори за времето на човешката възраст по подобен начин:

> Тогава ГОСПОД каза: Духът Ми няма да пребъде вечно в човека, защото той е плът; затова *дните му ще бъдат сто и двадесет години*. (Битие 6:3)

Когато патриархът Яков идва в Египет и се представя пред фараона, той също използва въпросната формула:

> И фараонът каза на Яков: Колко е броят на годините на живота ти? И Яков каза на фараона: Броят на годините на странстването ми на земята е сто и тридесет години. Малко и зли са били *дните на годините на живота ми* и не достигат *дните на годините* на живота на бащите ми във времето на тяхното странстване. (Битие 47:8-9)

И накрая, не без значение е и пророческото приложение на връзката „ден-година“. Самият факт, че в пророческите мащаби за време, един ден е равен на година, е многозначителен. Дванадесетте съгледвачи на Израил прекарали 40 дни, шпионирайки обещаната от Бога земя, и накрая десетима от тях заявили, че земята е непревземаема. Тяхното неверие щяло да се изрази в 40-годишно скитане в пустинята.

> ГОСПОД говори още на Мойсей и Аарон, и каза: Докога ще търпя това зло общество, което роптае против Мен? Чух роптанията на израилевите синове, с които роптаят против Мен. Кажи им: Жив съм Аз, заявява ГОСПОД – наистина ще ви направя така, както вие говорихте в ушите Ми!... А вашите трупове ще паднат в тази пустиня. И децата ви ще скитат по пустинята *четиридесет години* и ще теглят заради вашите блудства, докато труповете ви се довършат в пустинята. *Според броя на дните, за които разузнахте земята, четиридесет дни, по един ден за една година, четиридесет години* ще теглите заради беззаконията си и ще познаете какво е Аз да се отвърна. (Числа 14:26-34)

Това пророчество се сбъднало напълно по отношение на вре-

мето – Израил прекарал в пустинята 40 години според броя на дните на тяхното неверие. Следващото място, където е отразен пророческият принцип ден-година, е в книгата на пророк Езекиил по отношение на вавилонския плен на Юда и Израил:

> И ти, сине човешки, вземи си глинена плоча и я сложи пред себе си, и начертай на нея град – Ерусалим. И постави обсада против него и съгради укрепления против него,... И насочи лицето си против него и той ще бъде обсаден, и ти го обсаждай. Това е знамение за израилевия дом. И ти легни на лявата си страна и положи на нея беззаконието на израилевия дом. Колкото дни лежиш на нея, ще носиш беззаконието им. Защото Аз ти определих *годините на беззаконието им за съответен брой дни*, *триста и деветдесет дни*; и ще носиш беззаконието на израилевия дом. И когато свършиш тези, тогава легни още веднъж на дясната си страна и носи беззаконието на юдовия дом *четиридесет дни; ден за година, ден за година ти определих*. (Йезекил 4:1-6)

Всъщност, ако проследим употребата на принципа ден-година в апокалиптичната литература на Библията, ще видим, че той отразява напълно оригиналната продължителност на деня, месеца и годината. Периодът, през който църквата е преследвана от папството, е представен по следните два начина:

> И жената побягна в пустинята, където имаше място, приготвено от Бога, за да я хранят там *хиляда двеста и шестдесет дни*.... И на жената се дадоха двете крила на големия орел, за да отлети до мястото си в пустинята – там, където я хранят за *време и времена, и половин време*, скрита от лицето на змията. (Откровение 12:6, 14)

В шести стих периодът е представен като 1260 дни, а в четиринадесети като „време, времена и половин време", т.е. 3 ½ години. Но равенството на тези два израза е възможно само когато месеците са точно 30 дни, а годината 360 дни. Допълнително потвърждение откриваме в следващата глава на Откровението, където същият период е представен като преследващата власт на папството. Но този път периодът е измерен с месеци:

> И видях звяр, който излизаше от морето и имаше десет рога и седем глави; и на роговете му – десет корони; и на главите му – богохулни имена... И му се даде уста да говори големи неща и богохулства; и му се даде власт да действа *четиридесет и два месеца*. (Откровение 13:1-5)

Отново, 42 месеца могат да бъдат 1260 дни и 3 ½ години, само когато месецът е равен на 30 дни. Същото можем да видим и в 11-та глава на Откровението, където този период касае тежкото състояние на „двамата свидетели“:

> И даде ми се тръстика като тояга и ми се каза: Стани и измери Божия храм и олтара, и онези, които се кланят в него; но двора, който е извън храма, остави и не го измервай, защото той се даде на нациите, които ще тъпчат светия град *четиридесет и два месеца*. А на двамата си свидетели ще дам да пророкуват *хиляда двеста и шестдесет дни* облечени във вретища. (Откр. 11:1-3)

За да няма никакво съмнение, въпросният период тук е представен чрез нова комбинация – 42 месеца, които са равни на 1260 дни. И тези мащаби не се ограничават само до Откровението. Книгата на пророк Даниил също споменава този период на две места:

> И той [папският Рим] ще говори думи против Всевишния и ще тормози светиите на Всевишния и ще замисли да промени времена и закон; и те ще бъдат предадени в ръката му до *време и времена и половин време*. (Даниил 7:25)

> И аз, Даниил, видях, и ето, двама други стояха – един отсам на брега на реката и един оттатък на брега на реката. И единият каза на мъжа, облечен в лен, който беше над водата на реката: Докога е краят на тези чудни неща? И чух мъжа, облечен в лен, който беше над водата на реката, когато издигна десницата си и левицата си към небето и се закле в Онзи, който живее вечно, че това ще бъде след *време, времена и половин време*, и когато свърши разбиването на силата на светия народ, всичко това ще се изпълни. (Даниил 12:5-7)

Ако разглеждаме пророческото време изолирано от календар-

ното такова, ще пропуснем да видим, че първото е следствие от второто, и затова пророческите мащаби функционират на базата на едно времеизмерване, което тук нарекохме оригинално или автентично.

В английската Уикипедия това „пророческо“ или „апокалиптично време“ на Писанието е свързано с практиката за времеизмерване на юдеите, заимствана от вавилонците, докато първите били пленени от Вавилон през VI[ти] век пр. Хр.

> Трябва да се отбележи, че пророчеството е дадено във Вавилон и вавилонската година се състои от дванадесет месеца от тридесет дни. Това, че пророческата година не е обикновената година, не е ново откритие. Забелязано е преди шестнадесет века от Юлиас Африкан в неговата Хронография, където той обяснява седемдесетте седмици като седмици от еврейски (лунни) години, започващи с двадесетата година на Артаксеркс, четвъртата година от 83-та Олимпиада, завършваща през втората година на 202-ра олимпиада; 475 юлиански години се равняват на 490 лунни години.[13]

И въпреки че същата статия споменава потопа като пример за това, че „в древни времена са използвани дванадесет тридесетдневни месеца, което прави общо 360 дни за годината“,[14] това все още не дава възможност да се разбере, че става въпрос за автентичното астрономическо време, което реално действа в предпотопната епоха. В рамките на това автентично време не е било необходимо периодично да се добавя 13-ти месец, за да се изравняват лунната със слънчевата година, просто защото двете са действали в пълна хармония.

Накрая ще обърнем внимание на оригиналното начало на годината. Говорейки за времето на Пасхата в Египет, Господ казва:

> Този месец ще ви бъде начало на месеците, ще ви бъде първият от месеците на годината. (Изход 12:2)

Този месец носи името Авив (Второзаконие 16:1) и значението

13 https://en.wikipedia.org/wiki/Prophetic_Year

14 Пак там

му се свързва с определена ранна зрялост на ечемика в Израел. Тази зрялост трябва да гарантира, че няколко дни след Пасхата, ще има сноп от новата жетва, който да се „подвижи“ пред Господ в светилището (Левит 23:5, 11). Поради промените след потопа, ако в края на дванадесетия месец ечемикът няма зрялост „Авив“, се добавя допълнителен 13^{ти} месец, за да се стигне до истинското земеделско и астрономическо начало на оригиналната година, което е между края средата на март и тази на април. Виждаме, че злите сили отново са променили истинското начало, както при деня.

Остатък от оригиналната година са наименованията на месеците септември, октомври, ноември и декември. На латински те идват от числата 7, 8, 9 и 10. Но в наши дни тези месеци са с две степени напред и така годината започва в средата на зимата вместо в естественото начало на пролетта.

Гл. 5. Юбилей

И да осветите петдесетата година и да провъзгласите освобождение по цялата земя,
на всичките ѝ жители; това ще ви бъде юбилей и ще
се върнете всеки в притежанието си,
и ще се върнете всеки при рода си.
(Левит 25:10)

Седморният принцип на съботата продължава и в годишното разпределение на времето. Всяка седма година в календара на Бог и Неговия Син е събота:

> Говори на израилевите синове и им кажи: Когато влезете в земята, която Аз ви давам, тогава *земята да пази събота за ГОСПОДА*. Шест години да сееш нивите си и шест години да режеш лозето си и да събираш плода му; а *седмата година да бъде събота за почивка на земята, събота на ГОСПОДА*; в нея да не сееш нивата си и да не режеш лозето си. (Левит 25:2-4)

За да почива земята и човекът да може да приеме увеличените благословения на Христовия Дух в седмата година, Бог така благославя шестата година, че тя ражда плод за три години (Левит 25:21-22). Седмата година също така е време за опрощаване на дълговете:

> В края на всеки седем години да правиш опрощаване на дълговете. А това е правилото за опрощаването: всеки заемодател да опрости заема, който е дал на ближния си; да не го изисква от ближния си или от брат си, защото се провъзгласява опрощаване за ГОСПОДА. (Второзаконие 15:1-2)

Това ограничаване на икономическото робство намира своята кулминация в юбилея, който е годината след „седем съботни години", която е петдесета по ред (Левит 25:8-10). Нейното освещаване започва „на десетия ден от седмия месец", който е „Денят на умилостивението", когато се опрощават греховете

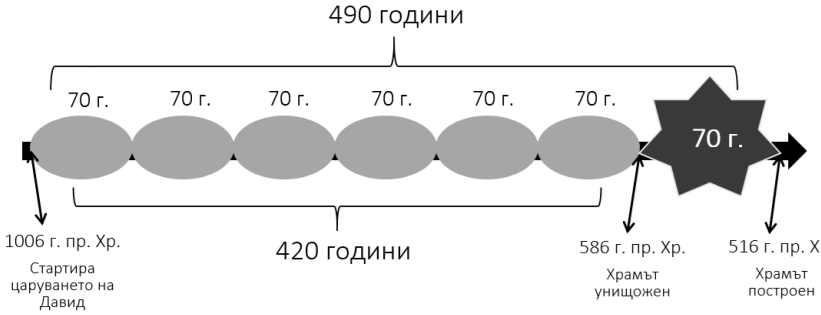
на целия Божи народ. Така опрощаването на икономическите дългове и връщането на човека в земята и притежанието му са само физически израз на юбилейния принцип за духовна и морална свобода. Думите на Исус към Петър също говорят за това разширено приложение на юбилейния принцип:

> Тогава Петър се приближи и Му каза: Господи, до колко пъти, като съгреши брат ми против мен, да му прощавам? До *седем пъти ли*? Иисус му каза: Не ти казвам до седем пъти, а до *седемдесет пъти по седем*. (Матей 18:21-22)

Изразената от Исус формула не е случайна, защото 70 x 7 е велик юбилей след края на 490 години. Демонстрация на такъв юбилей виждаме във времето, когато е разрушен Соломоновият храм и Израил е взет в плен:

> И всичките вещи на Божия дом, големи и малки, и съкровищата на ГОСПОДНИЯ дом, и съкровищата на царя и на началниците му, всичките [Навуходоносор] отнесе във Вавилон. И *изгориха Божия дом и съборихa стената на Ерусалим*, и изгориха с огън всичките му дворци, и унищожиха всичките му скъпоценни вещи. А оцелелите от меча отведе във Вавилон и те станаха роби на него и на синовете му, докато дойде на власт персийското царство, за да се изпълни ГОСПОДНОТО слово чрез устата на Еремия, *докато земята се наслади на съботите си*. *Защото през цялото време на запустението си тя пазеше събота, докато се изпълниха седемдесет години*. (2 Летописите 36:18-21)

Щом земята пази събота през всичките 70 години на своето запустение, това означава, че в продължение на един период от 6 x 70 години преди това тя не е можела да вземе почивката си, както заради това, че е била постоянно обработвана, така и защото Израил непрекъснато е извършвал беззаконие в нея.

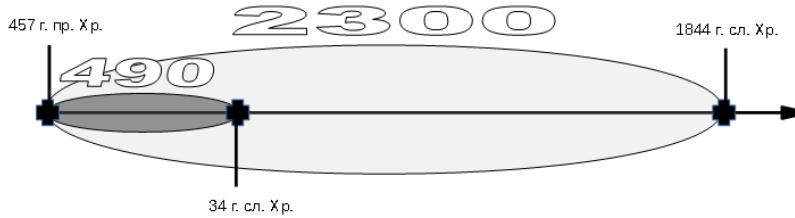
Земята е била толкова осквернена, че, ако юдеите били оставени още малко в нея, природата е щяла да реагира унищожително (Исая 24:5-6).

Към края на 70-те години пророк Даниил, който разбрал от книгата на Еремия, че пленът трябва да приключи, започнал да отправя гореща молитва към Бога за възстановяването на Израил (Даниил 9:1-20). Той се молел за милостта, обещана след 70-те години, но отговорът, който получил, се равнявал на още 70 х 7 години благодатно време за народа му – числовият израз на Божията милост:

> *Седемдесет седмици са определени за народа ти* и за светия ти град за свършване на престъплението и за слагане на край на греховете, и за правене на умилостивение за беззаконието, и за въвеждане на вечна правда, за запечатване на видение и пророчество, и за помазване на Пресвятото място. И така, знай и разбирай: От излизането на словото да се възстанови и съгради Ерусалим *до Помазаника, Княза*, ще бъдат *седем седмици* и *шестдесет и две седмици*; и ще бъде възстановен и съграден, с улици и окоп, и то в размирни времена. (Даниил 9:24-25)

Нов юбилеен период от 490 години бележи дълготърпението на Бога към етническия Израил. В края на това време щял да дойде Месията (Христос), за да благовести на бедните, да прогласи освобождение на пленниците и проглеждане на слепите, да пусне на свобода угнетените и да прогласи „благоприятната Господна година“ (Лука 4:18-19). Това Той щял да извърши чрез

един живот, който изявява напълно красивия, любящ и ненасилствен характер на нашия небесен Баща. Припомняме си, че 490-годишният период на тези 70 пророчески седмици е само част от по-големия период от 2300 години, който започва от 457 г. пр. Хр. и завършва в 1844 г. сл. Хр.

Според пророчеството в Даниил 8:14 в 1844 г. щяло да започне възстановяване на небесното светилище. Но възстановяването или очистването на небесното светилище става в резултат на изграждането на Божия храм на земята, който е съставен от жива основа и камъни:

> Защото сте съградени върху *основата на апостолите и пророците*, като *Сам Христос Иисус е крайъгълен камък*, в когото сглобено, цялото здание расте за свят храм в Господа, в който *вие също се вграждате* заедно в Духа за Божие обиталище. (Ефесяни 2:20-22)

Този храм се изгражда по божествения образец на изявения от Исус характер и затова, вграждащите се в него трябва да Го познават и да се преобразяват според Него:

> *Ако сте опитали, че Господ е благ*. При Него като идвате, като при *жив камък*, от хората отхвърлен, но от Бога избран и скъпоценен, *вие също като живи камъни се съграждате в духовен дом, свято свещенство*, да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Иисус Христос. (1 Петрово 2:3-5)

Но не само храмът трябва да бъде съграден, а и целият град Ерусалим. Като постройка той вече е приготвен от Бога, но 144 000, които ще обитават в него, още не са получили името

на Отец на челата си (Откровение 14:1). Това означава, че те не са отразили верния ненасилствен характер на Отец, така както той е изявен от Христос на земята. В пророчеството за 70^те седмици специално се обръща внимание на времето, което щяло да бъде необходимо за „възстановяването и съграждането на Ерусалим“. Нека прочетем това отново:

> От излизането на словото да се възстанови и съгради Ерусалим *до Помазаника, Княза*, ще бъдат *седем седмици* и *шестдесет и две седмици*; и ще бъде възстановен и съграден, с улици и окоп, и то в размирни времена. (Даниил 9:24-25)

Седем пророчески седмици са отделени за възстановяването. Това са 49 буквални години, което е един юбилей. Следователно възстановяването на града се осъществява в периода 457-408 г. пр. Хр. Ако това е предобраз на възстановяването на небесния Ерусалим, можем да отмерим 49 юбилея, за да видим кога завършва то. Но първо е необходимо да уточним дали при последователното отброяване на юбилеите 50^та година е допълнителна или е включена. Има два фактора, които могат да решат този проблем. Седемдесетте седмици от Даниил 9^та глава, които са буквални 490 години водят до княза Месия и са свързани със свободата от греха. В същото време те са и 10 юбилея от по 49 години. Но това е възможно само ако 50^та година е в същото време и 1^ва от следващия юбилеен цикъл.

Юбилейни цикли	Редовни годишни седмици Диапазоните на действителните седмици от години: в *курсив* (*1–7*) Юбилейните години са с удебелен шрифт: **50**						Съботни седмици
1	Седмица 1 *(Години 1-7)*	2 *((8-14)*	3 *(15-21)*	4 *(22-28)*	5 *(29-35)*	6 *(36-42)*	7 *(43-49)*
2	8 *(**50**-56)*	9 *(57-63)*	10 *(64-70)*	11 *(71-77)*	12 *(78-84)*	13 *(85-91)*	14 *(92-98)*
3	15 *(**99**-105)*	16 *(106-112)*	17 *(113-119)*	18 *(120-126)*	19 *(127-133)*	20 *(134-140)*	21 *(141-147)*
4	22 *(**148**-154)*	23 *(155-161)*	24 *(162-168)*	25 *(169-175)*	26 *(176-182)*	27 *(183-189)*	28 *(190-196)*
5	29 (**197**-203)	30 *(204-210)*	31 *(211-217)*	32 *(218-224)*	33 *(225-231)*	34 *(232-238)*	35 *(239-245)*
6	36 *(**246**-252)*	37 *(253-259)*	38 *(260-266)*	39 *(267-273)*	40 *(274-280)*	41 (281-287)	42 *(288-294)*
7	43 *(**295**-301)*	44 *(302-308)*	45 *(309-315)*	46 *(316-322)*	47 *(323-329)*	48 (330-336)	49 *(337-343)*
8	50 *(**344**-350)*	51 *(351-357)*	52 *(358-364)*	53 *(365-371)*	54 *(372-378)*	55 (379-385)	56 *(386-392)*
9	57 *(**393**-399)*	58 *(400-406)*	59 *(407-413)*	60 *(414-420)*	61 *(421-427)*	62 (428-434)	63 *(435-441)*
10	64 *(**442**-448)*	65 *(449-455)*	66 *(456-462)*	67 *(463-469)*	68 *(470-476)*	69 *(477-483)*	70 *(484-490)*
Година **491**, **50**та година от 10ия юбилеен цикъл							

Следващата причина юбилеите да бъдат отброявани по 49 години идва директно от истината за ненасилствения характер на Бога. Законите на един такъв Бог не са *произволни*, а представляват изложение на *естествените принципи за благополучието на всички същества във вселената*. Вече говорихме за това как седмичната събота, както и всички останали божествени времена, изхождащи от съботния принцип, съдържат в себе си възможност за изливане на по-голяма мярка от Божия Дух, както е показано в Числа 28-29 глави. В такъв случай запазването на седморния ритъм, така че винаги седмата година да е една и съща, е от огромно значение, защото останалите годи-

ни не биха съдържали това благословение. Нека илюстрираме това:

1	2	3	4	5	6	**7**
8	9	10	11	12	13	**14**
15	16	17	18	19	20	**21**
22	23	24	25	26	27	**28**
29	30	31	32	33	34	**35**
36	37	38	39	40	41	**42**
43	44	45	46	47	48	**49**
50	51	52	53	54	55	**56**
57	58	59	60	61	62	**63**

Годините с удебелен шрифт в таблицата са „естествени събо-ти“, а 50-тата година е първа от следващия юбилеен цикъл. Ако обаче решим да започнем отброяването на следващия цикъл от 51та вместо от 50та година, следващата седма по ред годи-на би била 57та вместо 56та, а това би означавало да се излезе от ритъма на *естествените съботни години и да пропуснем благословението на Христовия синовен Дух*. Ние избираме да вярваме, че принципите на Божието царство са естествени, а не наложени, тъй като това е в хармония с Неговия неизменим и истинен характер (Евреи 13:8).

Сега вече можем да проследим времето до пълното възстано-вяване на Божия град, започвайки отброяването на 49 юбилея от годината, когато е възстановен земният Ерусалим (408 г. пр. Хр.). 49ят юбилей ни води до 1994 г. сл. Хр.[15] Тогава започва Юбилеят на юбилеите, защото той е 50ят юбилей от 49 години! Времето на този велик Юбилей приключва през 2043 година! Петдесетата година на този последен юбилей е 2044 година.

Всичко това ни казва, че живеем в едно време на безпреце-дентна възможност за изливане на Божия Дух, което да завър-ши делото по възстановяване на Божия град от „живи камъни“.

15 В тези изчисления трябва да се вземе в предвид отсъствието на ну-левата година.

Гл. 6. Хилядолетие

Защото хиляда години в Твоите очи са като вчерашния ден, който премина, или като нощна стража.
(Псалми 90:4)

Това, че завършването на Божието дело в преобразяването на 144 000 души, които отразяват Неговия характер, и Второто пришествие като последица от това са скоро предстоящи събития, се потвърждава не само от юбилейните периоди, но и от *хилядолетията.* И едните, и другите следват седморния принцип на съботата. По отношение на хилядолетията и забавящото се от човешка гледна точка пришествие на Исус, апостол Петър пише:

> Но това да не бъде скрито от вас, възлюбени, че за Господа *един ден е като хиляда години и хиляда години – като един ден*. (2 Петрово 3:8)

Тук Петър не само демонстрира колко различна е небесната визия за времето, но също така определя точен мащаб за това различие. Този мащаб отразява принципа, изявен в началния стих на тази глава. Принцип, отразяващ свободата, която нашият милостив Баща желае да ни подари от греха в рамките на една седмица от хилядолетия, където седмото хилядолетие е съботна почивка за земята.

Текст от Писанието	Година от сътворението	Значими събития	Период от време	Година от съвременния стандарт за отброяване
	0	Сътворение	1656	3960 пр. Хр.
Битие 5-8:14	1657	Потопът	427	2304
Битие 11:10-12:4	2084	до Авраам на 75 години	430	1876
Гал. 3:17 срв. Изход 12:40[16]	2513	Изходът от Египет	40	1446
Изход 16:35	2553	Влизане в обещаната земя	479+7	1406
3 Царе 6:1, 38	2992-**3000***[17]	Начало и край на градежа на Соломоновия храм		967-959[18]

16 От Синодалното издание на Библията става ясно, че 430 години обхващат и скитането на Божия народ в Ханаан, а не само потисничеството в Египет.

17 В тази хронология завършването на Соломоновия храм е точно в средата на 6000 години греховна човешка история, осмислящо по този начин тази история като процес на *освещаване* на човечеството.

18 Годината за начало на Соломоновото царуване е общоприета всред хронолозите че е ок. 970 г. пр. Хр.

Ездра 7:7	3502	Указ на Артаксеркс II за построяване на Втория храм	502	457
Даниил 8:14 срв. 9:24-25	5801	Начало на очистване на небесното светилище	2300	1844 сл. Хр.
Откр. 20:2	6000	Край на греховната човешка история	199	2043
Откр. 20:2	7000	1000 години царство на небето	1000	Влизане във вечността

Финалната дата на тази хронология (2043 г.) съвпада с крайната дата на юбилеите от предишната глава. Отец е Този, Който „изявява“, каквато е по-точната дума в Матей 24:36 „деня и часа“. Дали това ще бъде годината на Пришествието, не можем да твърдим категорично, защото е писано, че дните на скръбта ще се съкратят заради избраните (Матей 24:22).

Виждаме реалността във времето на човешката история, така както е предадена от божествения авторитет на Писанията в пълен контраст с милионите години на еволюцията. Това е една много кратка история в сравнение с тази, която ни е била преподавана в училище. Така видяна, човешката греховна история е подчинена на седморният принцип на съботата. А като обобщение на всички разглеждани досега божествени времена, можем да проследим съботния принцип във всички тях.[19]

Седми ден събота – Левит 23:2-3

Седем дни безквасни хлябове – Левит 23:6

Седем седмици до Петдесетница – Левит 23:15-16

Празници на Седмия месец – Левит 23:24-44

19 Изключение в тази таблица правят празничните времена, които ще разгледаме в последната глава на тази част.

Седма година – Левит 25:3-4

Седем по седем години до Юбилея – Левит 25:8-10

Седмо хилядолетие: почивка за земята – Откровение 20:1-3

Този седморен ритъм във времето говори за пресътворяващото дело на Бог и Неговия Син чрез Духа на Сина, изливан по-обилно в тези времена. Това ни дава основание да разгледаме човешката история като отражение на творческата седмица. Едно такова разглеждане потвърждава концепцията, че изкуплението на света е всъщност неговото пресътворяване.

1ви ден: Бог разделя светлината от тъмнината, наричайки светлината „добро“ (Битие 1:3-5)	1во хилядолетие: Адам яде от плода на дървото за познаване на доброто (светлината) и злото (тъмнината) (Битие 3:6)
2ри ден: Бог разделя водата над атмосферата от тази под атмосферата	2ро хилядолетие: Нечестието на хората води до потоп, който се проявява чрез изливане на водата, която е над атмосферата и изригване на тази, която е под атмосферата (Битие 7:11-12)
3ти ден: Бог прави да се оттегли водата, за да се яви сушата и от нея да пораснат плодоносни растения (Битие 1:9-13)	3то хилядолетие: Бог разделя водите на Червеното море, за да премине народа Му, а след това го населва в обещаната земя, за да дава плода на правдата Му и така да има духовна храна от плодове за цялото човечество. Божият народ трябва да бъде като плодоносни дървета за цялото човечество (Псалм 80:8-9; Исая 5:1-7; 61:3; Марко 12:11-14)

4ти ден: Бог създава небесните тела, за да осветляват земята (Битие 1:14-18)	4то хилядолетие: Христос идва на земята като „Слънцето на правдата“, а Неговите апостоли са символично представени като 12 звезди на короната на Жената (Църквата) (Малахия 4:2; Откровение 12:1-4)
5ти ден: Бог напълва въздуха и водата с живи творения; водата произвежда „морски чудовища“ (Битие 1:20-23)	5то хилядолетие: възникване и господство на папството, което е представено като звяр, който излиза от морето (Откр. 13:1-10)
6ти ден: Бог заповядва на земята да произведе „земни зверове“, а след това създава и човека по Своя образ, вдъхвайки му „жизнено дихание“ (Битие 1:24-27; 2:7)	6то хилядолетие: Протестантска Америка е представена като „звяр, който излизаше от земята“, за да накара „земните жители да направят образ на (земния) звяр“ и да „даде дишане на образа на звяра, така че образът на звяра дори да проговори….“ (Откр. 13:11, 14-15) Същевременно в края на това хилядолетие се възстановява окончателно Божия образ на човека в лицето на 144 000.
7ми ден: „И на седмия ден Бог беше свършил делото, което беше създал; и на седмия ден си почина от цялото дело, което беше създал.“ (Битие 2:2)	7мо хилядолетие: След Второто пришествие на Христос, земята остава пуста за 1000 години, почивайки си от греховете на човечеството (2 Летописи 36:20, 21; Откровение 20:1-8)

Заради греха човешката история отразява не само Божиите добри дела на пресътворяване, но също и деградацията на човека

до нивото на „зверовете“.[20] Тези изследвания разширяват представите ни за спасителния план на нашия Създател и Неговия Син. Виждаме, че Те неуморно работят, за да ни направят нови творения в Христос:

> И така, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето, (всичко) стана ново! (2 Коринтяни 5:17)
>
> Защото сме Негово творение, създадено в Христос Иисус за добри дела, които Бог отнапред е наредил, за да ходим в тях. (Ефесяни 2:10)

Сега вече с тази светлина за оригиналните Божии времена на Отец и Сина можем да пристъпим към възстановяването на календара на Завещанието.

20 Зверовете също могат да бъдат разглеждани в положителен смисъл като по-висши от растителния свят творения, които за тяхната епоха отново са маркирали духовното израстване по отношение познанието на Божия характер. Така например обещанието за обръщането на езичниците е свързано с прибавянето на очистени животни към народа на Бога (Деяния 10:9-17).

Гл. 7. Календарът

И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Говори на израилевите синове и им кажи: ГОСПОДНИТЕ празници, в които ще свиквате свети събрания, Моите празници, са тези… (Левит 23:1-2)

Сега, когато разполагаме с възстановените времеви единици, можем да проследим оригиналния календар и да размислим върху неговото значение.

> В първия месец, на четиринадесетия ден от месеца, привечер, е Пасха на ГОСПОДА. И на петнадесетия ден от същия месец е ГОСПОДНИЯТ празник на безквасните хлябове; седем дни да ядете безквасни хлябове. (Левит 23:5-6)

След като е потвърдено, че ечемикът в Ерусалим се намира в зрялото състояние Авив, библейската година може да започне. В края на 14-тия ден, „между двете вечери“ между обяд и залез, агнето е заколвано. По същото време в 31 г. сл. Хр. Исус навлиза в „сърцето на земята“, за да остане там „три дни и три нощи“ (Матей 12:40). Това е времето от четвъртък следобяд до неделя рано сутринта. Но Агнето Христос е заклано от „основаването на света“ (Откровение 13:8).

Христос е разпъван постоянно, за да осигурява живота Си на същества, чийто дух е във вражда с Неговия, за да им даде шанс да се примирят отново с Отец. Това е представено във всяка от нарастващия брой жертви по време на празниците. Нарастват, защото приближаването на Бог до човечеството чрез увеличаващата се светлина от познаването на Неговия характер разкрива все повече нашата греховност и това умножава страданията на Христос, когато се стреми да ни осигури Своя живот.

Решението, взето между Бог и Неговия Син (Захария 6:13), че ако някога човечеството се поддаде на сатанинските заблуди, Христос ще слезе на земята, за да изкупи човека от неговия враг, *е взето в същия този ден на Пасхата*. Това е и денят, в

който Авраам и Бог сключват завет:

> А Аврам каза: Господи БОЖЕ, какво ще ми дадеш, като аз си отивам бездетен и този Елиезер от Дамаск ще притежава дома ми?... Но ето, ГОСПОДНОТО слово му каза: Този човек няма да ти стане наследник, а онзи, който ще излезе от тялото ти, ще ти бъде наследник... После му каза: Аз съм ГОСПОД, който те изведох от Ур Халдейски, за да ти дам да наследиш тази земя. А той каза: Господи БОЖЕ, *по какво да позная, че ще я наследя?* ГОСПОД му каза: Вземи ми тригодишна юница, тригодишна коза, тригодишен овен, гургулица и гълъбче. И той Му взе всички тези, *разсече ги през средата и постави всяка половина срещу другата*; но птиците не разсече. (Битие 15:2-10)

Авраам се нуждае от проливането на кръвта, за да получи уверението за прощение на греховете, а оттук и правото да бъде наследник на Божиите великодушни обещания. Бог проявява снизхождение и влиза в такъв договор със Своя служител, който отразява обичаите на езическите народи. Той казва на Авраам да вземе животните, но не го инструктира какво да направи с тях. Авраам развива естественото продължение на враждата срещу Бога, която пребивава в нашата природа, като смята, че Бог изисква от него да пролее кръвта на тези животни (Римляни 5:10). Така цялото човечество смята, че Бог изисква смъртта на Своя Син, за да може да бъде задоволена Неговата справедливост и тогава да ни даде обещаните Си благословения (Исая 53:4).

Точно 430 години след сключването на този завет, на същия този ден Израил излиза от египетското робство, отново с цената на проляната кръв:

> Тогава ГОСПОД говори на Мойсей и Аарон в египетската земя и каза: Този месец ще ви бъде начало на месеците, ще ви бъде първият от месеците на годината.... На десетия ден от месеца всеки да си вземе по едно агне за бащиния си дом, по едно агне за един дом... И да го пазите до четиринадесетия ден на същия месец; тогава цялото събрание на израилевото общество да го заколи привечер. После

> да вземат от кръвта и да сложат на двата стълба и на горния праг на вратата на къщите, където ще го ядат.... И в края на четиристотин и тридесетте години, *в същия онзи ден*, всичките ГОСПОДНИ войнства излязоха от египетската земя. (Изход 12:1-7, 41)

Това е същият ден, в който Авраам получава уверението за потомъка и наследството. Отново заколването на агнето по време на Пасхата е само външен израз на невидимата реалност, че Христос е разпнат в Египет за изкуплението на народа Си:

> И труповете им ще лежат на улицата на големия град, който духовно се нарича Содом и *Египет*, *където беше разпънат и техният Господ*. (Откровение 11:8)

Вечерта, когато започва 15-ият ден до 21-ия ден са седемте дни на безквасните хлябове (Изход 12:15-20), които представят свободата от греха (кваса), която идва в резултат на оценяване на пролятата кръв на Христос, затрогваща сърцата ни, за да се отворим за очистващото действие на Неговия Дух:

> Не знаете ли, че малко квас заквасва цялото тесто? Затова изметете стария квас, за да бъдете ново тесто, тъй като вие сте безквасни. Защото и нашата Пасха, Христос, беше заклан (за нас). Затова нека празнуваме не със стар квас, нито с *квас от злоба и злина, а с безквасни хлябове от искреност и истина*. (1 Коринтяни 5:6-8)

Христос, нашата Пасха, позволява жертвата Му да бъде изявена на Голгота, за да повярваме, че справедливостта е била задоволена и затова можем да получим прощение. Но всъщност, по-рано видяхме, че в онази година (31 сл. Хр.) истинската Пасха е в деня преди разпъването Му, когато Той сключва Новия завет с учениците Си (четвъртък).

Първият сноп от узрелия ечемик се принася в деня след първата седмична събота по време на безквасните хлябове.

> Говори на израилевите синове и им кажи: Когато влезете в земята, която Аз ви давам, и пожънете жетвата ѝ, да донесете на свещеника един сноп от първите плодове на жетвата си. И той да подвижи снопа пред ГОСПОДА, за да

ви бъде за благоволение; свещеникът да го подвижи *на другия ден след съботата*. (Левит 23:10-11)

Тук става въпрос за деня след седмичната събота. Ето защо в неделя Първосвещеникът Христос „подвижва" първия сноп от възкръсналите праведници пред Своя Отец в небето:

А Иисус, като извика пак със силен глас, предаде дух. И ето... гробовете се разтвориха и *много тела на починали светии бяха възкресени, които, като излязоха от гробовете след Неговото възкресение*... (Матей 27:50-53)

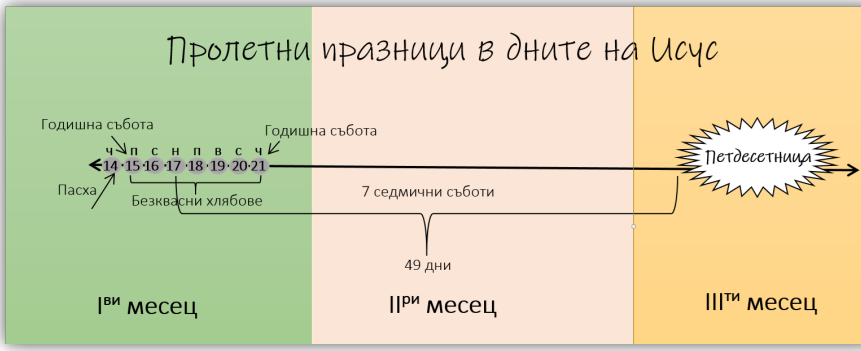
Иисус ѝ каза [на Мария]: Не се вкопчвай в Мен, защото още не съм се възнесъл при Своя Отец; но иди при братята Ми и им кажи: Възнасям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог. (Йоан 20:17)

Затова казва: „Като се изкачи на високо, плени плен..." (Ефесяни 4:8)

Представители на този първи сноп от ечемичната жетва са ни разкрити в Откровението, където в Святото място на небесното светилище има 24 старейшини (Откровение 4:4). Те са залог за възкръсването на всички праведници при Пришествието на Исус и затова броят им отразява сбора на родоначалниците на Израил и апостолите на Христос – целокупният Божи народ.

Но всеки на своя ред: Христос – първият плод; а после тези, които са Христови – при Неговото пришествие. (1 Коринтяни 15:23)

От тази неделя нататък се отброяват 7 *седмични* събота, за да се стигне до 50-я ден, когато е Петдесетница:

> От другия ден след съботата, от деня в който сте принесли снопа на движимия принос, да си изброите седем цели *седмици (*в ориг. *събота)*; до следващия ден след седмата събота да изброите *петдесет дни*, и тогава да принесете нов хлебен принос на ГОСПОДА. (Левит 23:15-16)

Този своеобразен *юбилей от дни* е наистина едно време на освобождение и прощение за Христовите ученици. От деня, когато възкръсва, до Петдесетница, апостолите успяват да последват с вяра Божия Син в Святото място на небесното светилище и да получат скъпоценния *ранен дъжд* на Неговия Дух (1 Йоаново 2:1; Деяния 2-ра глава). Така седемте седмици до Петдесетница довеждат до *умножена пшенична жетва* от 120 души (12 х 10) пребиваващи в стая, намираща се на по-горно ниво, които след получаването на богатата мярка от Христовия Дух обръщат хиляди към вярата (Деяния 1:14-15; 2:41, 47). Това всъщност е свидетелството на самия *Исус чрез тях*, защото Божието слово ни казва, че *Христос в тях* е потвърждавал Новия завет в продължение на 3 ½ години и това е всъщност Светият Дух (Даниил 9:27 срв. Деяния 3:19, 20).

Есенните празници започват в седмия месец.

> Говори на израилевите синове и кажи: В седмия месец, на първия ден от месеца, да ви бъде почивка, спомен със свирене с тръби, свято събрание. (Левит 23:24)

Тези тръби трябвало да подготвят хората за влизане в Най-свя-

тото място чрез вяра и шест от тях започнали да звучат от есента на 31 г. сл. Хр. и завършили на 11ти август 1840 г., когато Османската империя се подчинила на властта на Великите сили в Европа (Откровение 8:2-9:21)[21]. За съжаление, тръбите продължили твърде дълго, защото през целия този период не бил подготвен народ, който да последва Исус в Най-святото място на небесното светилище за едно по-добро познаване на Божия характер. При подготовката за прозвучаването на седмата тръба се явил народът, на който било дадено да разбере вестта за очистването на небесното светилище, въпреки че това станало с цената на голямо разочарование (Откровение 10-та глава). При прозвучаването на седмата тръба, веднага след 22-ри октомври 1844 г., Исус влязъл в Най-святото място и малко след това една група вярващи най-накрая Го последвала за участието им във финалния Ден на Умилостивението за усвояване на Божието наследство от Неговия Син и Неговите братя и сестри (Даниил 7:9, 13, 14, 27 срв. Откровение 11:15-19).

> Десетият ден на този седми месец да бъде ден на умилостивение; да имате свято събрание и да смирите душите си, и да принесете жертва чрез огън на ГОСПОДА. (Левит 23:27)

Този символичен Ден на умилостивение продължава и до днес, докато един народ от 144 000 напълно отрази истинския характер на Отец, който е бил представян погрешно през цялата история. Едва тогава ще дойде празникът на Шатрите (колибите) и финалната жетва:

21 Историческото тълкуване на тръбите от Откровение ще разгледаме в VIта част на поредицата

> От петнадесетия ден на този седми месец да пазите за седем дни ГОСПОДНИЯ празник на колибите…., когато ще сте прибрали произведенията на земята,… *първият ден да бъде почивка* и *осмият ден – почивка*. (Левит 23:34, 39)

Денят на умилостивението бележи края на земеделската година, когато последното зърно, символ на усъвършенстваните праведници, 144 000 на брой, и гроздовите плодове, символ на взелите своето окончателно решение нечестиви, са събрани (Откровение 14:14-20 срв. Откровение 22:11).

Денят на Умилостивението приключва, праведните са запечатани с късния дъжд на Христовия Дух в началото на Шатрите. Те са отразили характера на Отец с разбирането, че Той никога не е изисквал кръвта на Сина Си, за да ни прости, и така небесното светилище е окончателно очистено.

Нечестивите са отказали последната вест на милост и остават в ръцете на Сатана, който ги поразява с язвите, убеждавайки ги, че те са причинени от Бога (Откровение 16:9). Нечестивите се настройват срещу праведните и хвърлят вината за язвите върху тях. Така е издаден неделният смъртоносен закон.

Точно когато нечестивите се готвят да убият праведните, Христос идва и ги взема при Себе Си във въздуха в първия ден на Шатрите, за да пътуват през седемте дни на празника до небесния Ерусалим. След милениума настъпва последният ден на празника.

III. Съкровищницата

Така съм се взирал в Тебе в светилището, за да видя Твоята мощ и Твоята слава. (Псалми 63:2)

Тогава размислих, за да разбера това, но беше прекалено трудно пред очите ми, докато влязох в Божието светилище и разбрах... (Псалми 73:16-17)

Боже, Твоят път е в светилището. Кой бог е велик като нашия Бог? (Псалми 77:13)

ГЛ. 1. Трезорът на Завещанието

*Тогава Му казаха: Къде е Твоят Отец? Иисус отговори: Не познавате нито Мен, нито Моя Отец; **ако познавахте Мен, щяхте да познавате и Моя Отец**. Тези думи Той изговори в **съкровищницата**, като поучаваше в храма… (Йоан 8:19-20)*

Най-скъпоценната истина, която би следвало да открием в Божия храм и която е от централно значение за богопознанието, е изразена с думите на Божия единороден Син от основния ни текст: „Ако познавахте Мен, щяхте да познавате и Моя Отец." В този смисъл храмът се явява съкровищница или трезор на скъпоценните отношения на Бог и Неговия Син, които са изразени във вечния завет, или това, което в тази книга наричаме Завещанието. Израз на човешката връзка с този завет е това, което ни е представено в приспособен вид като двете плочи с Десетте заповеди на Божия закон. Именно те са съхранявани в най-вътрешната част на еврейското светилище (Исус Навин 3:11).

Съдържащите се в ковчега заповеди би следвало да бъдат възприемани като обещанията на Бог към цялото човечество. Обещания, които Той изпълнява чрез Сина Си, ако позволим с вяра на синовния Му Дух да обитава в нас и да ни направи Негови сънаследници в обещаното Му от Отец наследство. Така виждан, Божият закон не е набор от произволни правила на върховен владетел, а отразява самия характер на Законодателя и затова е закон на любовта, свободата и живота (Второзаконие 33:2-3; 1 Йоаново 4:8 срв. Римляни 13:8-10; Яков 2:12; Римляни 8:2). Тези свещени отношения на човечеството с Отец и Сина са наречени „връзките на завета" (Езекиил 20:37). За съжаление, като цяло, човечеството не ги оценява:

> Защо се разяряват езичниците и народите замислят суета? Земните царе застават и управниците се съветват заедно *против ГОСПОДА и против Неговия Помазаник*, и казват: Нека *разкъсаме връзките Им* и *въжетата Им* нека от-

хвърлим от себе си! (Псалми 2:1-3)

Резултатът от отхвърлянето на тези любящи връзки довежда до противоборство между самите хора:

> Затова няма вече да пожаля жителите на земята, заявява ГОСПОД. И ето, Аз *предавам хората всеки в ръката на другия и в ръката на царя му; и те ще разсипят земята*, и Аз няма да избавям от ръката им. И аз пасох овцете, обречени на клане, наистина най-окаяните овце [вярващите]! И си взех две тояги; едната нарекох *Благост*, а другата нарекох *Връзки*; и *пасох стадото*. (Захария 11:6-7)

Идеята за свещените отношения, съхранявани в свято обиталище за среща с Божеството, откриваме още по времето на Луцифер:

> Ти беше херувим помазан, за да закриляш; и Аз те поставих там; ти беше на *Божия свят хълм*, ходеше сред *огнени камъни*.... Ти *оскверни светилищата си* чрез многото си беззакония, чрез *неправедната си търговия*;... (Йезекил 28:14-18)

Ето началото на търговията в храма. Когато святите отношения с Бог и Неговия Син са накърнени чрез въвеждането на ценностна система, която е в противоречие с жертвоготовната любов и използва Божиите дарове, за да търгува и да печели изкуствена стойност. Ангелите, които последвали Луцифер в бунта му, осквернили точно тези отношения:

> И ангелите, които не опазиха подобаващото им първенство, а напуснаха своето собствено *жилище* (οἰκητήριον), Той държи под мрак във *вечни връзки* за съда на великия ден; (Юда 1:6)

Гръцката дума, преведена като жилище в този стих, означава също и скиния и е използвана от апостол Павел във 2 Коринтяни 5:2 за обозначаване на телата на вярващите, в които обитава Божия свят Дух. За новосъздаденото човечество такова обиталище била Едемската градина, където първата двойка се срещала със своя Създател, в чийто център се намирало дървото на живота и реката, която се разделяла на 4 основни реки, за да

напоява цялата земя (Битие 3:8-14).

Сатана успял да убеди хората, че резултатът от нарушаването на Божия закон е божествено наказание, вместо естествен резултат. Значението на думите „в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш“ (Битие 2:17) било променено в умовете им, за да означава, че Бог ще ги унищожи, ако вземат от дървото на Неговото познание. Вече не се виждало, че „заплатата на греха е смърт“ като естествена последица на отделянето от Източника на живота (Римляни 6:23).

Когато хората осквернили святите си връзки с Бог и Неговия Син, те вече не можели да общуват със Създателя си директно. Според въведената жертвена система, те колели символизиращото Христос агне извън Едем, чийто вход бил бранен от божествени представители, които по-късно били включени в орнаментиката на земното светилище:

> И изгони човека; и постави на изток от Едемската градина *херувимите* и пламенния меч, който се въртеше, *за да пазят пътя към дървото на живота*. (Битие 3:24)

Това „изгонване“ на човека е всъщност естественият резултат от несъвместимостта му с небесната обител поради извратените схващания на Адам и жена му за Божия характер. Те проектират върху Бога своите възприети от змията осъдителни представи и затова не са в състояние да живеят в първоначалния си свят дом. Подобно на Сатана и неговите ангели, „не се намери място за тях на небето“ (Откровение 12:8). И така, жертвайки животните извън Едем, те се намират в същата позиция като евреите, които колят жертви в двора на светилището. „На изток от Едем“ е точно същото разположение като това, което трябвало да има даденото на евреите светилище (Езекиил 8:16).

В този „двор на храма“ човечеството прекарало повече от 1600 години до времето на потопа и Едемската градина, като представителство на Божието светилище, стояла там през цялото време, за да окуражава поклонниците да търсят и възстановяват онази свята връзка, която някога била изгубена от предците им.

Жертвата, която принасяли, трябвало да им говори за „Агнето, заклано“ чрез греха им „преди основаването на света“ поради решимостта на Бога и Неговия Син да продължат да работят за спасението на човечеството след грехопадението (Откровение 13:9). Да съживява спомена, че в Завещанието Божият Син е бил предопределен за тяхното изкупление от робството на врага чрез греха, в случай че се поддадат на неговите измами (1 Петрово 1:18-20). Да всажда в сърцата им любовта и светостта на синовния Дух на Исус, в когото отново могат да се чувстват приети/обдарени и безкрайно обичани от Бога (Ефесяни 1:4-6). Да очакват идването на Божия Син в човешко тяло на земята, за да изяви истината за характера на нашия небесен Баща, който *не желае жертва,* различна от „дух съкрушен; съкрушено и разкаяно сърце“ и отворени за думите Му уши (Псалми 51:16-17; 40:6, 7 срв. Евреи 10:5).

Бог позволява на Сина Си да дойде на земята и да стане Жертва заради мисленето на падналия човек, за да може той да повярва, че „справедливостта на Бога“ е била задоволена и затова получава прошка и милост. Бог знае, че плътският ум вижда принасянето на жертвата като умилостивяване на Божия гняв, но използва тази покварена представа така, че да предостави възможност на грешника да осъзнае, че, тъй като *Отец е този, който осигурява Жертвата* (Левит 17:11 срв. Йоан 3:16) *Той със сигурност не може да има вражда срещу грешниците*. Затова след световния потоп, за който човечеството смята, че е директно причинен от Бога[22], виждаме следната сцена, която отразява това мислене:

> И Ной издигна олтар на ГОСПОДА и... принесе всеизгаряния на олтара. И *ГОСПОД помириса благоухание на умилостивение и ГОСПОД каза в сърцето Си: Няма да проклинам вече земята* поради човека, защото помислите на човешкото сърце са зло още от младините му, и *няма вече друг път да поразя всичко живо, както направих*. (Битие 8:20-21)

22 Това ще бъде една от историите, които ще разгледаме в IV[та] част, за да стане ясно, че Бог не е причинил потопа.

Изглежда така сякаш Бог се е умилостивил от принесената жертва и е решил вече да не проклина земята и да не убива живите същества по нея. Но, за да е в хармония с Неговия ненасилствен характер, така както той е разкрит от Неговия Син на земята, това изявление трябва да се схваща като направеното от Бога по времето на Йов:

> И ГОСПОД каза на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма друг като него на земята – човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и отбягва злото? И още държи здраво непорочността си, въпреки че ти Ме подбуди против него, за *да го погълна без причина*. (Йов 2:3)

Бог не е погълнал Йов, но като наш Баща и Владетел на вселената, Той поема отговорността за всичко, което е допуснал, така сякаш Той самият го е извършил. По-късно Авраам ще продължи принасянето на жертви върху олтар (Битие 12:7, 8; 13:4, 18) и заради съмненията си в Божиите обещания, ще бъде изпитан именно чрез това езическо мислене:

> И построиха високите места,... за да горят синовете си и дъщерите си в огън, което не съм заповядвал и *на ум не Ми е идвало*. (Йеремия 7:31)

> След тези събития Бог изпита Авраам и му каза:... вземи сега сина си, единствения си син, когото обичаш, Исаак, и иди в местността Мория и го принеси там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа! (Битие 22:1-2)

След това Израил, народът, който идва от Авраам, на свой ред ще бъде изпитван заради неверието си в Божиите обещания чрез начина, по който ще възприеме жертвената система:

> Аз съм ГОСПОД; *ще ви изведа* изпод товарите на египтяните,... и *ще ви изкупя* с простряна мишца и с велики присъди. *Ще ви приема* за Мой народ и *ще бъда ваш Бог*.... И *ще ви въведа в земята*, за която съм се клел, че ще я дам на Авраам, на Исаак и на Яков; и *ще ви я дам за притежание*.... И Мойсей говори така на израилевите синове, *но поради притеснението на душите си и поради жестокото си робуване те не послушаха Мойсей*. (Изход 6:5-9)

След като по чуден начин ги извел от Египет, хранил ги с манна и им давал вода от скала в пустинята, Бог отново повторил обещанията Си, добавяйки, че ще ги направи царство от свещеници (Изход 19:5-6). Но вместо да приемат с вяра, че Той ще изпълни обещанията Си за тях, те заявили, че всичко, което Бог е казал, ще го изпълнят (Изход 19:8). *Проявявайки снизхождение* към тях, Бог разпоредил за построяване на светилище по модела на небесното (Изход 25-40 глави) и отделил Левиевото племе да представя посредническото свещенство на Христос пред Бога (Левит 1-17 глави). За съжаление те така се прилепили към земното светилище, забравяйки напълно, че то е само канал към небесния източник, че напълно пропилели възможността с вяра да се свържат с небесния Свещеник, за да разбират истинския смисъл на всички служби и така да бъдат въведени и утвърдени в небесните реалности, на които земното светилище е само символ (Изход 15:17 срв. Евреи 8:1-2).

Цар Соломон (970-931 г. пр. Хр.) превръща светилището в неподвижна структура и мултиплицира орнаментите на неговия интериор, принасяйки за освещението на този храм 22 000 говеда и 120 000 овце – една огромна кървава жертва, която не признава, че греховете ни разпъват Божия Син, а търси умилостивяването на Божеството (3 Царе 8:63). Утвърждавайки се в тази езическа представа, някои от израилтяните и дори самите им царе принасяли собствените си деца:

> Ахаз... не върши това, което беше право пред ГОСПОДА, неговия Бог, както баща му Давид, а ходи в пътя на израилевите царе и даже преведе сина си през огъня според мерзостите на народите, които ГОСПОД беше изгонил пред израилевите синове. (4 Царе 16:2-3)

На това Бог отговорил с нещо, което трябвало да ги шокира и да им покаже защо отново ще станат роби, но този път на Вавилон:

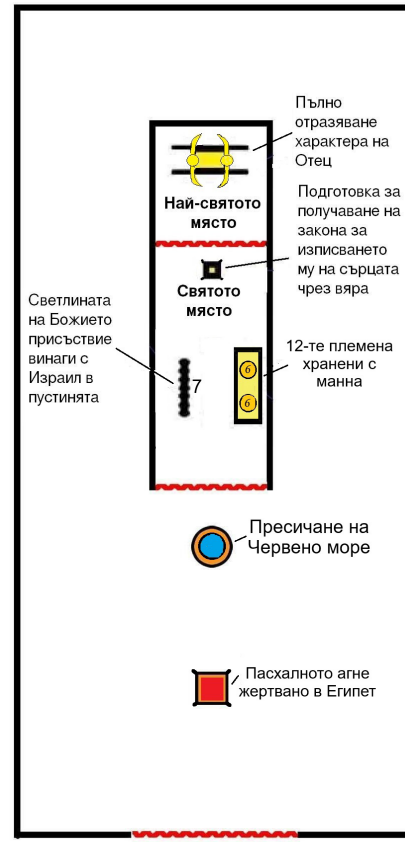
> Защото *не говорих на бащите ви и не им заповядах за всеизгаряния и жертви в деня, когато ги изведох от египетската земя*; а това слово им заповядах и казах: *Слушайте гласа Ми* и Аз ще ви бъда Бог, и вие ще Ми бъдете народ;... А те не послушаха и *не приклониха ухото си*... (Йеремия

7:22-24)

Вторият храм, построен след плена (516 г. пр. Хр.), бил по-малък и не получил знаците на видимата Божия слава, за да могат юдеите да бъдат пренасочени към ценността на небесните реалности и красотата на Божия характер (Агей 2:3). За съжаление и тази възможност била пропиляна и когато в този храм дошъл самият Божи Син – пълната слава на Бога, те принесли и самия Него в жертва на своето разбиране за Божеството. Затова Бог допуснал и този храм да бъде разрушен през 70 г. сл. Хр. и за потвърдилите завета с Христос бил оставен единствения видим храм: собствените им тела – в които Божият Син да обитава чрез Духа Си (1 Коринтяни 6:19).

ГЛ. 2. Универсален модел

Боже, Твоят път е в светилището…
(Псалм 77:13, Версия на крал Джеймс)

Ще разгледаме 7 перспективи и приложения на светилището, за да утвърдим неговата характеристика на универсален модел. Започваме с *Пътуването на Израил.* Те са изведени от Египет чрез Пасхата, която представя изкупващата цена на Христовата жертва, за да има свобода от робството на греха. Тази първа стъпка е представена чрез жертвения олтар в двора на светилището (Изход 27:1-8).

Пресичането на Червено море е представено чрез умивалника, който е следващият предмет в двора на светилището (Изход 30:17-21). Минавайки от другата страна на Червено море те вече навлизат в Святото място на светилището. Там в пустинята те са хранени с манна, представена от масата, на която имало 12 хляба (Изход 25:23-30). Водени са от светлината на Божието присъствие в огнения стълб, представена от светилника (Изход 13:21-23 срв. 25:31-40). Подготвени са да влязат в Най-святото място, където е ковчегът на Божия закон, докато са в полите на планината Синай, чрез молитвата, представена от кадилния олтар (Изход 19:10-11; 30:1-10 срв. Откровение 8:3-4).

Следващата перспектива на светилището се отнася за *Христовия живот на земята.* Още от самото начало Бог и Неговият Син се отричат от Себе Си за спасението на човечеството, но идването на Исус в падналото човешко естество е директно свързвано с истинския смисъл на жертвата (Псалм 40:6-7 срв. Евреи 10:5), която е представена на жертвения олтар.

Умивалникът символизира Неговото кръщение в река Йордан преди да влезе в пустинята (преходното помещение преди същината на мисията Му – Светая).

Масата с хлябовете препраща към първото изкушение, което Исус издържа в полза на духовния Израил, който трябва да се храни не само с хляб, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста (Матей 4:4 срв. Второзаконие 8:3).

Второто изкушение е представено от светилника, защото вярващите са „светлината на света“, който Исус е дошъл да спечели, но сега Сатана му го предлага в замяна на един поклон пред него (Матей 5:14-16 срв. Лука 4:4-8).

Ако Исус бил скочил от Ерусалимския храм, както предлагал Сатана с третото си изкушение, това щяло да бъде дръзка вяра и молитва за защита според едно обещание, което е валидно само когато е според „пътищата“ на Бога (Лука 4:9-12 срв. Псалм 91:11).

След победата на Исус в пустинята, Той можел да стартира Своята мисия по разкриване на истинското значение на Божия закон и истинския характер на Неговия Отец (Йоан 17:4).

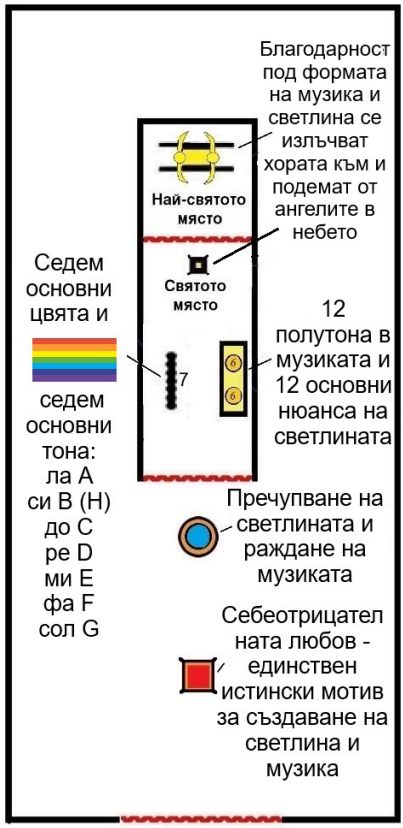
Третото приложение на светилището виждаме в *човешкото тяло*. Жертвеният олтар е свързан с двигателната система и особено с краката, които представят победата над Сатана чрез себеотричането и готовността за проповядване на благовестието (Битие 3:15 срв. Римляни 16:20; Исая 52:7 срв. Ефесяни 6:15).

Очистващата и новораждаща вода на умивалника напомня на възпроизводителната и отделителната система в организма (Йоан 3:5 срв. Ефесяни 5:26).

При положение, че тялото е обърнато напред, дясната част принадлежи на храносмилателната система. Тя дори има орган, който се нарича дванадесетопръстник, напомнящ на 12 хляба.

Светлината, разпръсквана от светилника, е свързана с живота и респективно с кръвта изтласквана от сърцето по цялото тяло (Йоан 1:4 срв. Второзаконие 12:23).

Кадилният олтар, който символизира молитвата, която е наричана още „дишането на душата“. Както тамянът минава над втората завеса и влиза в най-святото място, така мозъкът е оросяван от вдишвания кислород.

В Най-святото място се намира мозъкът, който има две полукълба, както Божият закон е разделен на две плочи. Там става общуването с Бога и „изписването“ на Неговите принципи (Евреи 8:10).

Музиката и светлината са следващата перспектива в светилището.

Първата стъпка отново е свързана с жертвоготовността и себеотрицанието, които единствено могат да произведат музика и светлина от добро качество. Божият огън и светлина са задействани на жертвения олтар.

Умивалникът е стъпката, когато светлината се пречупва през водната капсула на небосвода, където водите „хвалят“ Бога (Битие 1:7-8 срв. Псалм 148:4). Пеенето и свиренето се осъществяват при навлажнен устен апарат.

Елементите на музиката и светлината са представени хоризонтално чрез 7-те клона на светилника и масата с 12 хляба.

Кадилният олтар е като излъчвател и високоговорител на готовия „благоуханен“ продукт, който се насочва към небето, изразяващ благодарността и прославата на създанията към техния Творец, събуждайки прославата и на небесните хорове. Организацията на певците и интериора в Соломоновия храм демонстрира приложението на музиката и плодовете на светлината (Изход 25:34; 3 Царе 7:19; 10:12; 1 Летописи 15:16, 19; 25:7; 2

Летописи 5:13).

Личното преживяване също може да се проследи последователно в светилището. Започва се с откликване на Божията доброта и любов, които водят до покаяние или отричане (заколване) на животинското в нас (Римляни 2:4).

Следва кръщението, което е израз на сключване на завет с Бога и започване на нов живот в Христос (1 Петрово 3:21 срв. Колосяни 2:12).

Периодът на израстването е представен чрез трите стъпки в Святото място: (1) изучаване на Словото, (2) проповядване и свидетелстване за истината, бивайки по този начин светлина за хората (Исая 43:10), и (3) молитвата, която ни довежда до най-тясна връзка с Бога, отваряйки сърцето за действието на Христовия Дух.

Тези три стъпки трябва да бъдат постоянно извършвани, за да израснем и бъдем подготвени да приемем пълнотата на Христос чрез Неговия Дух, който ни запечатва в характера на Отец (Ефесяни 1:13; 3:19; 4:13, 30).

Стъпките на *молитвата* (Матей 6:9-13) в светилището не се виждат толкова отчетливо и все пак, принципното ѝ приложение там е налично.

Когато идваме при Бога в молитва, първо е добре да си при-

помним, че заставаме пред нашия небесен Баща, чийто характер е по-прекрасен от всичко, което може да съществува. Това ни поставя в правилната перспектива на живота и ни привлича от земята, представена чрез двора на светилището, към небето. То също ни припомня да изразим това, за което е добре да сме Му благодарни.

Интересно е, че влизането в присъствието на Бога е свързано с молба за ежедневния хляб, което е директно представено чрез масата с хлябовете. Разбира се, това включва физическата храна, но в още по-голяма степен способността ни да възприемаме Божието Слово (Езекиил 3:1). Силата на Духа, представен чрез светилника, е специално необходима за способността ни да прощаваме на онези, които са съгрешили срещу нас (Откровение 4:5).

Достъпът ни до Най-святото място зависи от способността ни да победим греха и слабостите си чрез синовния Дух на Господ Исус и това е представено с кадилния олтар.

Това ни води до последната стъпка, която е влизането в самата същност на Божието царство, където Христос е разкрит като Божията сила и мощ и където разпознаваме красивия, неосъдителен и ненасилствен характер на Отец (Исая 53:1 срв. 1 Коринтяни 1:24; Изход 34:6).

Последната перспектива на светилището е *сътворяването на нашия свят.* Както Бог е директният източник на светлината от първия ден, така и огънят на жертвения олтар е идвал директно от Него (Битие 1:3; Левит 9:24; 10:1).

Когато свещениците измиват ръцете си в умивалника, те „разделят“ водата, така както тя е била разделена на втория творчески ден, за да се яви атмосферата (Битие 1:6-8).

На третия ден Бог отново разделя водите, но този път по хоризонтала, за да се яви сушата, и заповядва земята да роди храна, което лесно се свързва с трапезата в Светая (Битие 1:9-12).

Четвъртият ден отново е свързан със светлината, но този път тя е „въплътена“ в небесни тела, както светлината в Светая идва от светилник (Битие 1:14-18 срв. Изход 25:37).

На петия ден Бог създава живите същества във водата и във въздуха. Това е *живот по вертикала* и той е отразен в кадилния олтар, чийто дим се издига нагоре (Битие 1:20-22).

Шестият ден ни въвежда в Пресвятото място, където е представена кулминацията на творческия процес – създаването на човека по Божия образ / закон. Но в този ден са създадени и сухоземните животни, а върху ковчега са представителите на небесния свят. Това показва възможностите на свободната воля. Дотогава, докато човекът избира греха, той ще слиза на нивото на животните, бивайки управляван от животински страсти. В обратния случай, той ще владее над животинския свят и ще се из-

висява към нивото на ангелите (Битие 1:24-27 срв. Лука 10:36). Същата идея е представена от факта, че понякога херувимите са описани като притежаващи животински лица и човешко лице (Изход 25:19 срв. Откровение 4:7).

Седмият ден е обозначен чрез святата шекина, представяща божественото присъствие (Изход 25:22).

ГЛ. 3. „За да обитавам между тях“

И да Ми направят светилище,
за да обитавам между тях. (Изход 25:8)

Вече обсъждахме факта, че Едемската градина може да бъде разглеждана като своеобразно светилище, където Създателят идвал да се среща със Своите творения. Грехът е този, който изгражда непреодолима стена между хората и техния Бог чрез изопачено представяне на божествения характер (Римляни 7:11). Затова в деня на грехопадението, когато Господ се приближил за обичайната среща с човека и жена му, реакцията на Адам и Ева показала, че разривът в отношенията е пълен:

> И при вятъра на деня чуха гласа на ГОСПОДА Бога, като ходеше из градината; и човекът и жена му се скриха от лицето на ГОСПОДА Бога между дърветата на градината. И ГОСПОД Бог повика човека и му каза: Къде си? А той каза: Чух гласа Ти в градината и се уплаших, защото съм гол, и се скрих. (Битие 3:8-10)

Забележете, че хората са променили отрицателно отношението си към Бога, а не Господ спрямо тях. Излизането от Едемската градина е окончателен израз на тази раздяла и невъзможност на човека да пребивава директно в божественото присъствие. Оттогава светилището ще бъде израз на Божия копнеж отново да възстанови тези отношения и да общува с човека. Точно такава е заявената пред Мойсей цел, когато той получава директивите за построяването на светилището, така както ни показва това основният стих на тази глава.

Раздялата на човека с Бога през цялата греховна история е дала възможност за създаване на такива теории за божеството, които го представят като Същество, или още по-зле, Енергия, които са несъвместими с човешката среда и пространство за съществуване. Дори някои текстове в Писанието са възприемани като че Бог е дотам трансцендентен, че е напълно недостъпен за човешкото битие.

> Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, който обитава вечността, чието Име е Светият: Във високото и свято място обитавам... (Исая 57:15а)
>
> *Бог е дух*; и онези, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят. (Йоан 4:24)

Такива крайни спиритуалистични възгледи за божеството са израз на враждата в падналия човек и лишават човечеството от онази топла връзка на интимност, която Бог желае да поддържа с нас чрез Своя единороден Син. Стига се до разбирането, че божеството не може да изпитва чувства:

> Бог има ли емоции?
>
> Да, Бог наистина има емоции.
>
> „Разопаковането" на тази истина обаче може да бъде трудно. Дискусията засяга важен момент от теологията: Божието *безстрастие*. Ако сте запознати с тази доктрина, знаете, че теологията може да стане техническа и трудна за следване доста бързо. И което усложнява нещата, теолозите не са съгласни [по този въпрос]. За тези от вас, които са нови в темата, *безстрастието* е доктрината, че *Бог не е в състояние да страда или да бъде променен от неволни страсти*.
>
> Основното безпокойство тук е важно: Библията е ясна, че Бог *не зависи от своето творение по никакъв начин (т.е. той е наистина трансцендентен*) и следователно не може да бъде оставен на неговата милост, неволно засегнат от него, колебаещ се в реакцията Си спрямо това, което е направил, и по този начин на някакво ниво, контролиран от него. С други думи, това, което е създал, *не може да го измъчва със страдание или да го накара да почувства нещо*.[23]

Идеи като тези за недосегаемостта на Божеството са накарали много от теолозите да смятат, че всички описания на Бога в Писанието, в които Той е представен като имащ реален образ, тяло и части на тялото, са само приспособени към човешкото

23 https://www.crossway.org/articles/does-god-really-feel/

разбиране изрази, които влизат в общата категория, наречена антропоморфизъм.

> В божественото Писание твърде много неща са казани за Бога символично.
>
> Понеже виждаме, че в божественото Писание твърде много неща са казани за Бога символично, с аналогии, взети от тялото, трябва да знаем, че за нас, хората, облечени с груба плът, е невъзможно да разберем или да говорим за божествените високи и невещественни действия на Божеството по друг начин освен чрез образи, подобия и символи, съответстващи на нашата природа. Затова казаното за Бога по твърде телесен начин е казано символично и съдържа много висок смисъл, тъй като Божеството е просто и няма форма.
>
> Под Божии очи, вежди и зрение трябва да разбираме всесъзерцаващата Му сила и неизбежното (за никоя твар) Негово познание, тъй като и ние чрез това сетиво придобиваме най-съвършено познание и убеждение.
>
> Под уши и слух трябва да разбираме Неговото благоволение и приемане на нашето моление; така както и ние, когато ни молят, навеждайки по-милостиво ухото си към молещите, чрез това сетиво проявяваме благосклонността си към тях.
>
> Под уста и реч - изразяването на Неговата воля, така както и ние с уста и реч изразяваме сърдечните си помисли...[24]

Библейската концепция за светилището е в пълно противоречие с едно такова мислене. Според основния ни стих, Бог заявява на евреите, че иска да Му направят светилище, за да може да обитава между тях. Това не би имало никакъв смисъл, ако представя само някакво символично значение. Цялата идея за светилището се обезсмисля, ако божеството е наистина дотам недостъпно за човека. Вижте как това е изразено от един автор, живял през XIX[ти] век:

24 Антропоморфизмът в Библията - https://stani-hristianin.com/forum/index.php?topic=304.15

Идването на младоженеца е в историята на брака. Нашето становище е, че е настъпила промяна в позицията и делото на нашия *буквален* Първосвещеник в *буквалното* Светилище в небето, което трябва да се сравни с идването на младоженеца на сватбата. *Този възглед е идеална защита срещу спиритизма*. Ние не само вярваме в *буквален Исус*, който е „Служител на Светилището", но също така вярваме, че *Светилището е буквално*. И още, когато Йоан казва, че е видял „един като Човешкия Син" „всред седемте светилника", тоест в святото място, ние не знаем как да направим светилника духовен, а Човешкия Син буквален. Затова вярваме, че и двете са буквални и че Йоан е видял Исус, докато е бил „Служител" в Святото място. Йоан също има видение за друга част от Светилището, което видение се отнася за времето на прозвучаването на седмия ангел. Той казва: „Божият храм се отвори на небето и в храма му се видя КОВЧЕГЪТ НА НЕГОВИЯ ЗАВЕТ." Откровение 11:19. Също така, „скинията на свидетелството се отвори на небето" (Откровение 15:5). Тъй като това е събитие, което трябва да се случи при прозвучаването на седмия ангел, то не може да се изпълни по всяко друго време освен в края на 2300 дни. Най-святото място, съдържащо Ковчега на десетте заповеди, след това е отворен за нашия Велик Първосвещеник, за да влезе и да извърши умилостивение за очистването на Светилището. *Ако си позволим да кажем, че в небето няма буквален Ковчег, съдържащ десетте заповеди, можем да отидем само крачка напред и да отречем буквалния Град и буквалния Божи Син*. (Джеймс Уайт, Притчата, стр. 16, Параграф 1)

Интересно е също така да видим какви са представите за Божеството на един такъв автор, който се придържа към буквалното разбиране за светилището:

Като доказателство че Бог е личност, прочетете неговите собствени думи към Моисей: "И Господ каза, Ето място до мен, и ти ще застанеш върху скалата; и ще стане така, че докато моята слава преминава покрай тебе, аз ще те поставя в пукнатината на скалата, и ще те покрия с ръката Си докато премина. И ще отдръпна ръката Си и ти ще видиш гърба ми; но лицето ми няма да видиш" (Изход 33:21-23;

24:9-11). Тук Бог казва на Моисей, че той ще види неговия образ (форма). Да се каже, че Бог се е явил на Моисей и той е видял неговата форма, когато Той няма форма, е обвинение към Бога, че подкрепя фалш чрез вид фокусничество и измамване на своя слуга Мойсей.

Пророк Данаил казва: „Гледах, докато бяха положени престоли и Старият по дни седна, Чието облекло бе бяло като сняг и космите на главата му – като чиста вълна, престолът му - огнени пламъци, и колелата му - пламтящ огън“ (Глава 7:9). „Гледах в нощните видения и, ето, един като Човешки Син идеше с небесните облаци и стигна до Стария по дни; и го доведоха пред Него....“. Стихове 13-14.

Ето едно ясно описание на действията на два персонажа, Бог Отец и неговият Син Исус Христос. *Отречете тяхната персоналност и не ще има никаква определена идея в тези цитати от Данаил*.... Тук добавяме и свидетелството на Христос. „И Отец, който ме е пратил, Той свидетелства за Мене. Нито гласа му сте чули някога, нито *образа Му сте видели*.“ Йоан 5:37...

Какво е Бог? Той е материална, организирана интелигентност, притежаваща както тяло, така и части. Човекът е направен по неговия образ. (Джеймс Уайт, Персоналността на Бога, 1861 г.)

И отново спиритуалистичното тълкуване и представи за Божеството карат някои да казват: „Да не би Бог да обитава в кутия там някъде в небето?“ Но точно това мислене ограбва цялото Писание от всички представяния на небесните реалности. Помислете си за подробното представяне на новите небе и земя в Библията. Ако тези неща са само символи, тогава защо въобще се отделя толкова място за детайлното им описание?

Всъщност стихът, който може да се използва, за да се каже, че Бог е непознаваем, защото е превъзвишен, има интересно продължение:

Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, който обитава вечността, чието Име е Светият: Във високото и свято място обитавам, и *при онзи, който е със съкрушен и*

> *смирен дух, за да съживявам духа на смирените и да съживявам сърцето на съкрушените*. (Исая 57:15)

Да, нашият небесен Баща действително е великият и превъзвишен Владетел на вселената, но в същото време Той е интимно запознат с всички наши трудности и проблеми и ни съчувства както никой друг. Това Той изразил по един непогрешим начин, като позволил на Сина Си да вземе нашето паднало естество и да дойде тук при нас на земята, раждайки се като всяко друго човешко дете, за да живее нашия живот. Точно тук присъства отново принципът на светилището. Забележете следния стих:

> В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог... И Словото стана плът и *пребиваваше* между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина. (Йоан 1:1, 14)

Думата *пребиваваше* на гръцки е σκηνόω и по произношението си напомня за думата скиния, т.е. светилище. Тя има следното определение в речника на Стронг:

> σκηνόω skēnóō, скай-но'-о; от Гр. №4636; да разпънеш шатра или лагер, т.е. (фигуративно) да заемеш (като имение) или (по-специално), да живееш (както Бог направи в Скинията от древността, символ на защита и общение): - обитавам.

Въплъщението на Исус в най-пълна степен изразява принципа на светилището. Дори самата направа на древната скиния като мобилна конструкция, покрита с кожени завеси, отразява тялото на нашия Господ, който обитава между нас. Затова Той не случайно казал:

> ... Разрушете *този храм* и за три дни ще го издигна. Тогава юдеите казаха: Този храм е бил граден четиридесет и шест години, и Ти ли за три дни ще го издигнеш? Но *Той говореше за храма на тялото Си*... (Йоан 2:19-21)

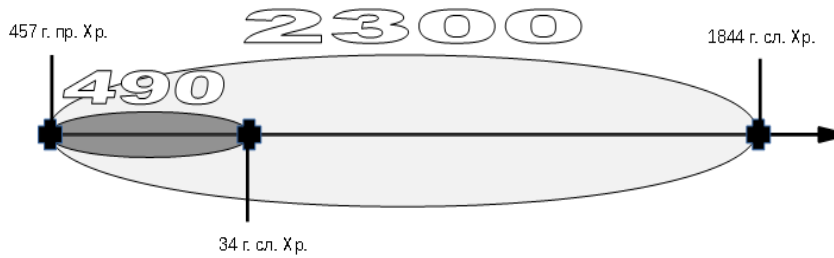
Ако вярваме в Исус, ние също се вграждаме в този храм, за да живеем завинаги с Бога (1 Петрово 2:4-5). Затова и същата дума, която представя *обитаването* на Исус като човек на земята, е използвана, за да опише реалното и осезаемо присъствие на

нашия Бог на обновената ни земя:

> И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с хората и Той ще *обитава* с тях; и те ще бъдат Негов народ и Сам Бог ще бъде с тях – техен Бог. (Откровение 21:3)

ГЛ. 4. Ежедневната и престъплението на запустението

*И войнството беше предадено заедно с **ежедневната** жертва поради **престъплението**…. Тогава чух един светия да говори; и един светия каза на този, който говореше: Докога се простира видението за **ежедневната** жертва и за **престъплението, което докарва запустение**, когато светилището и войнството ще бъдат потъпкани? И ми каза: До две хиляди и триста вечери и сутрини – тогава светилището ще бъде отново в ред.*
(Даниил 8:12-14)

Нашият основен текст ни съобщава, че в продължение на 2300 пророчески дни, които са 2300 реални години (Езекиил 4:6), са действали две сили, които Писанието нарича „ежедневната“ или „постоянната“ и „престъплението на запустението“. Във II-ра част, 5-та глава установихме, че началото на този период е „заповедта за изграждането на Ерусалим“, издадена от Артаксеркс I през 457 г. пр. Хр. (Даниил 9:25).

Следователно, тези две сили са действали последователно *през цялото време на дългия период* и не се ограничават до някакво еднократно събитие. Резултатът от тяхното действие е това, че „светилището и войнството ще бъдат потъпквани“ (Да-

ниил 8:13). Лесно е да се досетим, че става въпрос за небесното светилище и за Божия народ, които единствено биха могли да са потъпквани за един такъв дълъг период от време и да бъдат фокус на вниманието на библейския разказ.

Можем да ги идентифицираме лесно, когато проследим накратко видението в Даниил 8-ма глава[25]. Там царствата са представени в стила на светилището и неговите служби. Мидо-Персия е представена като овен с два рога (Даниил 8:3, 4, 20). Гърция се появява като буен и горделив козел, който напомня на службите в светилището в Деня на умилостивението (Даниил 8:5-7, 21 срв. Левит 16:5, 16). В предобраза на този Ден на умилостивение са се очиствали светилището и народа за греховете, извършени през цялата година.

Интересното обаче в това видение е, че тези жертвени животни проявяват голяма агресия, особено козелът. А след него се надига една още по-свирепа сила, която е представена като малък рог (Даниил 8:9-12, 23-25). Световната история показва, че това е Рим в неговите две фази – езическа и папска. Сравняването на видението с други пророчески части в Даниил и Откровение потвърждава това по един недвусмислен начин, както ще стане ясно в V-та част на поредицата.

Едно нещо обаче прави впечатление на макро ниво в тази история: първата част от големия период е доминирана от царства, които са водени от езическите религии, докато втората от Римокатолицизма, който се различава от тях, защото има християнски облик. Така лесно можем да асоцииираме „ежедневната“ с езичеството, а „престъплението на запустението“ с папството. Но какво представляват тези две сили? На много места в Писанието еврейската дума за ежедневната или постоянната (תָּמִיד – *тамид*) се свързва с всекидневните служби в светилището, като всеизгарянията и постоянното присъствие на хляба в Святото място[26]. Те би трябвало да бъдат възприемани като нещо свято

25 Подробно разглеждане на книгите Данаил и Откровение ще имаме в V-та част на поредицата.

26 Виж например Изход 27:20; Левит 6:13; Числа 4:7; 2 Царе 9:7; Ез-

дотогава, докато отразяват Христовата жертва за човечеството. Но когато Израил започнал да разбира тези жертви като средство за умилостивяване на Божеството, той станал поддръжник на езичеството и беззаконието му се умножило (Исая 1:11-15 срв. Михей 6:6-8). В тази връзка откриваме друга употреба на еврейската дума за *ежедневната:*

> Простирах ръцете Си цял ден към народ непокорен, който ходи по недобър път след своите помисли; народ, който *постоянно* [Стронг Евр. №8548, *тамид*] ме дразни в лицето Ми, коли жертви по градините и кади върху олтари от кирпичи; (Исая 65:2-3)

Когато Израил, като Първороден на Бога между народите, започва да поддържа езичеството, целият свят е лишен от примера на истинското поклонение. В резултат на това езичниците се чувстват оправдани да се утвърждават още повече в своите жестоки практики и неправилни представи за Божеството. Мидо-Персия, Гърция и Рим са естественото развитие на езическото господство над света поради отстъплението на Божия народ.

Когато Исус взема падналото човешко естество на Себе Си и идва на земята, за да умъртви в Себе Си враждата на естествения човек срещу Бога, Той дава възможност на хората да видят истинския характер на Бога, за да направи необходимостта от жертва да престане да съществува в умовете на вярващите, които Го приемат:

> Като в плътта си унищожи враждата,... чрез кръста, като уби на него враждата. (Ефесяни 2:15-16)
>
> ... а в половината на седмицата *ще прекрати жертвата и приноса*;... (Даниил 9:27)

Но въпреки, че една група вярващи в лицето на апостолите и техните последователи започват да разбират значението на Христовата жертва като средство човечеството да бъде примирено с Бога, те скоро отклоняват погледа си от Исус и това дава възможност на езичеството да продължи да властва чак до VI[ти]

дра 3:5 и т. н.

век (2 Коринтяни 5:18-19; Откровение 2:4).

> И той [Месията] ще потвърди завет с мнозина за една [пророческа] седмица [27-34 г. сл. Хр.], а в половината на седмицата ще прекрати жертвата и приноса [31 г. сл. Хр.]; и *на крилото на мерзостите идва един запустител*,... (Даниил 9:27)

Този текст показва, че дори след смъртта на Христос мерзости ще господстват, запустявайки или изгонвайки Христовия Дух от сърцата на хората. Допълнително доказателство, че езическата мерзост продължава да господства дори в началото на християнската епоха, са пророческите думи на Исус за обграждането на Ерусалим от войските на Рим през 70 г. сл. Хр.:

> Затова, когато видите мерзостта на запустението, за която е говорено чрез пророк Даниил, стояща на святото място – който чете, нека разбира – тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините; (Матей 24:15-16)

Всички християни се вслушват в това предупреждение и успяват да избягат преди Ерусалим да бъде унищожен. Престъплението на християнството в утвърждаването на разбирането, че Божията справедливост е изисквала смъртта на Неговия Син, се развило през IV^{ти} и V^{ти} век до възприемането на друг бог и фалшиви празнични времена.

> И войнството [Божия народ] беше предадено заедно с постоянната жертва [езичеството] поради престъплението. И той [папският Рим] хвърли на земята истината, действа и успя. (Даниил 8:12)

През 508 г. франките (езичници) вече били застанали твърдо на страната на папството, и преследването на инакомислещите християни се изявило с голяма сила. Според пророчеството тази година е рождената дата на „мерзостта на запустението“, която щяла да действа чак до 1798 г.

> И от времето, когато се премахне постоянната жертва и се постави мерзостта, която докарва запустение, са хиляда двеста и деветдесет [пророчески] дни. (Даниил 12:11)

Езичеството било асимилирано от папството и изглеждало сякаш християнството триумфира над него. Но в действителност езическият принцип за умилостивяването на разгневени божества чрез жертва бил внедрен в идеологията на официалното християнство. Това е идеята, че Бог е бил примирен с нас чрез смъртта на Сина Си на кръста.

> Да се намекне за необходимостта от такова нещо означава да се повдигне сериозно обвинение срещу Божия характер. Идеята е дошла в християнската църква от *папството, което на свой ред я е донесло от езичеството*, в което единствената идея за Бог е за същество, чийто гняв трябва да бъде успокоен чрез жертва. (Е. Дж. Уагонър, Настоящата истина, Великобритания, 21-ви септ. 1893 г.)

Както отстъплението на евреите довело до господство на езичеството, така отстъплението на християнството довело до господство на папството:

> И от него ще се надигнат сили, които ще оскверният светилището, крепостта [езическата столица Рим], и ще премахнат постоянната жертва [езичеството], и ще издигнат мерзостта, която докарва запустение [папството]. (Даниил 11:31)

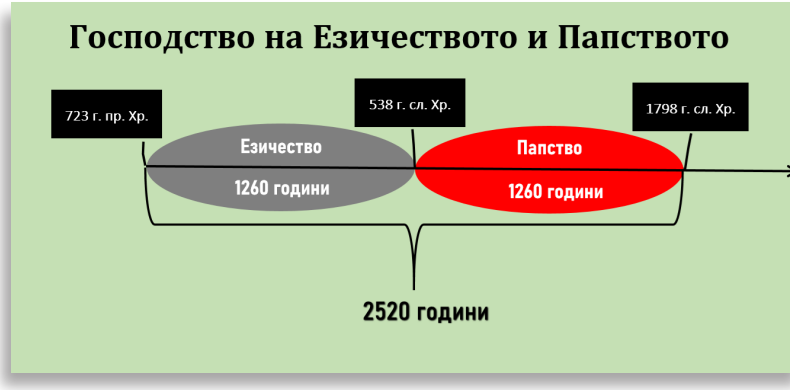
Можем да забележим, че „ежедневната“ (езичеството) с нейните животински и човешки жертви, воюва срещу *постоянната* служба на свещеника Христос в полза на грешника, докато „мерзостта на запустението“, което символизира папството, цели да предотврати завършването на осиновителния процес на цял един народ (144 000) във великия Ден на умилостивението. Разбира се, зад тези процеси стои не някой определен човек, а Сатана, който използва тенденциите на враждата в човешката природа, за да постигне целите си (Даниил 7:8-10, 13-14, 18, 26, 27 срв. Ефесяни 2:2).

Интересно и важно е да се разбере, че периодът, през който властват езичеството и папството на мястото на истинския Божи народ, е разпределен точно на две равни части. Това разбираме, когато вземем под внимание факта, че времето, през което

Израил търпи последиците от своето отстъпление във времената на езичниците, стартира официално при разпръсването на неговото северно царство през 723 г. пр. Хр. (4 Царе 17:6-18). При послушание Израил щял да бъде глава на народите, но в обратния случай, езичниците щели да властват 7 пророчески времена:

> *И ГОСПОД ще те направи глава, а не опашка*, и ти ще отиваш само нагоре, а не надолу, ако слушаш заповедите на ГОСПОДА, своя Бог, които днес ти заповядвам да пазиш и вършиш (Второзаконие 28:13).
>
> Чужденецът... *ще бъде глава, а ти ще бъдеш опашка*.... защото не послуша гласа на ГОСПОДА, своя Бог, да пазиш заповедите Му и наредбите Му, които Той ти заповяда. (Второзаконие 28:43-45)
>
> ... тогава и Аз ще ходя против вас и ще ви поразя *седем времена* заради греховете ви. (Левит 26:24, Версия на крал Джеймс)

Тези седем времена са равни на 2520 години.[27]

През 1798 г. папа Пий VI е пленен от войските на генерал Бертие и папството загубва своята държавна власт. Но пророчест-

27 Едно пророческо време е символ от втора степен, защото трябва веднъж да се превърне в 360 пророчески дни, а после в 360 реални години. Сравняването на Откр. 12:6 и 12:14 потвърждава това.

вото ни съобщава, че смъртоносната рана на папството щяла да оздравее:

> И видях една от главите му, като че ли смъртно ранена, но смъртоносната му рана оздравя; и цялата земя се удивляваше след звяра; (Откровение 13:3)

В наши дни виждаме изпълнението на това пророчество. Затова Исус предсказва едно явяване на мерзостта в самия край на времето:

> И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на всичките народи; и *тогава ще дойде свършекът. Затова, когато видите мерзостта на запустението*, за която е говорено чрез пророк Даниил, стояща на святото място – който чете, нека разбира... (Матей 24:14-15)

В края на времето самият Сатана ще се преправи на Христос, извършвайки дела, подобни на Неговите, за да заблуди хората, че е променил съботния ден в неделя и по този начин да „бележи" всички онези, които приемат неговия *зверски* характер (Матей 24:5; Откровение 13:16-17 срв. 2 Солунци 2:1-10).

ГЛ. 5. Пътешествието

Тогава размислих, за да разбера това, но беше прекалено трудно пред очите ми, докато ***влязох в Божието светилище и разбрах****...*
(Псалми 73:16-17)

Светилището очертава пътя на познаването на истинския характер на Бога. В него може да се проследи пътуването на всеки отделен вярващ, а също и това на едно цяло общество или народ. В това пътуване има три основни етапа, които са представени чрез двора, Святото място и Най-святото място. Всеки следващ етап е свързан с по-вярна представа за Божия характер. Това пътуване се осъществява във „вътрешния човек", докато с „вяра Христос се всели напълно в сърцето" (Ефесяни 3:16-17), но е отразявано в движението и действията в небето, където „имаме такъв Първосвещеник (Божия Син), който седна отдясно на престола на Величието (Бог Отец) в небесата, Служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е издигнал, а не човек." (Евреи 8:1-2)

Всяка принизена представа за Божия характер е идол, който задържа личността и общността на вярващите в по-долно състояние на съществуване:

> И *какво споразумение има между Божия храм и идолите*? Защото *ние сме храм на живия Бог*... (2 Коринтяни 6:16)

В този смисъл, приближаването на индивида или общността към Божието царство се осъществява чрез очистване на съзнанието от идеите, които Сатана внушил на човечеството при неговото падение. Именно затова, когато бил запитан от фарисеите кога щяло да дойде Божието царство, Иисус отговорил, че то вече е сред тях (Лука 17:20-21). При друг случай, когато Той казал, че Бог е един и същността на закона е да се обича Бога и човека, един от книжниците не могъл да не одобри това и да добави, че то е „много повече от всичките всеизгаряния и жертви". На това Исус реагирал, като казал на книжника, че *не е*

далеч от Божието царство (Марко 12:28-34).

От централно значение за напредъка в познанието за Бога и движението към Божието царство е начинът, по който се разбират жертвите, в това число и извършената на Голгота. При два различни случая (Матей 9:10-13; 12:1-8) Исус препращал слушателите си към разбирането на следния текст от Стария завет:

> Защото *милост искам, а не жертва*; и *познаване на Бога – повече от всеизгаряния*. (Осия 6:6)

Бог не желае жертва, а копнее да Го познаваме. Тогава защо били животинските жертви и защо Христос трябвало да умре? Отговорът откриваме в следващия стих на книгата Осия:

> Но те като Адам *престъпиха завета*, там постъпиха *коварно* към Мен. (Осия 6:7)

Престъпването на завета от страна на Адам въвежда едно толкова погрешно и необратимо мислене относно Божия характер, че макар Бог да не желае кръвта на животни и тази на Сина Си (Осия 8:13), заради състоянието на човека тези жертви стават неизбежни. Адам е този, който пръв предлага жертва в лицето на жена си и Създателя Си, когато се оправдава с думите: „Жената, която Ти си ми дал с мен, тя ми даде от дървото и ядох“ (Битие 3:12). Отговорът на Христос спрямо падналия в това греховно мислене човек е *обещанието от завета на благодатта*:

> Ще поставя и вражда между теб [змията] и жената, и между твоето семе и нейното семе [Христос]; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата. (Битие 3:15)

Когато паднал в грях, човекът нямал нищо в себе си, което да е в дисхармония със Сатана. Затова всички родени от него щели да бъдат „мъртви в престъпления и грехове“ и той щял „да се върне в пръстта, от която бил взет“ (Ефесяни 2:1 срв. Битие 3:19). Приемането с вяра на това Божие обещание щяло да внесе Христос в сърцата на вярващите, които са представени чрез символа на жената, носеща в утробата си Потомъка Христос (Ефесяни 3:17; 2 Коринтяни 11:2; Откровение 12:1-2). Но Адам

не приел обещанието на Бога с вяра, а съсредоточил надеждите си за живот върху жена си и техните потомци:

> И човекът наименува жена си Ева [живот – същата дума като тази за дървото на живота], защото тя беше *майка на всички живи*. (Битие 3:20)

Отказвайки да признае, че грехът му води до смърт за него и потомците му, „Адам покрил престъпленията си“ и „скрил беззаконията си“ (Йов 31:33). Това негово решение го оставило извън благодатта на завета и затова Бог бил принуден да въведе системата с животински жертви, която да изявява на Адам, че грехът му посича или разпъва Христос в него, превръщайки Го в „Агнето заклано от основаването на света“ (Откровение 13:8). Адам бил насочен да убие животно, а кожите от него Бог щял да използва, за да облече човека и жена му, за да продължи значението на символа (Битие 3:21).

Само приемайки с вяра, че в себе си са разпънали Христос, Адам и потомците му можели да покрият моралната си голота с правдата на Исус (Откровение 3:17-18). Но, съсредоточавайки надеждите си в Ева, човекът отказал да приеме пълната реалност на своето паднало състояние и Бог можел да му говори само *като в огледало* според лишеното от любов „медно“ мислене (1 Коринтяни 13:1, 12-13), което човекът бил възприел от змията:

> А змията каза на жената: Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога – да познавате доброто и злото.... И ГОСПОД Бог каза: Ето, човекът стана като един от Нас, да познава доброто и злото... (Битие 3:4-5, 22)

Тук Бог не използва ирония, защото ситуацията е повече от трагична. Той не познава злото както го познава човекът, защото никога не е участвал в греха както Адам. С това „огледало“ (Матей 15:23-26; Псалм 50:21) Бог давал възможност на човека *необезпокоявано* да изявява греховното си мислене, та когато се умножат неговите негативни ефекти, човекът да пожелае преизобилната благодат на отхвърления завет.

> А освен това дойде и *законът*, за да се умножи [да се разкрие] прегрешението. Но там, където се умножи [разкри] грехът, много повече се умножи благодатта; (Римляни 5:20)

Целият Божи народ до потопа следвал този път, който е представен в двора на светилището чрез жертвения олтар и умивалника, които са направени от един по-долен по качество материал – бронз или месинг – сплав, създадена от Тувал–Каин, потомък на братоубиеца Каин (Битие 4:22). Това състояние по-късно Писанието ще нарече *Стар завет*. Че в това състояние човекът вижда в Божието слово отражението на естественото си лице (Яков 1:23), вместо това на Бога (2 Коринтяни 3:18), става ясно и от факта, че умивалникът, съдържащ водата за измиване, отразява лицето на човека и е направен от „огледалата на жените“ (Изход 38:8).

Енох – седмият от Адам, успял да проникне с вяра във вътрешната част на светилището в ходенето си към познанието за Божия характер.

> Енох живя шестдесет и пет години и роди Матусал. А *откакто роди Матусал, Енох ходи по Бога триста години*... И Енох *ходи по Бога* и не се намираше вече, защото *Бог го взе*. (Битие 5:21-24)

Размишлявайки върху своя първороден син, Енох все повече осъзнавал как любящият небесен Баща е дал Своя скъп единороден Син за греховете на човечеството. Така Енох се превърнал в символ на онези, които в края на времето ще посрещнат Христос, без да видят смърт. Но колективното мислене на Божия народ, живял до времето на потопа, не му позволило да влезе с вяра в небесното светилище. Вероятно това мислене е най-добре представено чрез казаното от Ноевия баща.

> Ламех живя сто осемдесет и две години и роди син, и го нарече Ной [почивка], като казваше: Този ще ни облекчи от работата ни и от труда на ръцете ни *поради земята, която ГОСПОД прокле*. (Битие 5:28-29)

В представите на Ламех Бог е този, който е проклел земята, а не

естествените последици от греха. Изглежда Адам, а по-късно и Каин, също са възприемали подобна перспектива, когато Господ им съобщава за последиците от техния грях върху земята (Битие 3:17-19 срв. 4:10-14). На това ниво на разбиране вярващите могат да обитават само в двора на светилището, където Божеството се умилостивява с животински жертви.

Авраам също бил призован да приеме обещанията на завета на благодатта относно Потомъкът Христос и наследяването на цялата земя (Галатяни 3:16 срв. Римляни 4:13). Но и неговото съмнение в обещанията наложило продължение на животинските жертви като акт на снизхождение от страна на Бога (Битие 15:1-11). Това пък гарантирало, че произлезлият от него народ също ще бъде изкушен да остане подчинен на робските представи за Божеството (Битие 15:12-21). В това съмняващо се състояние на стария завет обаче Авраам и Израил можели да наследят само земята на ханаанските народи – една доста ограничена територия от целия свят (Битие 15:18-21).

Плодовете на двата завета били проявени още по-ясно чрез Сара и Агар, показвайки, че планината Синай може да роди само деца на робство, които се опитват да спазват Божия закон сами, а „небесният Ерусалим“ е за онези, които са повярвали, че Бог може да извика у нас в съществуване онова, което не съществува, а именно Христовата правда (Галатяни 4:24-31 срв. Римляни 4:17). Тъй като цели 13 години Авраам вярвал, че Исмаил е обещаният потомък, това показвало, че дори раждането на Исаак не го е въвело напълно в небесното светилище (Битие 16:16 срв. 17:1, 17-18). Затова Бог го изпитал именно по отношение на жертвата, като поискал в „огледалото“ неговия единороден син (Битие 22:1-18 срв. Еремия 7:31).

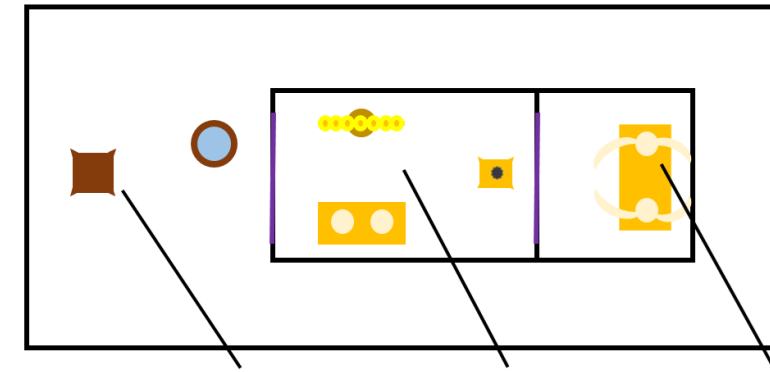
Най-накрая вярата на Авраам се хванала твърдо за обещанието, защото той решил, че дори и след като убие Исаак, Бог може да го възкреси, за да изпълни обещанието си към него (Битие 22:5 срв. Евреи 11:17-19). Това му помогнало да види деня на Христос отдалече и по този начин да влезе с радост в Божието светилище (Йоан 8:56). Но вярата му все още била на нивото на

Святото място, където Христовата жертва се смята за изисквана от Бога, така както Авраам вярвал, че Бог изисква сина му Исаак. Един анализ в еврейския оригинал на Божието изискване към Авраам показва, че Неговите думи могат да означават също покана към Авраам да се възкачи със сина си за поклонение на планината (Битие 22:2 виж на евр. „принеси“ и „всеизгаряне“).

Израил проявил същото неверие в обещанията от завета на благодатта и самоуверено заявил, че сам ще спазва Божия закон (Изход 6:6-9; 19:5, 6, 8). Това отново наложило продължаването на жертвите и вместо целият Израил да бъдат свещеници и царе за останалите народи, за да показват превъзходствата на Божието царство, Левиевото племе било отделено, за да служи за тях в един земен модел на небесното светилище (Изход 19:6; Левит 1-8; Изход 25:8, 40; Еремия 7:22). В продължение на 1600 години Бог ги канел да влязат с вяра в небесното светилище, но те можели да живеят само чрез предполагаемата умилостивителна сила на животинската жертва. Затова и когато Божият Син се родил на земята, те го предали на смърт с идеята, че така ще запазят народа си (Йоан 11:49-50 срв. 19:7).

Само Христовите ученици след възкресението Му успели най-накрая да Го последват с вяра към небесното светилище. На кръста новият и жив път към Най-святото място бил разкрит (Лука 23:44-46 срв. Евреи 10:19-20). Отец показал, че е готов да предаде Сина Си на смърт заради нашите грехове. Но вярващите трябвало да продължат, за да извървят пътя от Святото към Най-святото място. Въпреки че влезлите с вяра в Светая приемат Христос и се хранят с плътта Му (Неговото Слово) и пият кръвта Му (Неговия Дух), те все още не осъзнават, че *не Бог е изисквал тази жертва:*

> А Той [Христос] всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А *ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога и унижен*. (Исая 53:4)

ДВОР	СВЕТАЯ	СВЕТАЯ СВЕТИХ
4000 години *старозаветно* животинско състояние	**2000** години *новозаветно* животинско състояние	**1000** години ангелско състояние на *вечния завет*

Това осъзнаване става едва в Най-святото място на небесното светилище. Заради отстъплението на християнството такъв народ достигнал Най-святото място едва през 1844 г. (Даниил 8:14), но за съжаление не останал достатъчно дълго там. А сега съдбовно важният въпрос към нас, живеещите в това последно време, е: В каква представа за Божия характер ще вярваме и ще участваме при завършването на това пътуване в небесното светилище, така че очистването на умовете ни от всички неправилни представи за нашия небесен Баща да резултира в очистването на горното светилище?

ТТ. 6. Вечно свещенство

Така и Христос не взе сам славата да стане първосвещеник, а Му я даде Онзи, който Му е казал: „Ти си Мой Син, Аз днес Те родих“; както и на друго място казва: „Ти си свещеник до века според Мелхиседековия чин.“ (Евреи 5:5-6)

Христос е свещеник по силата на факта, че е роден от Бога във вечността. Но това свещенство се е изявило едва при Неговото възкресение от мъртвите, защото чак тогава има народ, който да Го последва с вяра в Святото място на небесното светилище (Деяния 13:33, 38). В ковчега на завета, намиращ се в Най-святото място, е процъфтелият жезъл на Аарон, който удостоверил правото му да служи като свещеник, когато Корей, Датан и Авирон се бунтували и претендирали за свещеническата служба (Числа 1-17 глави). Тази история символизира удостоверяването на Христовото свещенство сред претенциите на Сатана и неговите служители. Още в началото, когато Луцифер изисквал мястото на Христос, Бог изявил пред целия небесен свят истинското положение на Своя Първороден. Но окончателното удостоверяване станало след възкресяването на Божия Син (процъфтяването на жезъла):

> И когато *отново* въвежда Първородния във вселената, казва: „Да Му се поклонят всички Божии ангели.“ (Евреи 1:6)

Свещенството на Христос е сравнено с това на Мелхиседек, в контраст с временното свещенство на Аарон (Евреи 5, 7 глави).

> Защото този Мелхиседек, салимски цар, свещеник на Всевишния Бог, който срещна Авраам, когато се връщаше от поражението на царете [Битие 14:18-20], и го благослови; на когото Авраам отдели също и десятък от всичко; който, според значението на името си, е първо цар на правда, а после и цар на Салим, тоест цар на мир; без баща, без майка, без родословие, нямащ нито начало на дни, нито

край на живот, а оприличен на Божия Син, остава завинаги свещеник. (Евреи 7:1-3)

Вдъхновението умишлено не споменава кои са родителите на Мелхиседек и подсказва за неговия царски произход, за да може да го оприличи на Божия Син, който не е ограничен от времето, а произхожда „от дните на вечността“ (Михей 5:2). И въпреки че свещенството на Исус от вечността остава до голяма степен неосъзнато до възкресението Му, Той, в качеството Си на Ангела на завета (Малахия 3:1), през цялото време е служил като великия Посредник между Бога и Неговото творение. Затова и за Него четем в 110-ия Псалм:

Рече Господ Господу моему: седи от дясната Ми страна, докле туря Твоите врагове подножие на нозете Ти. Жезъла на Твоята сила ще Ти прати Господ от Сион: владей между враговете Си. В деня на Твоята сила народът Ти е готов със свето благолепие; из утроба *преди денница* като роса *е Твоето рождение*. Кле се Господ и няма да се разкае: Ти си свещеник навеки по чина Мелхиседеков. (Псалм 110:1-4, Синодален превод)

Във великата борба между силите на доброто и злото Бог е поставил Сина Си – „първият княз“ Михаил (Даниил 10:13), като такъв, чрез чието посредничество за хората (Йов 33:23-24) Той спечелва битките срещу враговете на любовта и истината. Статутът Му на такъв Посредник е потвърден от произхода Му *преди денницата* (Луцифер – Исая 14:12-14), когато е *роден* от Бога. И когато е записано, че е свещеник по чина Мелхиседеков, това е около 1000 години преди идването Му на земята.

Но понеже Исус като посредник „не е за един“ (Галатяни 3:20), заради нашето уверение е било необходимо Той да вземе на Себе Си нашата греховна природа:

Защото беше уместно Онзи, заради когото е всичко [Бог Отец] и чрез когото е всичко, като довежда много синове до слава, да направи съвършен чрез страдания Автора на тяхното спасение [Своя Син]. Понеже и Онзи, който освещава [Исус], и онези, които се освещават [вярващите], всички са от Един [Отец]; по която причина Той не се

> срамува да ги нарича братя, като казва: „Ще възвестявам Името Ти на братята Си,... И пак: „Ето, Аз и децата, които Ми е дал Бог." И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и *Той подобно взе участие в същите неща*,... Защото наистина Той не помогна на ангелите, а помогна на Авраамовото потомство. Затова трябваше да стане във всичко като братята Си, за да бъде милостив и верен Първосвещеник пред Бога, за да извърши умилостивение за греховете на народа. Защото в това, в което Самият Той пострада, като беше изкушен, може и на изкушаваните да помага. (Евреи 2:10-18)

Разбира се, това е необходимо за самите хора, за да имат уверение, че Христос може да им съчувства и да им помага във всичко. Но Бог и Неговият Син не са били по-малко запознати с трудностите на хората преди Исус да живее на земята като един от нас (Исая 63:9 срв. Псалм 139:1-16). Всичко това е за наше уверение. Всъщност идването на Исус „в плътта" чрез Неговия Дух е още от самото начало[28] и непризнаването на този факт е една от проявите на антихриста (1 Йоаново 4:2-3; срв. 2 Йоаново 1:7).

Удостоверяването на факта, че Божият Син е взел нашето паднало естество чрез жена, се осъществява посредством сравняване на разпръснатите в Стария завет родословни записи с този в евангелието на Лука, който показва произхода на Мария. Въпреки че не се казва, че това е родословието на Мария, вероятно поради юдейската традиция родословието да бъде по бащина линия, Лука дава да се разбере, че Исус не е биологичен потомък на Йосиф:

> А Самият Иисус беше на около тридесет години, когато започна да поучава, и *както мислеха, беше Син на Йосиф*, на Илий ... (Лука 3:23)

Доказателствената сила на тези документи идва от факта, че еврейският народ не приема Йешуа (Исус) за Месията и все пак родословието на Мария в сравнение със старозаветните записи

28 В гръцкия оригинал идването на Христос в плът е в сегашно време, т.е. валидно по принцип, а не само за раждането Му чрез Мария.

ясно показва, че Той е потомък както на Авраам, така и на Давид. Разбира се, евреите са правили опити да опровергаят това, но Лука предоставя обективна информация:

> Понеже мнозина предприеха да съчинят повест за съвършено известните между нас събития, както ни ги предадоха онези, които отначало са били очевидци и служители на словото, видя се добре и на мен, който изследвах подробно всичко от началото, да ти пиша наред, почтени Теофиле, за да познаеш достоверността на това, в което си бил поучаван. (Лука 1:1-4)

В таблицата е представено сравнение на старозаветните генеалогии, имащи пряко отношение към родословието на Исус чрез Мария, както и родословието на Йосиф от евангелието на Матей, който също е наследник на Давид.

Лука 3:23-38	**1 Летописи 1-3 глави**	**Битие 5:3-32, 11:10-32**	**Рут 4:18-22**	**Матей 1:1-17**
1. Бог	—	Бог	—	—
2. Адам	Адам	Адам	—	—
3. Сит	Сит	Сит	—	—
4. Енос	Енос	Енос	—	—
5. Каинан	Каинан	Каинан	—	—
6. Маалалеил	Маалалеил	Маалалеил	—	—
7. Яред	Яред	Яред	—	—
8. Енох	Енох	Енох	—	—
9. Матусал	Матусал	Матусал	—	—
10. Ламех	Ламех	Ламех	—	—
11. Ной	Ной	Ной	—	—
12. Сим	Сим	Сим	—	—
13. Арфаксад	Арфаксад	Арфаксад	—	—
14. Каинан	Каинан	Каинан	—	—
15. Сала	Сала	Сала	—	—
16. Евер	Евер	Евер	—	—

17. Фалек	Фалек	Фалек	—	—
18. Рагав	Рагав	Рагав	—	—
19. Серух	Серух	Серух	—	—
20. Нахор	Нахор	Нахор	—	—
21. Тара	Тара	Тара	—	—
22. Авраам	**Авраам**	**Авраам**	**—**	**Авраам**
23. Исаак	Исаак	Исаак	—	Исаак
24. Яков	Яков	Яков	—	Яков
25. Юда	Юда	Юда	—	Юда
26. Фарес	Фарес	Фарес	Фарес	Фарес
27. Есрон	Есрон	—	Есрон	Есрон
28. Арний	Арний	—	Арний	Арний
29. Амина-дав	Аминадав	—	Аминадав	Аминадав
30. Наасон	Наасон	—	Наасон	Наасон
31. Салмон	Салмон	—	Салмон	Салмон
32. Вооз	Вооз	—	Вооз	Вооз
33. Овид	Овид	—	Овид	Овид
34. Есей	Есей	—	Есей	Есей
35. Давид	Давид	—	Давид	Давид
36. Натан	Натан, Со-ломон	—	—	Соломон
37. Матат	—	—	—	Ровоам
38. Мена	—	—	—	Авия
39. Мелеа	—	—	—	Аса
40. Елиаким	—	—	—	Йосафат
41. Йоанам	—	—	—	Йорам
42. Йосиф	—	—	—	Озия
43. Юда	—	—	—	Йотам
44. Симеон	—	—	—	Ахаз
45. Левий	—	—	—	—
46. Матат	—	—	—	Езекия
47. Йорим	—	—	—	—
48. Елиезер	—	—	—	Манасия

49. Исус	—	—	—	—
50. Ир	—	—	—	Амон
51. Елмадам	—	—	—	—
52. Косам	—	—	—	—
53. Адий	—	—	—	Йосия
54. Мелхий	—	—	—	Йехония
55. Нирий	—	—	—	—
56. Салатиил	—	—	—	Салатиил
57. Зорова-вел	—	—	—	Зоровавел
58. Риса	—	—	—	—
59. Йоанан	—	—	—	Авиуд
60. Йода	—	—	—	—
61. Йосех	—	—	—	Елиаким
62. Семеин	—	—	—	—
63. Мататия	—	—	—	Азор
64. Маат	—	—	—	—
65. Нагей	—	—	—	Садок
66. Еслий	—	—	—	—
67. Наум	—	—	—	—
68. Амос	—	—	—	Ахим
69. Мататия	—	—	—	—
70. Йосиф	—	—	—	Елиуд
71. Яанай	—	—	—	—
72. Милхий	—	—	—	Елеазар
73. Левий	—	—	—	—
74. Матат	—	—	—	Матан
75. Илий	—	—	—	Яков
76. Йосиф	—	—	—	Йосиф
77. Исус Христос*	—	—	—	Исус Хрис-тос

ГЛ. 7. Умилостивението

А всичко е от Бога, който ни примири със Себе Си чрез (Иисус) Христос и ни даде служение на примирение, тоест, че Бог беше в Христос и примири света със Себе Си, като не счете на хората прегрешенията им… (2 Коринтяни 5:18-19)

Можем да кажем, че горният основен текст съдържа определение за умилостивението. Всъщност оригиналната дума за „примирение“ (καταλλαγή – № 2643 в речника на Стронг), която е използвана тук, е преведена в Римляни 5:11 точно като умилостивение:

> И не само това, но се хвалим и в Бога чрез нашия Господ Иисус Христос, чрез когото получихме сега умилостивението. (Римляни 5:11)

Според началния ни стих това умилостивение е всъщност да бъдем примирени с Бога, като стигнем до разбирането, че Той „не счита“ „прегрешенията“ ни. Понеже самата същност на Бога е любов, една от характеристиките на тази любов е, че „не държи сметка за зло“ (1 Коринтяни 13:5). Затова Той е представен като такъв, който „не се взира в престъпление“ (Притчи 19:11; Михей 7:18). Но светилището ни показва, че пътят към това разбиране не е пряк, защото, ако иска да ни спаси, Бог първо трябва да задоволи фалшивата ни представа за справедливост, според която всеки грях трябва да бъде наказан. Нека си припомним нейния произход:

> И при вятъра на деня чуха гласа на ГОСПОДА Бога, като ходеше из градината; и човекът и жена му се скриха от лицето на ГОСПОДА Бога между дърветата на градината. (Битие 3:8)

Човекът и жена му се скриват от лицето на Господ, защото Сатана е успял да ги убеди, че смъртта им няма да е естествена последица от падението им, а резултат от божествено екзекутиране. След това, когато Бог запитва човека за стореното от него,

виждаме как Адам възлага вината си върху жена си и Божия Син:

> И човекът каза: Жената, която Ти си ми дал с мен, тя ми даде от дървото и ядох. (Битие 3:12)

Адам не потърсил прошка от своя Създател, а пренесъл вината си върху Него. Той не вярвал, че Бог може да му прости без преди това да бъде наказан някой. Така сатанинската осъдителност срещу Божия Син се проявила в човека:

> И дарът не е такъв, какъвто беше съдът чрез прегрешението на един; защото съдът беше от един [Адам] за осъждане, а дарът доведе от много прегрешения до оправдание. (Римляни 5:16, Версия на крал Джеймс)

Точно този дух на Адам е унаследило цялото човечество и затова Христовата жертва била неизбежна. Когато юдеите предали Исус на разпятие, те били наши представители, представители на цялото паднало човечество. Но и до днес кръстът е възприеман като събитие при което Исус е „ударен, поразен от Бога и наскърбен“ (Исая 53:4).

> Всяка библейски адекватна теория за изкуплението трябва да включва понятието за умилостивение, тоест успокояване на Божия справедлив гняв срещу греха. Източникът на Божия гняв е Неговата възмездяваща справедливост и така успокояването на гнева е основно въпрос на нейното задоволяване. Как се удовлетворяват изискванията на божествената справедливост? Библейски казано, преди всичко това се осъществява, не както смята Анселм - чрез компенсация, а чрез наказание. (William Lane Craig, *Умилостивението и смъртта на Христос*, (Baylor University Press, 2020), стр. 195)

Дори и когато Исус изявил на кръста, че Бог не желае жертването на животни за опрощаване на греховете, греховното човешко мислене продължило идеята като на мястото на животните сега стоял Христос. През цялото Средновековие отстъпилото християнство се закопавало все повече в тези мрачни представи за Божия характер. Затова, подобно на хората, живели преди

кръста, които не могли да влязат с вяра в святото място на небесното светилище в продължение на около 4000 години, вярващите след Голгота се бавели твърде дълго в Святото място и не можели да влязат в Най-святото.

> И даде ми се тръстика като тояга и ми се каза: Стани и измери Божия храм и олтара, и онези, които се кланят в него; но двора, който е извън храма, остави и не го измервай, защото той се даде на нациите, които ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. (Откровение 11:1-2)

Въпреки че Реформацията оспорила върховенството на папата и върнала Библията на народа, тя не успяла да излезе от това мислене. Следните думи са на знаменития проповедник Чарлз Спърджън, който описва умилостивението, без да му добавя никакъв блясък.

> ...трябва да измерваме великото изкупление със строгостта на божествената справедливост „Бог е любов", винаги любящ; но следващото ми предложение изобщо не пречи на това твърдение. Бог е строго справедлив, непреклонно строг в отношенията Си с човечеството. Богът на Библията не е Бог на въображението на някои хора, Който мисли толкова лековато за греха, че го подминава, без да изисква никакво наказание за него...
>
> Научете се, приятели мои, да гледате на Бог като на толкова строг в Своята справедливост, сякаш не е любящ, и все пак толкова любящ, сякаш не е суров. Нито любовта Му намалява справедливостта Му, нито справедливостта Му, в най-малка степен, воюва срещу любовта Му. Двете неща са сладко свързани заедно в умилостивението на Христос. Но, забележете, никога не можем да разберем пълнотата на изкуплението, докато първо не схванем библейската истина за огромната Божия справедливост. *Никога не е била изречена лоша дума, нито родена неправедна мисъл, нито извършено зло дело, за което Бог няма да накаже един или друг*. Той или ще има удовлетворение от вас, или от Христос. Ако нямате изкупление, което да придобиете чрез Христос, трябва завинаги да лежите, плащайки дълга, който никога не можете да платите, във вечна мизерия;

> толкова сигурно колкото това, че Бог е Бог, *Той по-скоро ще загуби своята божественост, отколкото да претърпи един грях да остане ненаказан или една частица бунт да не бъде отмъстена*. Може да кажете, че този характер на Бог е студен, строг и суров. Не мога да ви помогна с това, което казвате по този повод; и все пак (това което казах) е вярно. Такъв е Богът на Библията. (Чарлз Спърджън, *Конкретно изкупление*)

Само народът, който бил последвал Христос в Най-святото място, можел да осъществи преход от старозаветното мислене за Божията справедливост към онова, което отразява истинския милостив характер на нашия небесен Баща. Въпреки че един малък народ последвал Христос в Най-святото място след 22.10.1844 г., те не останали задълго там, защото, подобно на древния Израил, и те се опитвали да спазват Божия закон сами. Едва в края на 19 век малцина измежду приелите вестта за Оправдание чрез вяра започнали да виждат Умилостивението с новозаветни очи:

> Думата „умилостивение" *означава единение*. **Грехът донесъл нещастие, а нещастието неразбиране на Божия характер.** Така хората започнали да мразят Бог, вместо да го обичат; и мразейки Него, единия Отец, хората намразили и човека, своя брат. Така вместо едно семейство с един Баща, хората били отделени от Бог и един от друг и държани в омраза и егоизъм. Трябва да има умилостивение.
>
> **Умилостивение може да бъде направено само чрез Божието разкриване на Неговата любов, въпреки греха и скръбта, така че сърцата на хората да бъдат докоснати с нежност; и избавени от заблудите на Сатана да могат да видят колко напълно погрешно и ужасно са разбирали Божествения и така са презирали Духа на неговата благодат. По този начин те могат да бъдат водени като завръщащи се братя в дома на Отца за блажено единство.**
>
> **Изкуплението няма за цел да умилостиви Божия гняв, така че хората да се осмелят да дойдат при него, но то разкрива неговата любов, така че те *да дойдат* при**

него. Не Христос примирява Бог със света, а Бог в Христос примирява света със себе си. Никъде не се казва, че Бог трябва да бъде примирен с нас. Той казва: „Не те изоставих, но ти ме отхвърли". И Павел казва: „Умолявам ви от Христова страна, примирете се с Бога."...

Така се разкрива, че нещастието не е Божия воля и резултат от неговия гняв, но това била дяволската воля, резултат от греха. **Целият живот на Христос, от яслите във Витлеем до Голготския кръст, бил живот на чиста, неподправена любов**. Но кой бил Христос? Думата означава „помазан". Той бил Божият помазаник, помазан с Божия Дух да живее Божия живот на земята. Ангелът казва: „Ще го нарекат Емануил, което означава БОГ С НАС.

Ах, да! Имало достатъчно богове, преди Исус да дойде да разкрие на изгубения свят знанието за Отец. Едно време в Египет се казва, че е по-лесно да се намери бог, отколкото човек; толкова многобройни били боговете им. Проблемът е, че никой от тях не бил „нашият Баща". И никой от тях не бил „с нас"....

С нас в тъмната долина на смъртта, защото той „по същия начин взе участие в същото; за да може чрез смъртта да унищожи този, който има силата на смъртта, тоест дявола. Ах, да! Той бил „Емануил, което се тълкува като Бог с нас".

Как лъжите на дявола бягат, когато виждаме Бог, разкрит в Исус Христос! Как отчуждената душа се връща в родния си дом и става *едно* с Бог! „Да, врабчето е намерило къща и лястовичката – гнездо за себе си, където да сложи малките си, при Твоите олтари, Господи на Силите, Царю мой и Боже мой." Колко чудно новороденият Павел проповядва на атинските идолопоклонници истината, че Бог не е далеч от всеки един от нас!...

Сега е невъзможно да се спираме твърде дълго върху смъртта на Христос; а също и върху споменът за любящия му живот, но тези двете не трябва да се разделят в мисълта ни. Нищо земно не е по-способно да вдъхнови душата и да я издигне към благородно усилие от саможертвената, героична смърт на чисто човешкия герой; **но тази смърт е вдъхновяваща и става героична само ко-**

гато се приема във връзка с живота - с обстоятелствата, довели до смъртта. Така че при смъртта на божествения Син на Бога; не е само смъртта, но и животът, защото Павел казва, „Ако, когато бяхме врагове, се помирихме с Бога чрез смъртта на неговия Син, много повече, като се помирихме, ще бъдем спасени чрез неговия живот."

Смъртта на Христос става значима само когато се разглежда във връзка с неговия живот на саможертва, който е довел до и е причината за смъртта му. По този начин смъртта има силата да разкрие любовта на Бог, така че да ни помири с Него;...

По отношение на първото бих казал, Бог е любов. Любовта и следователно Бог са най-ярко разкрити в Исус Христос когато си спомним, че в него, за наше добро, **божествеността поела върху себе си човешкото естество, с цялата му слабост и умора, с всичките му страсти, и любови, и копнежи, и с всичките му изкушения**. **Всъщност само по този начин Христос разкрива Бог и самият той е божествен, защото Бог е любов.** (Джордж Файфийлд, Бог е любов, Гл. Умилостивение)

Контекстът на тези размишления са отношенията, а не юридическият процес на оправдание. Бог е разглеждан като наш Баща, Който изпраща Своя Син за нас, за да живеем чрез Него. По този начин Христовата кръв на кръста е начинът, по който Той ни дава живот, а не изискване от Бога, за да може да ни прости:

Но как става така, че проливането на кръв, дори кръвта на Христос, може да премахне греховете? Просто защото кръвта е животът. „Защото животът на плътта е в кръвта; и Аз ви я дадох на олтара, за да правите умилостивение за душите си, защото кръвта е тази, която прави умилостивение за душата." Лев. 17:11. Така че, когато четем, че без проливането на кръв няма опрощение, знаем, че това означава, че никакви грехове не могат да бъдат отнети, освен чрез живота на Христос. В Него няма грях; следователно, когато Той предава живота Си на една душа, тази душа веднага се очиства от греха. (Е. Дж. Уагонър, *Настоящата истина,* Великобритания, 21-ви септември 1893г.)

Нашият небесен Баща не изисква смъртта на Сина Си, за да може да прости, а позволява да бъде убит, за да приемем Неговия живот! Иначе как бихме могли да „изперем дрехите си в кръвта на Агнето“ (Откровение 7:14)?! Гроздовият сок и хлябът, които Христос предлага на учениците Си по време на Пасхата, представят Неговия живот (Йоан 6:54-57, 63) и затова Той ще пие този плод по един „нов“ начин с онези, които влизат с вяра в Пресвятото място на Неговото царство:

> И когато ядяха, Иисус взе хляб, благослови и го разчупи, и като го даваше на учениците, каза: Вземете, яжте: това е Моето тяло. Взе и чашата и като благодари, даде им я и каза: Пийте от нея всички! Защото това е Моята кръв на (новия) завет, която се пролива за мнозина за прощаване на греховете. Но казвам ви, че отсега нататък няма вече да пия от този плод на лозата до онзи ден, когато ще го пия с вас нов в царството на Своя Отец. (Матей 26:26-29)

Онези, които държали да разбират буквално думите на Христос, че трябва да ядат плътта Му и да пият кръвта Му, накрая Го напуснали и останали с жестокото число на звяра (Йоан *6:66*). Но тези, които останали, разбрали, че Той „има думи на вечен живот“ (Йоан 6:67-68).

> Няма да липсва скиптър от Юда, нито жезъл на управление отсред краката му, докато дойде Сило.... *Ще опере дрехата си с вино, и облеклото си – с кръвта на гроздето*. (Битие 49:10-11)

IV. Седем казуса на истинската любов

Защото ние със сигурност ще умрем и сме като вода, разлята по земята, която не може да се събере отново. И Бог не отнема живот, а измисля средства, така че изгнаникът да не остане отхвърлен от Него. (2 Царе 14:14)

IV. 1. Поглед зад завесата?

И един ден Божиите синове дойдоха да се представят пред ГОСПОДА, и между тях дойде и Сатана.
(Йов 1:6)

Най-старата книга на Библията е книгата Йов, която е писана от Мойсей по времето, когато е живеел в мадиамската пустиня. Тя разказва слисващата история за един богат човек на Изтока, който за много кратко време изгубва децата си, имота си, а след това и здравето си. Като за капак на всичко това идват приятелите му, които след известно мълчание започват да го обвиняват, че това му се е случило поради неговата греховност. Всички тези ужасни бедствия са представяни като идващи директно от Бога.

> Докато той [слугата на Йов] още говореше, дойде и друг и каза: Божи огън падна от небето и изгори овцете и слугите, и ги погълна; и само аз избягах, за да ти съобщя. (Йов 1:16)

Такова било мнението и на самия Йов за произхода на тези нещастия:

> И каза: Гол излязох от утробата на майка си и гол ще се върна там. ГОСПОД даде, и ГОСПОД взе; да бъде благословено ГОСПОДНОТО Име. (Йов 1:21)

Но за читателя на книгата завесата към невидимия свят е открехната, за да се види какво действително стои зад тези събития:

> И един ден Божиите синове дойдоха да се представят пред ГОСПОДА, и между тях дойде и Сатана. И ГОСПОД каза на Сатана: Откъде идваш? А Сатана отговори на ГОСПОДА и каза: От обикаляне нагоре-надолу по земята и от ходене насам-натам по нея. И ГОСПОД каза на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма друг като него на земята – човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и отбягва злото? А Сатана отговори на ГОСПОДА и

каза: Без причина ли се бои Йов от Бога? Не си ли оградил и него, и дома му, и всичко, което има? Благословил си делото на ръцете му и имотът му се шири по земята. Но простри сега ръката Си и се докосни до всичко, което има – дали няма да Те похули в лице! Тогава ГОСПОД каза на Сатана: Ето, всичко, което има, е в твоята ръка; само към него не простирай ръка. И Сатана излезе от присъствието на ГОСПОДА. (Йов 1:6-12)

Нека вземем предвид, че този небесен разговор се осъществява във времето преди Христос да дойде на земята, за да разкрие напълно милостивия характер на Бога. В разговора може да изглежда така, сякаш Бог привлича вниманието на Сатана към Йов и по този начин въвлича земния си служител в последвалите промени, но истината е, че Сатана вече е бил подготвен да злослови Йов и Бог просто го изпреварва, познавайки клеветническите му намерения. Не Бог, а Сатана е този, който причинява всичките проблеми на Йов; Господ мъдро позволява да се случат тези неща, за да утвърди своя служител в пътя на правдата.

И ГОСПОД каза на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма друг като него на земята – човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и отбягва злото? И още държи здраво непорочността си, въпреки че ти Ме подбуди против него, за да го погълна без причина. (Йов 2:3)

Забелязвате ли как Господ говори за стоварилите се върху Йов бедствия като нещо, което лично Той му е причинил? Каква би могла да е причината за едно такова изразяване? Смятам, че има поне два възможни отговора на този въпрос. Първо, като върховен Владетел на вселената, единствено Бог може да разреши да се случи дадено събитие и в този смисъл се казва, че едва ли не самият Той го е извършил. Но Бог и Сатана не са комбина, така че това е просто типичен за епохата начин на изразяване. Втората причина Бог да казва, че Той е извършил тези лоши неща, е, че в крайна сметка цялата власт и сила принадлежат на Него и дори самият Сатана не би могъл да направи

нещо, без да използва силата на Христос:

> Веднъж говори Бог, и два пъти чух това – че силата е Божия. (Псалми 62:11)

> защото в Него живеем, движим се и съществуваме; както са казали и някои от вашите поети: „Защото дори Негов род сме." (Деяния 17:28)

Но както днес, така и в онези древни времена, хората, и то самите вярващи в Бога, имали доста погрешна представа за Неговия характер. И трябва ли да ни учудва това, след като знаем какъв хитър враг се изправил срещу нашия небесен Баща?! Ето някои от разсъжденията относно ситуацията на Йов от страна на неговите силно набожни приятели.

> [Елифаз] Спомни си сега – кой някога невинен е погинал и праведни къде изтребени били са? Според както аз видял съм, които измама орат и страдание сеят, това и после жънат. От *Божия дъх те погиват и от полъха на ноздрите Му се довършват*. (Йов 4:7-9)

Малко по-надолу в речта на Елифаз откриваме потенциалния източник за тези негови разсъждения:

> Сред мислите от нощните видения, когато дълбок сън хората напада, ужас ме обзе и потреперих, и всичките ми кости се разтресоха. Тогава дух премина пред лицето ми и космите на тялото ми се изправиха [Сатана]. Застана – но аз изгледа му не познах – като образ пред очите ми, мълчание, и чувам глас: Може ли смъртен човек да е по-праведен от Бога? Може ли човек да е по-чист от Създателя си? *Той на слугите Си не се доверява и ангелите Си в заблуда обвинява, а колко повече онези, които живеят в къщи от кал*, чиято основа е в пръстта, и които се смазват по-бързо от молеца! (Йов 4:13-19)

Споделените от този ужасяващ дух мисли ни напомнят на онова, което Луцифер заявил на ангелите още в началото. Знаем, че още в небето Сатана обвинявал Бог в несправедливо управление и че законът Му не можел да се спазва. Тези мисли са ехо от същите обвинения. Следващият приятел на Йов намеква,

че Йов е лицемер:

> [Валдад] Така са пътищата на всички, които забравят Бога; и надеждата на лицемера ще погине, увереността му ще се отсече и упованието му е паяжина. (Йов 8:13-14)

Въпреки обясненията на Йов, че не вижда неправда в живота си, а така е окачествен и от самия Бог (Йов 1:8), следващият приятел на Йов се настървява още повече срещу него:

> [Софар] Да не се ли отговори на множеството думи и да се оправдае ли бъбрив човек? Твоите празнословия ще запушат ли хорските уста? Да се присмиваш, и никой ли да не те посрами? Защото ти си казал: Говоренето ми е право и аз съм чист в очите Ти. Но да би заговорил Бог и да би отворил устните Си против теб, да би ти изявил тайните на мъдростта, защото те двойно са благоразумие! Знай тогава, че Бог ти забравя много от вината ти. (Йов 11:2-6)

Нищо чудно, че поддържането на този начин на мислене през вековете е накарало учениците да питат Исус поради чий грях един човек се е родил сляп – поради този на родителите му или заради лично негов (Йоан 9:2)? Представите на хората просто не оставяли друга възможност за нещастието на човека, освен наказание свише поради личен грях или този на предците му. По-нататък Йов е обвинен от приятелите си, че желанието му за справедливост от страна на Бога заплашва неприкосновеността на Божия авторитет, който според Елифаз се гради на страх от Бога:

> Наистина ти унищожаваш страха от Бога и възпираш молитвата със размишление пред Бога... (Йов 15:4)

Въпреки все по-тежките обвинения на приятелите си, Йов продължава да твърди, че не вижда неправда у себе си и че се нуждае от разговор с Бога, Който да му даде обяснение за случващото се. Най-накрая Елифаз, Валдад и Софар се отказват, защото виждат, че Йов неотклонно държи на правотата си. Тогава на сцената се явява Елиу – най-младият от приятелите на Йов, и започва разгневено да му говори.

> Кой човек е като Йов, който пие презрение като вода, кой-

> то дружи с онези, които вършат грях, и ходи с безбожни мъже? Защото той каза: Нищо не ползва човека да е благоугоден на Бога. Затова слушайте ме, вие, разумни мъже! Далеч да бъде зло от Бога и беззаконие от Всемогъщия! Защото Той въздава на човека според делото му и прави всеки да намери според пътя си. (Йов 34:7-11)

Аргументите на Елиу не са по-различни, но той, за разлика от останалите приятели на Йов, е доста по-обвинителен и самонадеян.

> Йов не говори със знание и думите му са лишени от разум. Желая Йов да бъде изпитан докрай, защото отговаря като грешните хора. Защото към греха си той прибавя бунт, пляска с ръце между нас и умножава думите си против Бога. (Йов 34:35-37)

След това Елиу прибавя към аргументите си факти, свързани със сътворението и поддържането на живота на земята от Бога (Йов 36:26-37:24). Това, разбира се, са аргументи от областта на силата – понеже Бог е създал и владее всичко това, значи Той трябва да бъде признат за прав. Но дали Той наистина би желал царството Му да се крепи на такива основания? Кое е водещото при Бога: Неговата сила или Неговият характер? В този момент Бог се намесва в разговора и на пръв поглед започва да говори така, сякаш е съгласен с Елиу и останалите приятели:

> Тогава ГОСПОД отговори на Йов от бурята и каза: Кой е този тогава, който помрачава съвета Ми с думи без знание? Препаши сега кръста си като мъж. Аз ще те питам, а ти Ме поучавай! Къде беше ти, когато полагах основите на земята? Изяви, ако имаш разум! (Йов 38:1-4)

Речта на Бог към Йов описва това как Той, като Вседържител, поддържа растителния и животинския свят. Изглежда сякаш аргументът на Бог към Йов е отново силата. Но трябва да се вземе в предвид, че текстът казва, че Бог е проговорил на Йов „от бурята“. Това е стихията, която е естествен резултат от бурните мисли на Елиу. Но ако сме внимателни, ще видим, че Бог започва речта си с въпроса: „Тогава кой помрачава съвета ми с думи без знание?“ Този въпрос се отнася не за казаното от Йов, а за

силовия аргумент на Елиу. Бог намеква, че въпреки Неговото всемогъщество, има някой, който се противопоставя на целите Му.

Тук Бог загатва за врага на Бога и човечеството, когото познаваме под името Сатана. Точно затова, към края на речта Си, Той започва да описва горделиви същества като Веемот и Левиатан, които са царе над всички останали творения (Йов 40:15-41:34). По-късно пророк Исая ще представи следното пророчество за Левиатан:

> В онзи ден ГОСПОД ще накаже с тежкия, големия и силния Си меч Левиатан, *бягащата змия, и Левиатан, виещата се змия*; и ще убие морското чудовище. (Исая 27:1)

Бягащата и виеща се сред моретата от народи змия очевидно е Дяволът (Откровение 12:9 срв. 17:15). Йов разбира донякъде това, защото веднага след като Бог приключва речта си, той казва:

> Зная, че Ти можеш всичко и нито едно Твое намерение не може да бъде възпрепятствано. *Ти попита кой е този, който скрива съвет без знание*. И така, аз говорих това, което не разбирах – неща твърде чудни за мен, които не познавах. Слушай, моля Те, и аз ще говоря. Аз ще Те питам, а ти ме поучавай. Слушал бях за Теб със слушането на ухото, но сега окото ми Те вижда. Затова се гнуся от себе си и се кая в пръст и пепел. (Йов 42:2-6)

След това тримата възрастни приятели на Йов са укорени от Бога за това, че „не сте говорили за Мене това, което е право, както слугата ми Йов“ (Йов 42:7). За да се уверят, че ще бъдат приети отново в благоволението на Бога, тези трима души са инструктирани да представят принос и Йов да се помоли в тяхна полза (Йов 42:8). След като те изпълняват това, Бог преобръща съдбата на Йов и той получава двойно повече от това, което е загубил в своята беда (Йов 38:10-15). Явно първите синове на Йов не са можели да бъдат запазени от Сатана заради тяхното нечестие, за което подсказват предохранителните мерки на Йов (Йов 1:4-5).

Защо обаче Бог не казва нищо за Елиу? Много хора смятат това за доказателство за неговата невинност. Но случаят е точно противоположен. Заради своята надменност и самонадеяност, Елиу се намира в незавидното състояние, което Исус представя чрез израза „здравите нямат нужда от лекар“ (Матей 9:12). Тези думи Исус изрича пред фарисеите, които Го обвиняват, че се събира с грешници. Те имали себе си за праведни и поради това не можели да се възползват от изцеляващата душа и тяло сила на Спасителя (Лука 18:10-14). Тях Той можел да посъветва само това:

> Но идете и се научете какво значи това: „Милост искам, а не жертва“, защото не съм дошъл да призова праведните, а грешните (на покаяние). (Матей 9:13)

IV. 2. Потопът

И ГОСПОД каза: Ще изтребя от лицето на земята човека, когото създадох – от човек до добитък, до пълзящи и до небесни птици – понеже се разкаях, че ги направих. (Битие 6:7)

Наистина ли Създателят се е озовал в ситуация, за която е бил дотам неподготвен, че е съжалил за създаването на човечеството? Или тук по-скоро се говори за скръбта на един Бог, чийто деца вървят упорито и неотклонно към пътя на смъртта? Но ако техните действия *естествено ще доведат до смъртта,* то тогава защо Бог казва, че лично Той *ще ги изтреби от лицето на земята?* Ето още подобни изрази:

> И ето, Аз ще докарам на земята потоп от вода, за да изтребя под небето всяка плът, която има в себе си жизнено дихание; всичко, което се намира на земята, ще измре. (Битие 6:17)

> Защото още седем дни, и *Аз ще направя да вали дъжд* по земята четиридесет дни и четиридесет нощи и *ще изтребя* от лицето на земята всичко, което съществува, което съм сътворил. (Битие 7:4)

Тези текстове са уверили голямата част от човечеството, в това число и християните, че Бог собственоръчно е удавил хората от онова време. Но ако това става *по този начин* и заради моралната им безотговорност, тогава защо трябва да бъдат удавени и останалите живи същества, освен човека? Също така тук възниква съществения въпрос: Грехът не е ли достатъчно унищожителен в своята природа, че да се налага Бог да убива, за да накаже злотворците? Този въпрос ни връща още в началото на човешката история, когато първото семейство получило инструкция относно дървото за познаване на доброто и злото:

> Но от дървото на познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото *в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш*. (Битие 2:17)

Дали когато Създателят обявява това, Той има предвид, че лично ще екзекутира Адам и Ева в случай, че ядат от дървото? Но нали самото Писание учи, че смъртта (а не Бог) *е естествената последица от греха?*

> Защото заплатата *на* греха е смърт, а Божият дар е вечен живот в Христос Иисус, нашия Господ. (Римляни 6:23)

> И тогава, когато страстта зачене, ражда грях; а *грехът, като се развие напълно, ражда смърт*. (Яков 1:15)

Щом самият грях *ражда* смърт, тогава защо Бог казва, че ще унищожи хора и животни при потопа? Това изглежда отразява не Божия характер, а по-скоро начина, по който ние си го представяме. Самото падение в грях означава възприемане лъжата на змията, че „никак няма да" умрем като естествена последица от греха, а че Бог ще е този, който ще се опита да ни екзекутира. Не е ли именно това причината Адам и жена му да се скриват, когато чуват стъпките на техния Баща в градината?

> И при вятъра на деня чуха гласа на ГОСПОДА Бога, като ходеше из градината; и човекът и жена му се скриха от лицето на ГОСПОДА Бога между дърветата на градината. И ГОСПОД Бог повика човека и му каза: Къде си? А той каза: Чух гласа Ти в градината и се *уплаших*, защото съм гол, и се скрих. А Бог му каза: *Кой* ти каза, че си гол? Да не би да си ял от дървото, от което ти заповядах да не ядеш? (Битие 3:8-11)

С израза „кой ти каза" Бог подсказва на Адам, че някой стои зад възприетите лъжи за Неговия характер. Сега Бог е поставен пред невероятно трудна и болезнена задача. От една страна, ако иска да ги спаси за вечността, животът на двойката трябва да се поддържа „изкуствено" и така да им се даде време да се покаят, защото Бог казал, че „в деня в който" ядат, непременно ще умрат и то не само духовно, но и физически (Битие 2:17). От друга страна, тъй като Сатана ги бил заблудил, че никак няма да умрат, изкуственото продължаване на живота им чрез „разпъването" на Христос в тях щяло да подкрепя невярното им убеждение, че имат живот от самосебе си. Но истината е, че и до

днес, като техни потомци, цялото човечество сме поддържани живи само защото „Агнето“ е било „заклано от основаването на света“ (Откровение 13:8, Синодално издание).

Бог би могъл да се опита да обясни на Адам, че това, в което той е повярвал, е лъжа, но в това си състояние, като „погълнал“ дълбоко лъжите на Сатана, човекът не би повярвал. Това принуждава Бог да разговаря с Адам на нивото, на което се намира, за да може с течение на времето той да види абсурда на греховното мислене и да потърси Спасението на своя Господ. Това обяснява защо, след като изяждат поднесения от змията плод с лъжливото убеждение, че ще „станат като Бога, да познават доброто и злото“ (Битие 3:5), Бог говори така, все едно това наистина се е случило:

> И ГОСПОД Бог каза: Ето, човекът стана като един от Нас, да познава доброто и злото... (Битие 3:22)

Бог познава злото, но не от личен опит – Той никога не е съгрешавал. Но не и според новото мислене на Адам, който посочва Христос като виновник за случилото се:

> И човекът каза: Жената, *която Ти си ми дал* с мен, тя ми даде от дървото и ядох. (Битие 3:12)

Отсега нататък човечеството ще вярва в един Бог, който твори и добро и зло.

> Аз образувам светлината и създавам тъмнината; правя мир, творя и зло! Аз, ГОСПОД, съм, който правя всичко това. (Исая 45:7)

В действителност ни е казано, че „Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина“ (1 Йоаново 1:5). Но вместо да противоречи на измамения Адам и на неговите потомци, с цената на голямо страдание и дълготърпение, Той се снижава на тяхното ниво и постепенно ги извежда към правилната представа за Него, такава каквато е изявена *единствено чрез Неговия Син на земята, който е наречен Верният Свидетел (Йоан 14:8, 9 срв. Откровение 3:14).* Животът на Исус от Назарет разкрива, че Бог никога не е нарушавал собствените Си заповеди на любовта,

включително и тази, която гласи „Не убивай“!

Вече можем да разберем защо Бог представя Себе Си в историята за потопа като директен изпълнител на смъртната присъда над греха. Във великата борба между Него и Сатана, Той дава равен шанс на Своя враг да изяви теорията си и не го разобличава словесно в старозаветните Писания (освен когато това е неизбежно), докато хората сами не пожелаят да се върнат към едно правилно разбиране за Божия характер. Дори относно случая с мамещата змия, историята е написана така, че не се казва ясно, че това животно е използвано от Сатана като медиум. Можем ли да си представим колко търпеливи са били Бог и Неговия Син през вековете и колко са страдали заради погрешното им представяне, докато хората сами изберат да допуснат светлината от познанието за Божия характер да изгрее над тях?!

Животът на хората преди потопа бил поддържан чрез Христос като Словото на Бога, което сплотява всички елементи:

> В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. *Всичко чрез Него стана*; и без Него не е станало нищо от това, което е станало. *В Него беше живот и животът беше светлината на хората*. (Йоан 1:1-4)

> Той е образ на невидимия Бог, Първородният на цялото творение; защото в Него беше създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото – било престоли или господства, или началства, или власти – всичко беше създадено чрез Него и за Него; и Той е преди всичко и *всичко чрез Него се крепи*. (Колосяни 1:15-17)

Исус е способен да поддържа всичко във вселената, но там, където грехът е практикуван и подхранван упорито и продължително, Божият Син постепенно губи правото Си пред Божия враг да продължава поддържането на този живот. Точно затова Петър ни дава следното обяснение за процеса на потопа:

> Защото те своеволно не признават това, че *чрез Божието слово* от началото е имало небеса и земя, *сплотена от водата и сред водата*, но пак посредством нея тогавашният

свят, потопен от водата, загина. (2 Петрово 3:5-6)

Божието Слово, Исус, е сплотявало водата дотогава, докато това е било възможно. Сега успявате ли да видите как тези текстове хвърлят светлина върху процеса на потопа? Не Бог е този, който го е причинил, а самите беззакония на хората са довели до този воден взрив и последвалия от него хаос:

В шестстотната година от живота на Ной, във втория месец, на седемнадесетия ден от месеца, в този ден *всичките извори на голямата бездна се разпукнаха и небесните прозорци се отвориха*. (Битие 7:11)

Божият Син, като Словото на Бога, което поддържа елементите, напълно е бил изгонен от онези хора. Затова, говорейки за това събитие, Христос не споменава за никакво активно участие на Бога:

Защото, както и в онези дни преди потопа ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ной влезе в ковчега, и не разбраха, докато *дойде потопът и завлече всички* – така ще бъде и пришествието на Човешкия Син. (Матей 24:38-39)

Дори в думите на Бога в самата история за потопа са оставени някои подсказки относно начина на неговото осъществяване.

И земята се поквари пред Бога, земята се напълни с насилие. И Бог видя земята, и ето, тя беше покварена, защото всяка плът беше покварила пътя си на земята. (Битие 6:11-12)

Тук изрично се набляга на факта, че *самата земя* се е изпълнила с греховните вълни и трептения на човека. Относно последиците на греха на човечеството върху самата земя и закономерната ѝ реакция поради органическата ѝ връзка с човека, който е направен от нея самата, Писанието свидетелства ясно на много места (Вж. напр. Битие 3:17-19; 4:10-12; Левит 18:25, 28; 20:22; Исая 24:4-6).

Именно затова, когато Бог казва, че „ще унищожи“ предпотопния свят, Той намесва самата земя като водещ фактор в този

процес:

> И Бог каза на Ной: Краят на всяка плът дойде пред Мен, защото земята се напълни с насилие чрез тях; и ето, ще ги изтребя заедно със земята! (Битие 6:13)

Отново можем да попитаме „Земята ли е виновна, че да трябва да бъде унищожена с хората?“ Разбира се, че не. Но забележете, че и в този текст отново се подчертава мисълта, че самата земя „се напълни с насилие чрез тях“ и затова естественият резултат, когато Бог позволи това да се случи, ще бъде, че хората ще бъдат изтребени „заедно“ или чрез самата земя. В този текст виждаме и нещо друго. Как така „краят на всяка плът“ е дошъл пред Бога? Не ни ли говори това, че Бог в Своята мъдрост може да прецени колко още беззаконие трябва да се акумулира или внесе от нейните жители, за да се задействат процесите на нейното „избухване“? Същата мисъл виждаме представена и по-рано, когато по повод на това, че наследниците на вярващите се увличат по потомките на нечестивия Каин (Битие 6:2), Бог казва:

> Духът Ми няма да пребъде вечно в човека, защото той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години. (Битие 6:3)

Дали това е едно произволно време, което Бог дава на човечеството, преди да го удави в гнева Си, или по-скоро Той отново предвижда колко време ще отнеме, докато хората напълно изгонят Божия Дух от сърцата си? Нека отговорът на този въпрос даде самото Писание:

> Ще се държиш ли за древния път, по който са тъпкали грешните, които се отсякоха без време, и чиито основи пороят помете? Те казаха на Бога: Махни се от нас! И какво ще им направи Всемогъщият? (Йов 22:15-17)

Този текст показва ясно, че не Бог е унищожил предпотопните обитатели, а тяхното упорство в греха е довело до тези глобални смъртоносни „порои“. Казва ни се, че „основите им“ са били пометени от пороя. Интересно е, че след като представя Своята проповед на планината, в която Исус възстановява истинските

принципи на Божия закон, Той представя следната притча, която говори точно за основите, на които гради човекът:

> И така, всеки, който чуе *тези Мои думи* и ги изпълнява, ще се сравни с разумен човек, който е построил къщата си на канара; и заваля дъждът, и придойдоха реките, и духнаха ветровете, и се устремиха върху тази къща; и тя не падна, защото беше основана на канара. И всеки, който чуе тези Мои думи и не ги изпълнява, ще се сравни с неразумен човек, който построи къщата си на пясък; и заваля дъждът, и придойдоха реките, и духнаха ветровете, и се устремиха върху тази къща; и тя падна, и падането ѝ беше голямо. (Матей 7:24-27)

Ако искаме зданието на нашия живот да бъде построено върху Канара, е добре и ние да се вслушаме в проповедта на Спасителя. И ето какво ни казва тя по отношение на убиването:

> Чули сте, че е било казано: „Люби ближния си, а мрази неприятеля си." Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, *за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните*... И така, *бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец*. (Матей 5:43-48)

Тук Божият Син представя истинската картина за Неговия Баща, която е освободена от мрачните представи за един Бог, Който удавя враговете Си.

IV. 3. Когато се отвори пролом

И гневът на ГОСПОДА пламна против Оза и го уби,
защото простря ръката си към ковчега.
(1 Летописи 13:10)

На пръв поглед изглежда, че Бог лично е унищожил Оза заради това, че се е осмелил да докосне ковчега с Неговите заповеди. Нека разгледаме пълния контекст на този случай:

> И Давид отиде с целия Израил във Ваала, в Кириат-Иарим, който е към Юда, за да пренесе оттам ковчега на Бога, ГОСПОДА, който обитава над херувимите, който се нарича с Името Му. И откараха Божия ковчег от къщата на Авинадав на нова кола; и Оза и Ахио караха колата. И Давид и целият Израил играеха пред Бога с всичка сила, с песни, с арфи, с лири, с тимпанчета, с кимвали и с тръби.
>
> И когато стигнаха до хармана на Хидон, Оза простря ръката си да хване ковчега, защото воловете се препънаха. И гневът на ГОСПОДА пламна против Оза и го уби, защото простря ръката си към ковчега. И той умря там пред Бога. И Давид се наскърби, защото ГОСПОД уби Оза, и нарече онова място Фарес-Оза, както се нарича и до днес. (1 Летописи 13:6-11)

Вярно е, че само определени хора от Левитите (племето на Каатците) могат да носят Божия ковчег (Числа 4:15; 7:9) и докосването на ковчега от страна на Оза не е било позволено, но, както ще видим, това било само последната капка от преливащата чаша на неговото беззаконие. Когато ковчегът за първи път попада в дома на Авинадав, хората освещават сина му Елиезер за свещеник, „за да пази Господния ковчег“ (1 Царе 7:1). Но сега, когато Давид иска да пренесе ковчега в своя град, Елиезер отсъства и са споменати други двама синове на Авинадав – Ахио и Оза (1 Летописи 13:7). Паралелният текст на историята в книгата на царете показва, че за отговорник след Елиезер е избран Ахио:

> А Оза и Ахио, Авинадавовите синове, караха новата кола

с Божия ковчег, като **Ахио вървеше <u>пред</u> ковчега**, а **Оза <u>край</u> него**. (2 Царе 6:4)

Сърцето на Оза е движено от съпернически дух, защото, когато воловете раздрусват Божия ковчег, „Оза протегна ръката си и хвана ковчега." (1 Летописи 13:9). Оза е подхранвал чувства на ревност към брат си Ахио за това, че той е избран да замества брат им Елиезер. Проблемът не е в Божия ковчег, а в личността, която влиза в контакт с него, защото по-нататък в историята четем, че:

Божият ковчег престоя със семейството на Овид-едом в къщата му три месеца; и ГОСПОД благослови дома на Овид-едом и всичко, което имаше. (1 Летописи 13:14)

Оза е трупал грехове, за които не се е покайвал, защото поне два елемента в текста показват, че той е изгубил Божията закрила над себе си. Пламването на Божия *гняв* в езика на Писанията означава, че след многократни апели и умолявания към грешника, посрещнати от негова страна с упорито желание да следва беззаконния си път, Бог с голяма неохота и *скръб*[29] го оставя на последиците от неговия избор. Ще разгледаме няколко ситуации, за които се казва, че се е проявил „Божият гняв", така че да можем да разберем какъв смисъл влага в този израз Писанието:

А Мойсей каза на ГОСПОДА: Моля ти се, Господи, аз не съм красноречив, нито от вчера, нито от завчера, нито откакто си започнал да говориш на слугата Си, а трудно говоря и езикът ми е тежък. Но ГОСПОД му каза: Кой е направил на човека уста? Или кой прави човеканям или глух, или зрящ, или сляп? Не Аз ли, ГОСПОД? Сега иди, и Аз ще бъда с устата ти, и ще те науча какво да говориш. Тогава Мойсей каза: Моля ти се, Господи, изпрати чрез когото искаш да изпратиш! *Тогава гневът на ГОСПОДА пламна против Мойсей* и каза: Левитът Аарон не ти ли е брат? Зная, че той може да говори. А и ето, той излиза да те посрещне и когато те види, ще се зарадва в сърцето си

29 Еврейската дума за *гняв* [аф, Речник на Стронг Евр. №639] означава също и учестено дишане поради скръб.

(Изход 4:10-14).

Вместо да приеме волята на Бога, Мойсей се опитва да преговаря с Него, докато накрая се казва, че „Гневът на Господа пламна против Мойсей“, и в резултат на това Бог позволил на Мойсей да получи исканото от него, въпреки че това не била най-добрата възможност.

> И разноплеменното множество, което беше между тях, стръвно пожела месо; и израилевите синове също плакаха отново и казаха: Кой ще ни даде месо да ядем?... И Мойсей чу как народът плачеше в родовете си, всеки при входа на шатрата си, и *ГОСПОДНИЯТ гняв пламна силно*. И това беше зло в очите на Мойсей. Тогава излезе вятър от ГОСПОДА и докара от морето пъдпъдъци, и ги хвърли върху стана, до един ден път от едната страна и до един ден път от другата страна около стана, и до два лакътя от повърхността на земята. Тогава народът стана и целия онзи ден и цялата нощ, и целия следващ ден събираше пъдпъдъците. Който събра най-малко, събра десет кора. И си ги овесиха да се сушат около стана. (Числа 11:4, 10, 31-32)

В този случай, след като Бог бил предложил на народа първокачествена небесна храна (манна), част от народа поискал да яде месо. Те мърморили и се оплаквали така, сякаш Бог не се грижи за тях, и след като се казва, че Господният гняв пламнал, резултатът бил, че Той им изпратил огромно количество от желаните от тях пъдпъдъци. Някои от тях проявили такава лакомия при неправилната употреба на това месо, че накрая причинили собствената си смърт. Тяхната смърт също е описана като нещо, дошло в резултат на Божия гняв, но друга част от Писанията изяснява, че става въпрос за консумиране на развалено месо:

> А когато месото беше още в зъбите им и още не беше сдъвкано, ГОСПОДНИЯТ гняв пламна против народа и ГОСПОД порази народа с много голяма язва. (Числа 11:33)

> ... А пожелаха лакомо в пустинята и изпитаха Бога в безводно място. И Той им даде това, което искаха, но изпрати [Речник на Стронг Евр. 7971 – съдържа смисъл на *допусна*] мършавост на душите им. (Псалми 106:14-15)

В следващия случай евреите искат да имат цар като останалите народи и въпреки че това означава край на прякото ръководство от Бога и не добро нещо за народа, Бог се съгласява, като по-късно казва за това събитие: „дадох им цар в гнева Си“.

> Тогава всичките старейшини на Израил се събраха и дойдоха при Самуил в Рама. И му казаха: Ето, ти остаря, а синовете ти не ходят в твоите пътища. И сега, постави над нас цар, за да ни съди като всичките народи! Но това нещо се видя лошо на Самуил, че казаха: Дай ни цар, за да ни съди. И Самуил се помоли на ГОСПОДА. А ГОСПОД каза на Самуил: Послушай гласа на народа за всичко, което ти казват, защото не теб отхвърлиха, а Мен отхвърлиха, да не царувам над тях. (1 Царе 8:4-7)

> Това те погуби, Израилю, че си против Мен, против своята помощ. И къде е сега царят ти, да те избави във всичките ти градове? И къде са съдиите ти, за които каза: Дай ми цар и князе? Дадох ти цар в гнева Си и го махнах в яростта Си. (Осия 13:9-11)

Тази случка отново определя проявата на Божия гняв като позволение от страна на Бога хората да получат това, което желаят, дори когато то не е добро за тях. Всъщност сам Бог определя гнева Си по този начин, когато казва:

> И в онзи ден гневът Ми ще пламне против тях и *Аз ще ги оставя, и ще скрия лицето Си от тях*; и ще бъдат погълнати и много злини и скърби ще ги постигнат. И в онзи ден народът ще каже: Не ме ли постигнаха тези злини, понеже моят Бог не е сред мен? Но в онзи ден Аз непременно ще скрия лицето Си заради цялото зло, което са сторили, защото са се обърнали към други богове. (Второзаконие 31:17-18)

Пленяването на евреите било в резултат на упорството им в греха, което изгонило Божието защитаващо присъствие от тях. Пример за такъв случай откриваме малко по-късно в историята им:

> И израилевите синове вършиха зло пред ГОСПОДА и служиха на ваалимите, и оставиха ГОСПОДА, Бога на бащите

> си, който ги беше извел от египетската земя, и последваха други богове, от боговете на народите, които бяха около тях, и им се поклониха, и *разгневиха ГОСПОДА*. Така те оставиха ГОСПОДА и служиха на Ваал и на астартите. И *гневът на ГОСПОДА пламна* против Израил и Той *ги предаде* в ръцете на грабители, които ги грабеха; и *ги предаде* в ръцете на враговете им наоколо, и те вече не можеха да устоят пред враговете си. (Съдии 2:11-14)

Тези стихове описват подробно механизма на „Божият гняв", който в действителност не е като човешката загуба на равновесие и самообладание, а позволяване с голяма тъга на Божия народ да следва собствените си гибелни пътища. Съществуват още много примери в Стария завет, където се вижда, че „Божият гняв" е описаният по-горе процес (Съдии 2:11-14; 3 Царе 14:15–16; Псалм 78:58–62; Псалм 106:40–41; Исая 54:8; Еремия 7:15, 19–20, 29; 2 Царе 24:1 срв. 1 Летописи 21:1).

Подобна е дефиницията за Господния гняв и в Новия завет:

> Защото Божият гняв се открива от небето срещу всяко безбожие и неправда на хората, които потискат истината чрез неправда;... Затова според страстите на сърцата им Бог ги предаде на нечистота, за да се опозоряват телата им между самите тях ...Затова Бог ги предаде на срамни страсти – защото и жените им замениха естественото сношение с противоестествено. Също така и мъжете, като оставиха естественото сношение с жената, се разпалиха в похотта си един към друг, вършейки безобразие мъже с мъже, и приемаха в себе си заслужената отплата за своята заблуда. И понеже те отказаха да познават Бога, Бог ги предаде на развратен ум – да вършат това, което не е прилично... (Римляни 1:18, 24, 26-28)

Става ясно, че Писанието последователно представя този процес на оставяне на последиците от греха като проява на Божия гняв и това недвусмислено доказва, че Оза е загубил защитата си поради упорито следване на беззаконните си пътища. И когато се стигне до това състояние, непокаяният е оставен на „милостта" на Сатана.

Следващият елемент, който потвърждава това, се намира във втория глагол, използван за убиването на Оза:

> И гневът на ГОСПОДА пламна против Оза и го уби, защото простря ръката си към ковчега. И той умря там пред Бога.
>
> И Давид се наскърби, защото ГОСПОД **уби** [Речник на Стронг № 6555 и № 6556] Оза, и нарече онова място Фарес-Оза, както се нарича и до днес. (1 Летописи 13:10-11)

В оригинала на еврейски тук стоят два глагола, обозначени в речника на Стронг със съответните номера 6555 и 6556. Ето какво е тяхното значение:

> № 6555: פָּרַץ Transliteration: pârats
>
> Първичен корен; **да отворя** (в много приложения, директно и индиректно, буквално и преносно): - Х навън, **(правя) пролом**, избягвам, **разбивам**, разбивач, извеждам, **влизам**, преливам), избухвам (разпростирам се), принуждавам, разпръсквам, раста, повишавам, **отварям**, притискам, подтиквам
>
> №6556 פֶּרֶץ - perets
>
> От Евр. № 6555; **пролом** (буквално или символично): - разбиване на отвор, избивам навън (навътре), Х , отвор

Тези глаголи показват ясно, че заради своята непокаяност защитата на Оза е пробита. Така той се намира в ситуация, при която Божият закон, намиращ се в ковчега, разкрива греха му и, понеже той не се покайва за него, Сатана **изисква** достъп до живота му, за да го унищожи, оставяйки впечатлението, че Бог е направил това директно (Лука 12:20). Възможно е Давид да разбира нещо от този процес, защото кръщава мястото „Фарес-Оза“, което в новия български превод от оригиналните езици е представено така:

> Давид се наскърби, че Господ порази Оза, и нарече това място **Пролом** на Оза, както се нарича и до днес. (1 Летописи 13:11)

Какво ни говори случаят с Оза за характера на нашия небесен Баща? Показва ни, че Той действително е като Своя ненасил-

ствен Син и в Него няма никаква тъмнина. Случаят също разкрива как дяволът облича Бога с насилствените качества на собствения си характер, за да ни накара да не желаем да бъдем с Бога. Дошло е времето тези заблуди да бъдат напълно разобличени.

IV. 4. Язвите в Египет

А като простра ръката Си, ще поразя Египет с всичките Си чудеса, които ще извърша сред него; след това той ще ви пусне. (Изход 3:20)

Как язвите в Египет могат да бъдат обяснени в светлината на истината за ненасилствения характер на нашия небесен Баща, така както тя се излъчва от живота на Неговия Син на земята? Нека започнем с това, че според Писанията Христос е бил разпънат в Египет:

> И труповете им ще лежат на улицата на големия град, който духовно се нарича Содом и *Египет, където беше разпънат и техният Господ*. (Откровение 11:8)

Тук се говори за „двамата свидетели" и след това е добавено, че на същото място (Египет) е бил разпънат Христос. Как е възможно това? Всъщност Писанията ни казват, че убиването на Божия Син поради греха е започнало още при основаването на света:

> И ще му се поклонят всички земни жители, всеки, чието име не е записано в книгата на живота на *закланото Агне от основаването на света*. (Откровение 13:8)

Защо Христос е „закланото Агне от основаването на света?" Това е така, защото бунтът на Луцифер вече е бил започнал в небето, а скоро след това и човечеството се присъединило. Замисляли ли сме се какво е коствало на Бог и Неговия Син да търпят беззаконието във вселената? За техните чисти и чувствителни сърца това е едно мъчение и заробване:

> ... А ти си Ме *затруднил с греховете си и си ми дотегнал с беззаконията си*. (Исая 43:24)

Това е начинът, по който Отец и Синът се чувстват пред гледката на човешкото беззаконие. В крайна сметка тези нечестия са извършвани чрез силата на Бога, защото никой няма своя собствена сила, дори и Сатана?

> ... понеже Сам Той дава на всички и живот, и дишане, и всичко.... защото в Него живеем, движим се и съществуваме; (Деяния 17:25-28)
>
> Признайте силата на Бога!... (Псалми 68:34)
>
> Веднъж говори Бог, и два пъти чух това – че *силата е Божия*. (Псалми 62:11)

Деянията на всички разумни същества са извършвани чрез Божията сила. Това се отнася и за най-тежките престъпления. Няма такова нещо като независима сила. Независима е само волята на личността, но силата е на Бога. Така погледнато, сега вече можем по-лесно да осъзнаем как Христос е разпъван още от зараждането на греха. Но как е бил разпъван конкретно в Египет? Отговорът на този въпрос намираме в двете знамения, които Бог дава на Мойсей във връзка с неговата мисия:

> А Мойсей в отговор каза: Но ето, те [израилтяните] няма да ми повярват и няма да послушат гласа ми, защото ще кажат: Не ти се е явил ГОСПОД. Тогава ГОСПОД му каза: Какво е това в ръката ти? А той рече: Жезъл. И каза: Хвърли го на земята. И той го хвърли на земята и жезълът стана змия и Мойсей побягна от нея. Но ГОСПОД каза на Мойсей: Простри ръката си и я хвани за опашката – и той простря ръката си и я хвана, и тя стана жезъл в ръката му – за да повярват, че ти се е явил ГОСПОД, Бог на бащите им, Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов. И ГОСПОД му каза още. (Изход 4:1-5)

Бог извършил чудото с превърналия се в змия жезъл не само, за да даде уверение на евреите, но и за да покаже процеса на тяхното избавление от робството в Египет. Жезълът е символ на Христос, който е силата на Бога (Битие 49:10 срв. 1 Коринтяни 1:24). Пускането на жезъла и падането му на земята означава, че силата на Бога в Христос е отделена от Него, а превръщането на жезъла в змия означава, че Сатана бил този, който щял да използва тази сила за нанасянето на язвите, поради това че египтяните отхвърляли умоляванията на Бога към тях чрез Мойсей. Точно затова именно чрез същия този жезъл бил даван началният сигнал за всяка от язвите с изключение на последната

(Изход 7:17; 8:5, 16; 9:23; 10:13, 23).

Следващото чудо, което Бог дал на Мойсей, също разкрива механизма на язвите чрез разпъването на Христос, но по един различен начин:

> И ГОСПОД му каза още: Сложи сега ръката си в пазвата си. И той сложи ръката си в пазвата и като я извади, ето ръката му беше прокажена, бяла като сняг. Тогава каза: Сложи пак ръката си в пазвата си. И той пак си сложи ръката в пазвата и когато я извади от пазвата, ето че бе станала пак както си беше плътта му. (Изход 4:6-7)

Божият Син, като дясната ръка на Бога, става „прокажен", защото силата Му се използва за действия, които не отразяват Неговия милостив характер. Проказата причинява и безчувственост, което е състоянието, в което е принуден да изпадне Исус, когато гледа как силата Му се използва за поразяване на Негови деца.

Разпъването на Христос от закоравяващите се египтяни и от Сатана било изявено в самите язви. Чрез скорошното пребиваване на Йосиф в Египет те били получили изобилна светлина за любовта на истинския Бог и били свидетели на добрите Му дела към тях по време на седемте години на глад (Битие 37; 39-45 гл.). Самият глад бил индикатор, че поради беззаконието си Египет все повече попадал под властта на Сатана. Но в голямата Си милост Христос им изпратил помощ чрез Йосиф и ги спасил от гладна смърт. Но скоро след това новият фараон обърнал гръб на това славно минало и заповядал на служителите си да поробят и измъчват евреите (Изход 1:8-11).

Бог обичал както евреите, така и египтяните, защото и едните, и другите са Негови деца. С болка нашият небесен Баща бил принуден да остави египтяните на унищожителните намерения на Сатана. Всяка следваща отхвърлена молба давала все повече права на злите сили. Така относно седмата язва четем:

> Ето, утре около този час ще наваля много тежък град, небивал в Египет, откакто е бил основан до днес. И така, прати сега да приберат добитъка ти и всичко, което имаш по полето; защото градът ще падне на всеки човек и вся-

ко животно, което се намери на полето и не се прибере вкъщи, и те ще измрат. И който от слугите на фараона се убоя от словото на ГОСПОДА, прибра вкъщи слугите си и добитъка си; а който не взе присърце словото на ГОСПОДА, остави слугите си и добитъка си по полето. Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Простри ръката си към небето, за да удари град по цялата египетска земя, по хората, по животните и по всяка трева на полето в египетската земя. И Мойсей простря жезъла си към небето и ГОСПОД изпрати гръм и град и огън се спускаше на земята. И ГОСПОД наваля град по египетската земя. Така имаше град и огън, пробягващ сред града, много тежък град, небивал по цялата египетска земя, откакто е станал там народ. В цялата египетска земя градът изби всичко, което беше по полето, и човек и животно; градът очука и всичката трева по полето и изпочупи всичките дървета по полето. Само в гесенската земя, където бяха израилевите синове, не удари град. (Изход 9:18-26)

Въпреки че е казано така, сякаш Бог лично е поразил египтяните, механизмът на тази язва е разкрит в псалмите:

Предаде и добитъка им на град и стадата им – на мълнии. Изля върху тях изгарящия Си гняв, ярост, негодувание и беда – нашествие на ангели на злото. (Псалми 78:48-49)

Божиите ангели не са „ангели на злото“, защото те отразяват Христовия любящ характер. Както ще видим в шестата глава, дори когато изглежда, че са изпращани, за да унищожат нечестиви хора, разкриването на процеса показва, че те не използват насилие и не унищожават никое човешко същество.

Макар че едно голямо „разноплеменно множество“ излязло с евреите от Египет, онези, които решили да упорстват в беззаконията си, станали своеобразен откуп пред Сатана за спасяването на Божия народ:

А с тях излезе и голямо разноплеменно множество, както и твърде много добитък – овце и говеда. (Изход 12:38)

Защото Аз съм ГОСПОД, твоят Бог, Светият Израилев, твоят Спасител. *За твой откуп дадох Египет*, Етиопия и Сева

– за теб. (Исая 43:3)

Разбира се, както споменахме в началото, този изкупителен процес бил възможен само заради живота на Божия Син. И дори самата природа илюстрирала това по време на язвите:

10-те язви	Кръстът на Христос
1. Змиевидният жезъл е издигнат, за да удари върху водата, която се превръща на кръв.	Кървавата пот в градината. Предаването Му от Юда и хората, които дошли с него да Го хванат с тояги (Лука 22:44; Матей 26:49).
2. Жабите	Представят лъжите, чрез които била подсигурена присъдата на Христос (Матей 26:60 срв. Откр. 16:13-14).
3. Въшките	Смъртната присъда на Каяфа (Исая 51:6; Матей 26:65).
4. Хапещите мухи	Обвинителните думи по време на съдебния процес. Подигравките и заплюването, и обидите, които се трупали по адрес на Христос (Матей 27:30).
5. Добитъкът	Бикът представя жертвеното животно, което отивало към смърт (Йоан 19:16; Матей 27:31).
6. Циреите	Самото пробождане на Христос (Матей 27:35, Йоан 19:18).
7. Градът	Поразяването на първите плодове (Изход 9:31; 1 Коринтяни 15:23).
8. Скакалците	Поругаването и съблъчането на Христос – зеленото дърво. Обидите и подигравките над Христос на кръста (Матей 27:39-44; Лука 23:31).
9. Тъмнината	Мрачните часове на Христос – от 6-я до 9-я час. „Исус извикал: “Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?“ (Матей 27:45-46).

10. Първородните	Първородният на Бога е убит на кръста (Матей 27:50; Кол. 1:15-18).

Остана да уточним как са загинали първородните деца на египтяните, които отказали да се скрият под кръвта на агнето. Отново на пръв поглед изглежда, сякаш самият Йехова ги поразява:

> И в онази нощ Аз [Господ] ще мина през египетската земя и ще поразя всяко първородно в египетската земя, от човек до животно (Изход 12:12).

Но малко по-надолу Господ разкрива механизма на това унищожение, при което Той играе само ролята на Защитник, а не унищожител:

> Защото ГОСПОД ще мине, за да порази египтяните, и когато види кръвта на горния праг и на двата стълба на вратата, ГОСПОД ще отмине вратата и *няма да остави погубителя да влезе в къщите ви, за да ви порази*. (Изход 12:23)

Кой е този погубител, който унищожавал не само египтяните, но и евреите, и всички останали, които загубвали защитата на Бога поради упорството си в греха и бунта?

> И не роптайте, както роптаеха някои от тях и погинаха от изтребителя [Гр. змията]. (1 Коринтяни 10:10)

Можем ли сега и ние, подобно на галатяните, да видим Христос ясно представен пред нас като разпнат в Египет?

> О, неразумни галатяни, кой ви омая така – вас, *пред чиито очи Иисус Христос е бил ясно изобразен като разпънат*? (Галатяни 3:1)

Павел писал писмото си до галатяните – хора, които не са присъствали лично на разпъването на Христос в Ерусалим, и все пак казва, че Той е бил ясно изобразен пред тях като разпнат. Така и пред нас Христос е очертан ясно като разпнат в Египет.

IV. 5. Кой се крие зад „Ако“

И Мойсей каза: По това ще познаете, че ГОСПОД ме е изпратил да върша всички тези дела, и че не ги върша от себе си: ако тези умрат, както умират всички хора, или ако им се въздаде, както се въздава на всички хора, то ГОСПОД не ме е изпратил. Но ако ГОСПОД направи нещо ново – ако земята отвори устата си и ги погълне с всичко, което е тяхно, и те слязат живи в Шеол – тогава ще познаете, че тези хора презряха ГОСПОДА. (Числа 16:28-30)

Този текст представя извадка от историите за пътуващия в пустинята Израил, който постоянно се оплаква от Господ и поставените от Него водачи. Тук те вече са стигнали до кулминацията на бунта си, при който трима от тях, Корей, Датан и Авирон, започват да обвиняват Мойсей, че манипулира народа. Ето контекстът на историята:

> А Корей, синът на Исаар, син на Каат, син на Леви, предприе, и с него Датан и Авирон, синовете на Елиав, и Он, синът на Фалет, Рувимови потомци, и се вдигнаха против Мойсей с двеста и петдесет мъже от израилевите синове, първенци на обществото, призованите на събранието, именити мъже. Те се събраха против Мойсей и против Аарон и им казаха: Стига ви толкова! Цялото общество е свято, всеки един от тях и ГОСПОД е сред тях. Защо вие се възвишавате над събранието на ГОСПОДА? (Числа 16:1-3)

В своята наглост и арогантност тези хора стигнали дотам, че да представят реалността по един напълно превратен начин. Хората били святи, Мойсей и Аарон се били самоназначили над тях, извели са Израил от земята, в която „тече мляко и мед“, и ги водят в една пуста земя (Числа 16:14). Духът на бунта заразил цялото общество.

> Тогава Мойсей се разгневи много и каза на ГОСПОДА: Не поглеждай благосклонно на приноса им! Аз не съм взел

> нито едно магаре от тях и на никого от тях не съм сторил зло! (Числа 16:15)

Разбираемо е, че Мойсей се почувствал лично засегнат. Та нима не бил точно той човекът, който толкова много търпял всичките им оплаквания и капризи и постоянно се застъпвал пред Бога за тях? А сега, вместо признателност, те плюели в лицето му.

> И ГОСПОД говори на Мойсей и Аарон и каза: Отделете се отсред това общество, за да ги изтребя в един миг! А те паднаха на лицата си и казаха: О, Боже, Боже на духовете на всяка плът! Ако един човек е съгрешил, ще се разгневиш ли на цялото общество? (Числа 16:20-22)

Противно на това, което мнозина смятат, тук Бог се опитва да предизвика застъпническия Дух чрез Мойсей и Аарон, за да може да има право да се противопостави на унищожителя (Сатана), който изисква живота на бунтовниците и всички, които са се присъединили към тях. Ефектът е постигнат, когато Мойсей и Аарон се застъпват за народа, но заедно с изпълнението на присъдата Мойсей е изкушен да защити своята позиция като избран от Бога водач:

> И Мойсей каза: По това ще познаете, че ГОСПОД ме е изпратил да върша всички тези дела, и че не ги върша от себе си: ако тези умрат, както умират всички хора, или ако им се въздаде, както се въздава на всички хора, то ГОСПОД не ме е изпратил. (Числа 16:28-29)

Някога Бог бил посъветвал пророк Самуил да не приема оплакванията на израилтяните като лична обида, казвайки му, че те са отхвърлили Бога да не царува над тях, а не него (1 Царе 8:4-7). Така и сега, макар че обвиненията били насочени към Божиите представители, в действителност те се отнасяли към самия Бог, който ги бил извел от Египет, а Мойсей и Аарон били само посредници в този процес. Мойсей обаче се поддал на изкушението да защити своята идентичност на Божий избраник и ние можем да си представим колко лесно е било това за човек, поставен под такъв натиск и носещ отговорността за един постоянно недоволстващ народ.

Изразите му „ако тези умрат“ и „ако им се въздаде“ са показател за това, че той откликва на зова на царството на силата, чийто владетел е Сатана. Можем да видим как дори самият Божи Син е бил изкушаван в тази посока. При кръщението Си на река Йордан Той чува думите на Бога: „Този е Моят възлюбен Син, в когото е моето благоволение“ (Матей 3:17), но малко по-късно, при изкушенията в пустинята, Сатана Му казва: „Ако си Божи Син, заповядай тези камъни да станат хлябове“ (Матей 4:3). Виждате ли величината на проблема да опитваш да докажеш своята идентичност и стойност чрез външни прояви на сила? Това е зовът на царството на силата. И Христос показва как трябва да му бъде отговорено: „Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста““ (Матей 4:4).

С това Исус показва, че не е необходимо да се опитваме да доказваме своята стойност, защото Бог е Този, Който има грижата да защитава децата Си. Той ни е обдарил с всяко благословение във Възлюбения Си (Ефесяни 1:3, 6). На фона на това откровение за нашата истинска стойност в Божия Син, намерението на Мойсей се откроява като явен отклик пред зова на царството на силата и това отваря врата на Сатана да се намеси, за да представи случая така, сякаш Бог лично убива тези хора:

> Но ако ГОСПОД направи нещо ново – ако земята отвори устата си и ги погълне с всичко, което е тяхно, и те слязат живи в Шеол – тогава ще познаете, че тези хора презряха ГОСПОДА. И когато той изговори всички тези думи, земята под тях се разпука; земята отвори устата си и погълна тях и домочадията им, всичките хора на Корей и целия им имот. Те и всичко тяхно слязоха живи в Шеол, земята ги покри и те погинаха отсред събранието. (Числа 16:30-33)

Следващата величава фигура, която се поддава на изкушението да доказва своята идентичност чрез прояви на сила, е пророк Илия. Призован от Бога във време, когато северното царство Израил е в най-ниската си духовна точка по времето на нечестивия цар Ахаав и неговата жена Езавел, която избила Божиите пророци и довела общо 850 нейни пророци на Ваал и Ашера в

Израил (3 Царе 16:29-34; 18:19). Илия се явява пред царя и обявява, че „тези години няма да има нито роса, нито дъжд, освен по моята дума“ (3 Царе 17:1). В продължение на 3 ½ години над земята не вали дъжд. През това време пророкът е хранен и пазен от Бога по чуден начин (3 Царе 17:3-16). В края на този период той се завръща и заповядва на царя да събере целия Израил на планината Кармил, а също и пророците на Езавел. Тогава ги предизвиква да докажат, че Ваал е истинският Бог, но след като техните безсмислени и унизителни ритуали не дават резултат, идва ред на Илия да докаже, че Йехова е истинският Бог.

Той поправя Божия олтар, поставя жертвата и заповядва на израилтяните да облеят всичко около олтара с вода. След това изрича следните думи:

> ГОСПОДИ, Боже на Авраам, Исаак и Израил! Нека днес стане известно, че Ти си Бог в Израил, и че аз съм Твой слуга, и че по Твоето слово направих всичко това! Отговори ми, ГОСПОДИ! Отговори ми, за да познае този народ, че Ти, ГОСПОДИ, си Богът, и че Ти си обърнал сърцата им обратно към Себе Си! Тогава падна огън от ГОСПОДА и изгори всеизгарянето и дървата, и камъните, и пръстта, и облиза водата, която беше в рова. И когато целият народ видя това, всички паднаха по лице и казаха: ГОСПОД, Той е Богът! ГОСПОД, Той е Богът! (3 Царе 18:36-39)

Илия очаквал на молитвата му да се отговори с небесен огън не само, за да стане ясно кой е истинският Бог, но и за да се потвърди, че той е Негов пророк. Тук отново имаме връзка с желанието за доказване на идентичността чрез прояви на сила. Илия смятал, че той е единственият оцелял от Божиите пророци и в такава ситуация да останеш само на доверие в Бога е действително много трудно (3 Царе 18:22).

След това зрелище Илия заповядал да му съберат всички лъжливи пророци, които той собственоръчно изклал (3 Царе 18:40). Никой от тях не се покаял за греховете си и Бог допуснал представите на Илия за справедливост и желанието му за отмъщение да отстранят тези хора от средите на Израил, за да не продължават да поддържат идолопоклонството в страната.

Сега Илия заявил на царя, че наближава дъжд, и отишъл на планината Кармил, за да моли Бога за това. Ахаав се прибрал и разказал на жена си какво е направил Илия с нейните пророци. Не е трудно да се досетим, че при тази новина нечестивата царица освирепяла и затова изпратила да кажат на Илия, че на следващия ден ще направи с живота му подобно както той е направил с нейните пророци. Безстрашният до този момент пророк се изплашил до смърт. Употребата на меч води до страх от меч. Той тръгва да бяга в пустинята и моли Бог да отнеме живота му, защото смятал, че не е „по-добър от бащите си“ (3 Царе 19:4). Явно дълбоко в себе си той усетил, че нещо не е както трябва в провеждането на реформата.

Бог милостиво му изпратил ангел, който му осигурил два пъти храна, за да го подготви за дългото му пътуване към планината Хорив – мястото, където чрез Мойсей Бог дал Своите заповеди на Израил (3 Царе 19:8 срв. Второзаконие 4:10-13). Пътуването траело 40 дни, отразявайки времето, през което Мойсей престоявал в присъствието на Господ (Изход 24:18). Когато пристигнал на планината, Илия пренощувал в една пещера, а след това към него дошло Словото на Господ:

> Какво правиш тук, Илия? А той каза: Много ревнувах за ГОСПОДА, Бога на Войнствата; защото израилевите синове оставиха завета Ти, съборихa олтарите Ти и избиха с меч пророците Ти. Само аз останах, а и моя живот търсят да отнемат. Тогава Той каза: Излез и застани на планината пред ГОСПОДА. И ето, ГОСПОД мина и голям и силен вятър цепеше планините и разбиваше скалите пред ГОСПОДА, но ГОСПОД не беше във вятъра; а след вятъра – земетресение, но ГОСПОД не беше в земетресението; а след земетресението – огън, но ГОСПОД не беше в огъня; а след огъня – звук като от тих повей. И когато Илия го чу, покри лицето си с кожуха си и излезе, и застана на входа на пещерата. И ето, глас беше към него и каза: Какво правиш тук, Илия? А той каза: Много ревнувах за ГОСПОДА, Бога на Войнствата; защото израилевите синове оставиха завета Ти, съборихa олтарите Ти и избиха с меч пророците Ти. Само аз останах, а и моя живот търсят да отнемат. И

> ГОСПОД му каза: Иди, върни се... а Елисей, сина на Сафат от Авел-Меола, помажи за пророк вместо теб. (3 Царе 19:9-16)

Божият милостив характер има водеща роля спрямо проявите на сила и от Илия се очаквало просто да се доверява на Бога, вместо да търси Той да Му отговаря с огън. Илия не успява да разбере урока, затова и отговорил точно същото, което казал в началото. Заръчано му е да помаже за свой заместник Елисей, който щял да получи „двоен дял" от духа на Илия, изявявайки по-точно истинския характер на Отец в своята мисия и отношението си към враговете (4 Царе 6:20-23 срв. Матей 5:43-48).

И все пак, в Своята милост, Господ наградил Илия скоро след това като го взел на небето с огнена колесница (4 Царе 2:1-12). Пророкът служил на Бога вярно според съвестта си във време на страшен духовен упадък и невежество относно познанието за характера на истинския Бог.

Преди да бъде взет при Бога, обаче, Илия отново призовал огън от небето – този път върху 102 души:

> Тогава царят прати при него един петдесетник с петдесетте му войници. Той се изкачи при него и ето, Илия седеше на върха на хълма. И му каза: Божи човече, царят казва: Слез! А Илия в отговор каза на петдесетника: *Ако аз съм Божи човек, нека слезе огън от небето* и нека пояде теб и петдесетте ти войници! И слезе огън от небето и пояде него и петдесетте му войници. И царят пак прати при него друг петдесетник с петдесетте му войници. И той проговори и му каза: Божи човече, така казва царят: Слез бързо! А Илия в отговор им каза: Ако аз съм Божи човек, нека слезе огън от небето и нека пояде теб и петдесетте ти войници! И Божият огън слезе от небето и пояде него и петдесетте му войници. (4 Царе 1:9-12)

Забелязахте ли отново самоидентифициращото „ако", което отворило вратата за Сатана, за да петни Божия характер? Не е учудващо тогава, че Божият Син ще порицае учениците си, които се позовават на този случай, за да отмъстят на самаряните:

> И [Исус] изпрати пред Себе Си вестители, които отидоха и влязоха в едно самарянско село да приготвят за Него. Но не Го приеха, защото лицето Му беше обърнато към Ерусалим. Когато учениците Му Яков и Йоан видяха това, казаха: Господи, искаш ли *да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби*, (<u>както стори и Илия</u>)? А Той се обърна и <u>ги смъмри</u>, (и каза: <u>Вие не знаете на какъв дух сте</u>; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси). (Лука 9:52-55)

При този етап лесно може да преценим кой е представил по-вярно Божия характер: Илия или Синът на Бога. Нека отворим сърцата си за Духа Му, защото така в живота ни ще се изяви тихият и тънък глас на Божия характер, който е по-добър и по-ефективен от всички стихии и прояви на сила:

> Не чрез мощ, нито чрез сила, а чрез Моя Дух, казва ГОСПОД на Войнствата. (Захария 4:6)

IV. 6. Содом и Гомор

Тогава ГОСПОД изля върху Содом и Гомора сяра и огън от ГОСПОДА от небето. Той разори тези градове и цялата околност, всичките жители на градовете и земните растения. (Битие 19:24-25)

При първи прочит изглежда недвусмислено, че Господ директно е излял огън от небето над Содом и Гомор. Но ние трябва да следваме правилата за тълкуване на Библията, които Бог е разкрил в самата нея:

> Потърсете в книгата на ГОСПОДА и прочетете! Никое от тези няма да липсва, нито ще бъде без другарката си, защото Моята уста заповяда това, и Духът Му, Той ги събра. (Исая 34:16)

> Защото [Господ] дава заповед след заповед, заповед след заповед, правило след правило, правило след правило, тук малко, там малко. (Исая 28:10)

Всички текстове по темата трябва да бъдат събрани и синхронизирани, за да сме сигурни, че не сме разбрали погрешно конкретната история. Както видяхме в историята за Йов, Бог може да говори за Себе Си като директен извършител на погубление, без действително да е такъв (Йов 2:3). А и самият слуга на Йов предава случилото се като „огън от Бога падна от небето“ (Йов 1:16), при положение че книгата ясно разкрива Сатана като източник на този огън.

Нека сега разгледаме подробно какво се е случило в Содом и Гомор:

> Цялата земя е изгорена със сяра и със сол, та нито се сее нито произраства, и никаква трева не никне на нея, както при съсипването {Евр. מַהְפֵּכָה Стронг 4114} на Содом и Гомор, на Адама и Севоим, които Господ съсипа {Евр. הָפַךְ Стронг 2015 } в гнева Си и в яростта Си. (Второзаконие 29:23)

Когато Мойсей описва съдбата на онези градове, той използва два глагола, които тук са преведени като *съсипва*. Въпреки че първата [Евр. 4114] клони повече към значението *унищожавам*, втората означава нещо различно:

> Евр. 2015 הפך хафак, първичен корен; да се завъртя или обърна; по подразбиране да {променя} преобърна {върна} извратя: - X {стана} {променя} {дойда} бивам {обърнат} {давам} правя [легло} изхвърлям ({-обръщам}) {извръщавам} {оттеглям се} {прекатурвам} обръщам ({отново} {настрани} {обратно} на {обратно} всеки начин).

Тази дума хвърля светлина върху метода на унищожението, който по някаква причина е свързан с вид преобръщане. Текстът също казва, че Господ е извършил това *обръщане* "в гнева си и в яростта си", които, както видяхме по-рано, Писанието дефинира като скриване на лицето Му (Йеремия 33:5). Содом и Гомор били „оставени" да „пожънат това, което са посели". В онзи ден същата съдба сполетяла и други два града – Адма и Цевоим.

> Как да те *предам*, Ефреме, да те *оставя*, Израилю? Как да те направя като Адма, да те поставя като Цевоим? Сърцето Ми се преобърна в Мен, цялото Ми милосърдие се събуди. (Осия 11:8)

Така става ясно, че жителите на тези градове сами са си навлекли това бедствие:

> Изразът на лицето им свидетелства против тях; заявяват явно своя грях, като Содом, не го и крият. Горко на душата им, защото *сами на себе си направиха зло*! (Исая 3:9)

За да разберем как беззаконието на тези градове се е върнало върху тях, ще използваме ключа на Божията тайна – Христовия кръст:

> И аз, братя, когато дойдох при вас, не дойдох с превъзходство в слово или мъдрост да ви известя Божията тайна. Защото бях решил да не зная между вас нищо друго, освен Иисус Христос, и то разпънат. (1 Коринтяни 2:1-2)

Естественият човек смята, че за да може Бог да пожелае да прости греховете ни, Христос трябва да бъде поразен от Него на кръста. Това е така, защото в Божия закон той вижда не характера на Бога, а собственото си естествено лице (Яков 1:23).

> А Той [Христос] *всъщност понесе печалта ни* и със скърбите ни се натовари. А *ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога* и унижен. (Исая 53:4)

Истината е, че подобно на язвите в Египет, Христос – Божията сила, е бил разпнат и в Содом чрез самите грехове на хората там:

> И труповете им ще лежат на улицата на големия град, който духовно се нарича *Содом* и Египет, *където беше разпънат* и техният Господ. (Откровение 11:8)

Христос е разпънат в живота на всички жители на тези нечестиви градове, защото те избрали да използват силата Му за най-долни цели. Подобно както при потопа, вълните от беззаконието на тези хора се акумулирали в земята и атмосферата до степен, при която задържането им става невъзможно. Затова, когато Исус говори за потопа и наказанието над Содом и Гомор, Той не споменава Своя Баща или Себе Си като техен причинител:

> ... Ядяха, пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ной влезе в ковчега, и дойде потопът и ги погуби всички. Така също, както стана в Лотовите дни; ядяха, пиеха, купуваха, продаваха, садяха и градяха, а в деня, когато Лот излезе от Содом, огън и сяра наваляха от небето и ги погубиха всички... (Лука 17:26-30)

Греховете на Содом и Гомор се натрупвали в земята и атмосферата, подготвяйки разпалването на природните елементи.

> Земята също е осквернена под жителите си, защото престъпиха законите, не зачитаха повелението, нарушиха вечния завет. Затова, клетва погълна земята, и ония, които живеят на нея се намериха виновни; Затова жителите на земята изгоряха, и малцина човеци останаха. (Исая 24:6-7)

Подобни процеси се развиват при практикуването на сексуал-

на поквара като тази в Содом и Гомор и по тази причина Господ разкрива, че самата земя е „избълвала“ ханаанците (Левит 18:25-28).

Законите на земята, които Бог е дал за добро, така се превръщат в инструмент за самоунищожението на престъпниците. Бог усещал трептенията на осквернената земя и това обяснява защо Той чул *вик*, който идвал от земята на Содом и Гомор:

> И рече Господ: Понеже *викът* на Содома и Гомора е силен и, понеже *грехът им е твърде тежък*, ще сляза сега и ще видя дали са сторили напълно *според вика, който стигна до Мене*; и ако не, ще узная. (Битие 18:20-21)

Трептенията от беззаконието на Содом и Гомор се превърнали в силен вик в ушите на нашия Създател. Посредством драстично променените трептения на земята под тези градове, Бог усеща, че става нещо много тревожно и че тези хора са на път да си докарат своя край чрез беззаконията си, без дори да подозират това, и Той слязъл, за да се опита да им помогне. Колко ли ужасен е бил този вик от покварата и беззаконието на Содом и Гомор за чувствителното сърце на нашия Баща, щом като убийството на единия праведник Авел, предизвикало екота на земята, е накарало Бог да каже това на Каин:

> Какво си направил? Гласът на кръвта на брат ти вика към Мен от земята. (Битие 4:10)

Усещаме ли страданието на Отец и Неговия Син в тези думи? Трептенията от беззаконието на един човек болезнено достигат до техните сърца, а каква ли буря могат да причинят акумулираните и концентрирани нечестия на населението на пет града? Писанията ни информират, че в района на тези градове са се намирали нефтени залежи:

> А долината Сидим беше пълна със смолни ями; и царете на Содом и Гомора, като бягаха, паднаха в тях, а останалите избягаха в планината. (Битие 14:10)

Следната археологическа информация може да ни даде по-добра представа за това как били унищожени онези градове от

собствените им нечестия.

> Библията дава подробно описание на бедствието, което сполетяло Градовете на равнината. В това описание са две еврейски фрази и еврейска дума, които трябва да бъдат разгледани, за да се разбере събитието: *гоприт вас*, материалът, който падна върху градовете (Бит. 19:24), *хапак*, какво се е случило с градовете. (ст. 25), и *китор хакибсан*, това, което Авраам наблюдавал (Бит. 19:28). Думата *гоприт* е чуждестранна заемна дума, най-вероятно произлизаща от акадски ки / убриту, което означава *сулфурно масло* (*черна сяра*) (Gentry 1999). Думата, придружаваща *гоприт*, *ус ес*, просто означава "и огън". С други думи, материалът, който е паднал върху Содом и Гомор и градовете на равнината (с изключение на Сигор), е изгарящ петролен продукт. Терминът хапак означава да се преобърне или свали. Когато Авраам погледнал надолу към мястото на опустошението, той видял, че димът се издига от земята на равнината, *кехитор хакибсан*, „като дим от пещ"...[30]

Това обяснява защо Амос и Петър казват, че Господ е разорил земята на Содом и Гомор.

> Разорих градове между вас, както Бог разори Содом и Гомора, и вие станахте като главня, изтръгната от огън. Но пак не се обърнахте към Мен, заявява ГОСПОД. (Амос 4:11)

> Така също, ако Той осъди на разорение градовете Содом и Гомора, като ги обърна на пепел и ги постави за пример на онези, които след това щяха да вършат нечестие. (2 Петрово 2:6)

Разоряването се случило, когато Божият Син не можел повече да стене от мъка под бремето, което било наложено от содомците върху творението. Но как да си обясним това, което ангелите казали на Лот?

> Защото ние ще погубим мястото, понеже викът им стана силен пред ГОСПОДА и ГОСПОД ни изпрати да го погу-

30 http://www.biblearchaeology.org/post/2008/04/The-Discovery-of-the-Sin-Cities-of-Sodom-and-Gomorrah.aspx

бим. (Битие 19:13)

Господ искал да даде една последна възможност на тези хора преди да се самоунищожат и това Той извършил чрез изпращането на ангелите. Светлината, която Господ давал на содомските жители чрез Лот, била до голяма степен засенчвана заради компромисното му приспособяване към културата на тези хора. Например, в опита си да спаси своите гости, той бил готов да даде дъщерите си на тези нечестиви хора.

> Привечер двамата ангели дойдоха в Содом. А Лот седеше в содомската порта и като ги видя, Лот стана да ги посрещне, поклони се с лице до земята и каза: Ето, господари мои, отбийте се, моля ви, в къщата на слугата си и пренощувайте, и измийте краката си, и утре станете и си идете по пътя. А те казаха: Не, ще пренощуваме на улицата. Но като настояваше много, те се отбиха при него и влязоха в къщата му. И той им направи угощение и изпече безквасни хлябове, и ядоха. Но преди те да си легнат, градските мъже, содомските мъже, млади и стари, целият народ, от всички краища на града, наобиколиха къщата. И викаха на Лот и казваха: Къде са мъжете, които дойдоха у теб тази нощ? Изведи ни ги да ги познаем! А Лот излезе при тях пред вратата, затвори вратата зад себе си и каза: Моля ви се, братя мои, не правете такова зло! Ето, имам две дъщери, които не са познали мъж; тях да ви изведа вън, и им сторете, каквото искате. Само на тези мъже не правете нищо, понеже затова са влезли под покрива ми! (Битие 19:1-7)

Забелязваме, че понеже ангелите дошли в Содом в образа на хора, содомците разкрили покварата на злите си сърца, стремейки се към сексуални отношения с тях. Сполетялата ги слепота била едно предупреждение да се покаят и да престанат да вършат това. Отказът им да се покаят ги довел до кулминацията на тяхната вина и това осъдило града. Никаква ръка не е била поставяна върху града – самото оскверняване на града ги унищожило.

> Защото наказанието за беззаконието на дъщерята на народа ми стана по-голямо от наказанието за греха на Со-

дом, който беше разорен в един миг, без да го допрат ръце. (Плачът на Йеремия 4:6)

Ангелите знаели, че тяхната милостива покана за покаяние към жителите на Содом и Гомор щяла да ги обърне [Евр. 2015] напълно и по този начин да доведе до тяхното унищожение, но в този последен критичен момент те трябвало да им дадат и този последен шанс за покаяние, преди да са преминали границата, отвъд която ще са загубили способността за това. По подобен начин се обясняват и други случаи, в които изглежда сякаш Божиите ангели унищожават хора (4 Царе 19:35; Деяния 12:23).

Господ ги чакал, скърбял за тях, докато и последният шанс за покаяние изчезнал:

Господ не забавя това, което е обещал, както някои смятат това за забавяне, а дълго ни търпи; понеже не иска да погинат някои, а всички да дойдат на покаяние. (2 Петр. 3:9)

Това означава, че когато Содом и Гомор щели да бъдат унищожени, не е имало никой, който да е можел да стигне до покаяние. Те са тези, които не чуват вече гласа на милостта, защото Бог не би могъл да им изпрати повече светлина, която да им помогне.

Този процес в Содом и Гомор е поставен като образец за начина по който ще дойдат присъдите след хилядата години, които ще разглеждаме в следващата глава:

Както и Содом и Гомора, и околните на тях градове, които, подобно на тях, се предадоха на блудство и тръгнаха след чужда плът, са поставени за пример, като търпят наказанието на вечния огън. (Юда 1:7)

IV. 7. Краят на нечестивите

И те [нечестивите] се разпростряха по цялата ширина на земята и обиколиха стана на светиите и възлюбения град; и огън падна (от Бога) от небето и ги погълна. (Откровение 20:9)

За много хора описанието на огнения съд след хилядата години е финалното неопровержимо доказателство, че Бог убива. Повърхностният прочит на Писанието в комбинация с един такъв текст не само може лесно да доведе някого до заключението, че Бог убива, но и до идеята, че пъкълът ще трае вечно, понеже по-рано в Откровение намираме следното изказване по отношение на същото събитие:

> И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му. (Откровение 14:11)

Най-голямото противоречие в едно тълкувание, което представя Бог като директен екзекутор на нечестивите в огнения пъкъл, е животът на Исус Христос. Христос дошъл да изяви напълно характера на Своя Баща и когато гледаме Неговия живот на земята, можем със сигурност да знаем какъв е Бог:

> Иисус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца? (Йоан 14:9)

> Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша.... Изявих Името Ти на хората, които Ми даде от света. Те бяха Твои и Ти ги даде на Мен, и те опазиха Твоето слово. (Йоан 17:4, 6)

Когато бил тук на земята, Христос не убил никого. Каквото и събитие да се описва в Откровение 20-та глава, то не може да бъде в противоречие с откровението, което Божият Син дал за Своя Баща, докато бил на земята. Имайки предвид това, ще проучим факторите, допринесли за събитията в Откровение 20:7-10,

така както са описани в цялата Библия. Няколко взаимосвързани фактора са свързани с процеса на финалното унищожение:

1. Словото и огледалото на природата
2. Отношението между човека и земята
3. Огледалото на закона

Писанията ни казват, че Бог е (1) сътворил света чрез Словото Си, (2) продължава да го поддържа чрез същото това Слово и че (3) това Слово е Неговият единороден Син (Псалм 33:6, 9; Йоан 1:1-3, 14; Колосяни 1:15-17).

Щом всичко „се сплотява" чрез Сина на Бога, това означава, че без постоянното действие на Неговата сила би настъпил пълен хаос. Но грехът разстройва порядъка, поддържан от тази сила.

Адам, като господар на земното творение, се намира в отношения на органическа свързаност с него:

> И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие! И нека владеят над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всички пълзящи, които пълзят по земята... (Битие 1:26)

След като Адам паднал в греха, земята и всичко по нея започнали да отразяват неговия бунт към Бога. Това обяснява феномени като животинското хищничество, отровната и плевелна растителност и т.н.

> А на човека каза: Понеже си послушал гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти заповядах, като казах: Да не ядеш от него! — проклета да бъде земята поради теб; със скръб ще се прехранваш от нея през всичките дни на живота си; тръни и бодили ще ти ражда, и ще ядеш полската трева. (Битие 3:17-18)

Земята и всичко по нея са огледало на човека. Когато човекът съгрешава, природата отразява това по един непогрешим начин на принципа „каквото сееш, това жънеш".

Същият процес, който довел до воден потоп, ще доведе и до огнен потоп след хилядата години, и щом първият е бил предиз-

викан от разпъването на живото Божие Слово, така и вторият ще бъде предизвикан от подобен процес.

> Защото те своеволно не признават това, че чрез Божието слово от начало е имало небе и земя сплотена от водата, и всред водата, но пак посредством тях тогавашният свят, потопен от водата загина. Така със същото слово, и днешните небе и земя са натрупани за огън, пазени до деня на страшния съд и погибелта на нечестивите човеци. (2 Петрово 3:5-7)

Когато нечестивите са възкресени след хилядата години, Бог и Неговият Син са разкрити пред тях в цялата Си слава (Откровение 20:11-12). Като живото Божие Слово, Исус е въплъщение на принципите на Божия закон на любовта. Но същата тази любов, която действа спасително за всички покаяли се грешници, за нечестивите се оказва „смъртоносно ухание“:

> Но благодарение Богу, Който винаги ни води в победително шествие в Христа, и на всяко място изявява чрез нас *благоуханието на познанието на Него*. Защото пред Бога ние сме *Христово благоухание за тия, които се спасяват, и за ония, които погиват*. На едните сме *смъртоносно ухание*, което докарва смърт, а на другите животворно ухание, което докарва живот. И за това дело кой е способен? (2 Коринтяни 2:14-16)

Забележете, че не любовта променя качествата си, защото тя е същото благоухание и за двете класи хора, но нейното въздействие зависи от това какъв е човекът, пред когото тя се открива. Този процес се обяснява с факта, че когато нечестивите видят Бог такъв, какъвто е – абсолютна несебична любов, в светлината на това присъствие, греховете им се показват в цялата си отвратителност, тяхната самоизмама е пометена от чистата светлина на истината и по този начин смъртоносните резултати от греха се стоварват върху тях, потвърждавайки, че „заплатата на греха е смърт“ (Римляни 6:23). Ако Бог беше източникът на тази смърт, тогава стихът би трябвало да казва „заплатата на Бога за греха е смърт“. Но Бог не е източникът на смъртта. Затова, с позволяването на греха да изгори нечестивите, и самата

смърт престава да съществува:

> И смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. (Откровение 20:14)

Ако Бог е директният извършител на присъдата, тогава смъртта би била увековечена в Бога. Но ние знаем, че в нашия небесен Баща няма никаква тъмнина:

> Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е от горе и слиза от Отца на светлините, в когото няма изменение, нито сянка от промяна. (Яков 1:17)

> И известието, което чухме от Него и известяваме на вас, е това, че Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина. (1 Йоан 1:5)

Нашият любящ Баща предал скъпоценния Си Син на една смърт, която идва от греховете ни – смърт, от която Неговият Син не би бил възкресен никога, ако е бил извършил дори само един грях. Той направил това, за да можем ние да бъдем третирани както заслужава Неговият Син, т.е. да живеем вечно. Но понеже Бог не насилва никого да приеме заместническата смърт на Своя Син, затова ще има и втора смърт:

> И видях един голям бял престол и Седящия на него, от Чието лице побягнаха земята и небето и не се намери място за тях. Видях и мъртвите, големи и малки, да стоят пред престола; и се разгънаха едни книги; и се разгъна и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бяха съдени според написаното в книгите – според делата си. И морето предаде мъртвите, които бяха в него, и смъртта и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях; и те бяха съдени – всеки според делата си. И смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. (Откровение 20:11-15)

Този текст се намира точно след описанието за огъня, изгарящ нечестивите, който е темата на нашето разглеждане. Той се явява едно обяснение на тези стихове, понеже повтаря събитието, но по друг начин. Това показва, че присъдата идва от изявата на характера на Седящия на големия бял престол. Важно е

също да се отбележи, че получаващите присъдата са наречени мъртви (въпреки че са възкресени), и това е така, защото те са „мъртви в престъпления и грехове“ (Еф. 2:1, 2, 5). Следователно тяхната присъда е просто изява на това, което вече се е случило духовно с тях. Смъртта и адът са хвърлени също в огненото езеро, което означава, че присъдата не би могла да бъде изпълнена директно от Бога; в противен случай в Негово лице смъртта би била увековечена вместо хвърлена в огненото езеро.

> И ако чуе някой думите Ми и не ги пази, Аз не го съдя; защото не дойдох да съдя света, но да спася света. Който Ме отхвърля, и не приема думите Ми, има кой да го съди; словото, което говорих, то ще го съди в последния ден. (Йоан 12:47-48)

Така и нечестивите след хилядата години загиват от душевното страдание при пълното осъзнаване на естеството на греховете си пред лицето на Божия прекрасен характер, а изгарянето на телата им във физическия огън е само външен израз на това.

В Откровение 20:7-9 Сатана убеждава нечестивите да нападнат златния град – Новият Ерусалим, където са изкупените, и ги вдъхновява със собствения си дух на омраза към Христос. Безбройните войници на тази армия се подготвят да завладеят града, пренебрегвайки отворените му врати. Поведението им напълно доказва, че никога не биха се покаяли.

Чрез живот на бунт Сатана и всички, присъединили се към него, се поставят толкова извън хармония с Бога и Неговия истински характер, че самото Му присъствие се оказва за тях унищожаващ огън. Както писал Павел, цитирайки Вт. 4:24: „Защото нашият Бог е огън пояждащ.“ (Евреи 12:29). Славата на Този, Който е любов, ще ги унищожи. Но какво е славата на Бога?

> Тогава рече Моисей: Покажи ми, моля, славата Си. А Господ му каза: Аз ще сторя да мине пред тебе всичката Моя благост, и ще проглася пред тебе Името (характера) Иеова; и ще покажа милост към когото ще покажа, и ще пожаля когото ще пожаля. (Изход 33:18-19)
>
> И Господ слезе в облака, застана там до него, и прогла-

> си Господното Име (характер). Господ замина пред него и прогласи: Господ, Господ, Бог жалостив и милосърд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и с вярност. (Изход 34:5-6)

Божията слава е Неговият любящ характер. Тя е Божието естество на съвършена любов. Неговата доброта е това, което пояжда нечестивите. Изявата на Божия свят и милостив характер изявява греха в неговото истинско естество и освобождава напълно унищожаващата му същност:

> Възлюбени, не си отмъщавайте, а дайте място на Божия гняв; защото е писано: "На Мен принадлежи отмъщението, Аз ще отплатя, казва Господ." И така, "*ако неприятелят ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, дай му да пие; защото, това като правиш, ще натрупаш жар на главата му*. (Римляни 12:19-20)

Как четем този текст? Дали тук Бог ни учи да не вършим зло на неприятелите си, защото така отнемаме възможността Му да извърши това? Ако нещо, което ние вършим, е зло, а Бог прави точно същото, става ли злото нещо изведнъж добро? Но Исус ни казва, че Бог изисква от нас да се отнасяме с любов към онези, които ни мразят, понеже по този начин показваме, че сме Божии деца, които извършват Неговата воля и отразяват Неговия характер (Матей 5:42-48).

За изкупените, изявата на Божия агапе характер е благоухание към живот, но за останалите, тези сцени са един пояждащ огън, който ще измъчва душите им точно толкова, колкото дълбоко са допуснали греха да проникне в тях, и точно толкова, колкото близо са познавали тази слава, но са избрали да й обърнат гръб. Тук е показан източникът на страданието на нечестивите. Когато Бог говорил за падението на Луцифер, Той показал откъде идва този духовен огън.

> Ти омърси светилищата си чрез многото си беззакония, чрез неправедната си търговия; затова извадих огън изсред тебе, който те изяде, и те обърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат. (Езекиил 28:18)

В началото този огън е бил запален в сърцето на Луцифер чрез неговото нечестие, но след милениума присъствието на Онзи, който е любов и светлина, ще го изяви напълно:

> Положи ме като печат на сърцето си, Като печат на мишцата си, Защото любовта е крепка като смъртта, Ревнуването жестоко като ад, Святкането му святкане огнено, пламък стремителен. Много вода не може да угаси любовта, нито реки могат да я потопят: Ако би дал някой всичкия имот на дома си за любовта, съвсем ще го презрат. (Песен на песните 8:6-7)

Огнената любов от присъствието на нашия Баща ще извади всичките нечестиви страсти на Сатана и този огън ще го превърне в пепел, както и всички останали, които са се присадили в него чрез греха (Малахия 4:3).

> ... Кой от нас може да обитава при огън пояждащ? Кой от нас може да обитава при вечни пожари? (Исая 33:14)

По-голямата част от християнския свят би отговорил, че нечестивите са тези, които живеят във „вечните изгаряния". Но нека позволим на Исая да продължи, отговаряйки на собствения си въпрос в следващия стих:

> Който ходи праведно и говори правдиво, който презира печалбата от насилства, който отърсва ръцете си, за да не приема подкупи, който запушва ушите си, за да не чува за кръвопролитие, и затваря очите си, за да не гледа зло. (Исая 33:15)

Тези, които са приели Исус и Неговата правда, ще живеят във вечния огън на Божията любов.

V. Пророчеството

И така, ние държим пророческото слово още по-твърдо и вие добре правите, че внимавате на него като на светило, което свети в тъмно място, докато се зазори и зорницата изгрее в сърцата ви.

(2 Петрово 1:19)

V. 1. Божият Син и металният образ

Иисус им каза: Никога ли не сте чели в Писанията: „Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла. От Господа е това и чудно е в нашите очи“?... И който падне върху този камък, ще се разбие; а върху когото падне, ще го смаже.
(Матей 21:42, 44)

Книгата Даниил 2-ра глава ни пренася във „втората година от царуването на Навуходоносор“ (Даниил 2:1), която според историците е 605 г. пр. Хр. Царят сънува вълнуващ сън, но го забравя. Вика своите съветници и астролози и изисква от тях не само тълкувание, но преди това да му известят какво е сънувал (Даниил 2:1-4). Те признават, че не са способни на това и в гнева си царят издава смъртен указ срещу всички мъдреци, а това обхваща и Даниил (Даниил 2:5-12). Даниил помолва царя за отсрочка и заедно с приятелите си се моли за проблема (Даниил 2:13-18). Отговорът идва под формата на нощно видение, за което Даниил благодари на Бога (Даниил 2:19-23).

Даниил е въведен при царя и му разкрива сънуваното от него. Царят е удивен. Сънувал е величествен образ с части на тялото от различни метали: глава от злато, гърди и рамене от сребро, корем от мед и крака от желязо (Даниил 2:31-33). Обаче ходилата с 10-те им пръста били смес от желязо и кал (Даниил 2:33). След това, в съня, вниманието на царя било пренасочено към един камък, който бил отсечен от голяма планина и „ударил образа в ходилата му, които са били от желязо и кал, и ги е строшил“ заедно с всички останали елементи на образа (Даниил 2:34, 45). Грандиозна гледка, но какво означавало всичко това?

Сега, когато Даниил разкрил какво е сънувал царят, той вече бил подготвен да се довери и на интерпретацията. Даниил обяснява, че металните части представляват царства. Златната глава е Вавилон (605-539 г. пр. Хр.), сребърните гърди – Мидо-Персия (539-331 г. пр. Хр.), медният корем – Гърция (331-168 г. пр. Хр.)

и двата железни крака – Рим, Западна и Източна империя (168 г. пр. Хр. – 476 г. сл. Хр.). Следва духовният Рим (папството), който се ползва от „желязната“ власт на своя предтеча, но въвежда крехкия религиозен елемент на църковната власт (Еремия 18:6).

Разделянето на две фракции се проявява и тук между Западната и Източната църква. Десетте пръста са число на минимума (10 заповеди, десятък), което представя „раздробената“ Европа – резултат от нахлуването и набезите на варварските племена по време на великото преселение на народите (Даниил 2:36-43). И тогава появата на камъка от небето е обяснена като издигането на Божието царство на мястото на световните империи (Даниил 2:44-45).

Четирите основни царства на земята са представени чрез низходящи по стойност метали: злато, сребро, мед и желязо. Това е красноречив начин да се демонстрира моралното падение на народите, отхвърлили Божия призив. Точно затова в божествения храм градацията в познаването на Божия характер е отразена чрез същите метали, но във възходяща по стойност поредност (от мед към злато). Пътят от двора до Най-святото място на светилището отразява движение към по-истинското разбиране на Божия характер, както е разкрит чрез живота на Неговия Син на земята.

Откъснатият „не с ръце“ камък е Господ Исус Христос (Ефесяни 2:20), „чийто произход е от вечността“ (Михей 5:2) и чийто Баща (планината, Даниил 2:45) е вечният Бог (Ефесяни 3:14). По този начин основаното на отношения (семейно) Божие царство е представено в контраст с изкованите в горд образ метали, измерващи стойността си със сила.

Не е случайно, че главата на металния образ е Вавилон. По този начин всички останали царства са негово продължение и са движени от същата идеология. В сатанинското царство стойността се определя от силата и постиженията (Езекиил 28:17; Лука 22:24-30). Затова успехът води до гордост, а провалът до отчаяние или депресия. Нимрод, основателят на Вавилон, вна-

ся нова система на управление и ценности:

> Хус роди и Нимрод. Той **пръв стана силен на земята**. Той беше **голям ловец** пред ГОСПОДА; затова се казва: Като Нимрод, **голям ловец** пред ГОСПОДА. **Първо той царува над Вавилон**, Ерех, Акад и Халне, в Сенаарската земя. От тази земя излезе и отиде в Асирия, и съгради Ниневия, Роовот-Ир, Халах и Ресен между Ниневия и Халах (който е големият град). (Битие 10:8-12)

> С установяването на царството на Нимрод, целият древен свят навлязъл в нов исторически етап. Ориенталската традиция, която направила този войник **първия носел царска корона**, сочи към един факт от по-голямо значение от простото възприемане на нов орнамент в облеклото, или дори победата на една провинция. Неговото царуване въвежда света в една **нова система на отношения между управител и управлявани**. Властта на предишните владетели почивала върху **усещането за родство и приемането на властта от най-главния било образ на родителски контрол**. Нимрод обаче, **бил върховен управител на територия и хора, точно според това доколко те били нейни обитатели, независимо от личните връзки. Досега имало племена – разширени семейства - общество; сега имало една нация, политическо общество - държава**. (А. Т. Джоунс. *Империите на Библията,* 1904 г., с. 51)

Това прозрение съвсем ясно показва контраста между семейното (каменно) царство на Бога и силовите управления на земните царства. Два вида царства с напълно различни ценностни системи. В Божието царство стойността се определя от благославящата роля на бащата (Притчи 17:6), който е образ на Бога (1 Коринтяни 11:7а), а силата на неговия авторитет пред децата се определя от покорството на жената, която е слава на мъжа (1 Коринтяни 11:7б; Ефесяни 5:22), както Христос е слава на Отец (Евреи 1:3).

В притчата на Исус за злите земеделци (Матей 21:33-46) се разказва как стопанин насадил лозе и го дал под наем на земеделци, а той отишъл в чужбина. Когато дошло време за беритбата,

стопанинът изпратил свои слуги, за да приберат плода му. Но те били посрещнати с омраза и насилие. По-късно изпратил други слуги, но и с тях постъпили подобно (Матей 21:34-36).

> Най-после изпрати при тях **сина си**, като мислеше: **Ще се засрамят поне от сина ми**. (Матей 21:37)

Но те решили да го убият и да присвоят наследството му. Лесно е да се досетим, че стопанинът в тази притча представлява Отец, земеделците са религиозните водачи на Израил (Матей 21:45-46), а лозето е самият народ, от който се очаквало да принася плодовете на правдата (Исая 5:1-7). Слугите са Божиите пророци, които били изпращани в древността, за да поискат сметка от религиозните водачи относно моралния плод на народа, но били убивани по тяхна заповед. Синът, разбира се, е Христос – единородният на Бога (Йоан 3:16, 18). Интересно е, че в края на притчата Божият Син отново сравнява Себе Си с камък и това е точно основният текст, с който започнахме:

> Исус им каза: Никога ли не сте чели в Писанията тези думи: „**Камъкът**, **който отхвърлиха зидарите**, Той стана глава на ъгъла. От Господа е това. И чудно е в нашите очи"? (Матей 21:42)

Причината нашият свят да не може да продължи да съществува в този му вид е, че той е отхвърлил оригиналната си основа.

> ... И **който падне върху този камък, ще се разбие**; а върху когото падне камъкът — ще го смаже." (Матей 21:42, 44)

Когато се посвещаваме да живеем християнски живот, ние „падаме върху този Камък" и нашето гордо аз умира. Тогава, подобно на Павел, „вече не аз живея, а Христос живее в мен; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата на Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене." (Галатяни 2:20, Цариградски превод). Синовността на Христос е представена от пророк Захария чрез символа „Отрасъл" и отново „Камък", чрез който в един ден ще бъде „изгладено беззаконието" (Захария 3:8-9). Това става чрез жертвата на Христос и затова даденото чрез Захария описание включва и факта, че на този камък има седем очи, което е директна препратка към закла-

ното Агне, което единствено има властта да отвори книгата на земната история (Откровение 5:1-9).

И така, според това пророчество, ние се намираме преди самия край на сатанинското царство на силата – времето на разделена Европа, когато крехката основа на този свят ще бъде „разбита“ и заменена от истинския крайъгълен камък. Защото ако сънуваният от вавилонския цар горд образ представлява храма на този свят, то той не може да устои за вечността, тъй като неговите зидари са пренебрегнали самата му основа – единородния Син на Бога:

> А Иисус, като дойде в околностите на Кесария Филипова [където се намира езическото капище на бога Пан, чиито преддверия са наречени „портите на ада“], попита учениците Си, като им каза: Какво казват хората, **кой е Човешкият Син**? А те казаха: Едни казват, че е Йоан Кръстител; други пък – Илия; а други – Еремия или един от пророците. А Той им каза: А вие какво казвате, кой съм Аз? Симон Петър в отговор каза: Ти си Христос, **Синът на живия Бог**. Иисус в отговор му каза: Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, който е на небесата. А и Аз ти казвам, че ти си Петър и на **тази канара** [не грешният Петър, а Божият Син] ще съградя Своята църква; и портите на ада няма да ѝ надделеят. Ще ти дам ключовете [Христовите учения] на небесното царство и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата, а каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата. (Матей 16:13-19)

Когато приемаме и живеем истинските семейни принципи и учения на Божието царство, всаждани в нас чрез Духа на Сина, ние изграждаме живота си върху непоклатимата основа и бурята не може да събори такава църква или личност:

> И така, вие не сте вече странници и чужденци, а сте съграждани на светиите и **членове на Божието семейство**; защото сте съградени върху основата на апостолите и пророците, като **Сам Христос Иисус е крайъгълен камък**, в когото сглобено, цялото здание расте за свят храм в Господа, в който вие също се вграждате заедно в Духа за

Божие обиталище. (Ефесяни 2:19-22)

Пророческата вест в Даниил 2-ра глава кани всички ни да станем поданици на това вечно царство, което се основава на истинската любов. Любов, която в дните на непонятната за нас вечност родила Син, надарен с цялото достойнство на божествените качества и съвършенство. Любов, която след това се съгласила да Го откъсне от лоното Си, за да Го изпрати на земята, за да ни покаже колко много обича цялото човечество и желае да ни спаси и съхрани за вечен живот.

Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. Понеже Бог не изпрати Сина Си на света, за да съди света, а за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото **не е повярвал в Името на Единородния Божи Син**. Но това е осъждането, че светлината дойде на света, но хората обикнаха тъмнината повече от светлината, понеже делата им бяха зли. (Йоан 3:16-19)

Отказът да приемем поканата на нашия небесен Баща би довел до *естествените последици,* описани във втората част на този стих:

... а върху когото падне камъкът — ще го смаже. (Матей 21:44)

Падането на камъка е приближаващото Второ идване на Христос, което Писанията представят така:

Защото, както светкавицата излиза от изток и се вижда чак до запад, така ще бъде пришествието на Човешкия Син... Тогава ще се яви на небето знамението на Човешкия Син; и тогава ще заплачат всички земни племена, като видят Човешкия Син, идващ на небесните облаци със сила и голяма слава. И ще изпрати Своите ангели със силен тръбен глас; и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небето до другия. (Матей 24:27-31)

Понеже Сам Господ ще слезе от небето с команда, с гласа на архангел и с Божия тръба; и мъртвите в Христос първо

> ще възкръснат; после ние, живите, останалите, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаци да срещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа. И така, насърчавайте се един друг с тези думи. (1 Солунци 4:16-18)

Ако изберем да отхвърлим небесната покана за един нов живот и останем в греховете си, това ще ни направи толкова несъвместими с Небесното царство, че няма да можем да издържим любящото присъствие на Христос, когато се завръща на тази земя. Не Той, а собствената ни вина, пробудена в Неговото любящо присъствие, би ни унищожила (2 Солунци 1:9). Затова сега е времето да откликнем на осиновяващото въздействие на Христовия Дух, който ни подготвя да живеем завинаги в истинската си родина.

V. 2. Човешкият Син и зверовете

Казах в сърцето си: Бог ще съди и праведния, и безбожния, защото там има време за всяко намерение и за всяко дело. Казах в сърцето си: Заради делото на човешките синове е това, за да ги изпита Бог, за да видят, че сами за себе си, без Бога, те са животни. (Еклисиаст 3:17-18)

В Даниил 7-ма глава са предсказани същите царства, както и във 2-ра, но от гледна точка на жестокостта и хищничеството на падналата човешка природа, поставена в контраст с тази на Човешкия Син, който издига човечеството, слизайки на неговото ниво (Даниил 7:4-8 срв. 7:13). Сътворен като „малко по-долу от ангелите“ и над зверовете, човекът е бил призван към духовно и морално израстване, приравняващо го на ангелите (Псалм 8:5; Битие 1:28 срв. Лука 20:36). Но деградацията на грехопадението в немалка степен ни е принизила до нивото на животните, превръщайки ни в „деца на гнева“ (Ефесяни 2:3). Затова сме поканени да се обърнем и да се „облечем“ с Христос – новия Човек (Ефесяни 4:24), защото макар в Адам да сме умрели заради греха, в Христос ще живеем заради правдата:

> Понеже, както чрез един човек дойде смъртта, така чрез един Човек дойде възкресението на мъртвите. Защото, както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще оживеят. (1 Коринтяни 15:21-22)

> Въпреки това смъртта царува от Адам до Мойсей дори над онези, които не бяха съгрешили според престъплението на Адам, който е образ на Бъдещия. Но дарът не е такъв, каквото беше прегрешението; защото, ако поради прегрешението на един измряха мнозина, то много повече Божията благодат и дарът чрез благодатта на един Човек, Иисус Христос, се изля изобилно за мнозина. И дарът не е такъв, какъвто беше съдът чрез прегрешението на един; защото съдът доведе от едно престъпление до осъждане, а дарът доведе от много прегрешения до оправдание.

Защото, ако чрез прегрешението на един смъртта царува чрез този един, то много повече тези, които получават изобилието на благодатта и на дара на правдата, ще царуват в живот чрез Единия, Иисус Христос. И така, както чрез едно прегрешение дойде осъждането на всички хора, така и чрез едно праведно дело дойде на всички хора оправданието, което докарва живот. Защото, както чрез непослушанието на един човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на Един ще станат праведни мнозината. (Римляни 5:14-19)

Тук самият Даниил сънува видение и затова, освен многото прилики със съня на езичника Навуходоносор, има и разлики, предоставящи информация за съдбата на Божия народ в края на времето. Властта на всички народи ще им бъде дадена чрез Човешкия Син, защото са позволили на Бог да ги оформи по Неговия образ:

Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идваше един като Човешки Син и стигна до Стария по дни; и Го доведоха пред Него. И на Него се даде владичество и слава, и царство, за да Му служат всички народи, племена и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши.... Тези големи зверове, които са четири, са четирима царе, които ще се издигнат от земята. Но светиите на Всевишния ще получат царството и ще владеят царството до века и до вечни векове.... Гледах този рог, когато води война със светиите и ги победи, докато дойде Старият по дни, и съдът беше предаден на светиите на Всевишния, и настана времето, когато светиите завладяха царството... И той (малкият рог) ще говори думи против Всевишния и ще тормози светиите на Всевишния и ще замисли да промени времена и закон; и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена и половин време (1260 буквални години); Но съдът ще седне и владичеството ще му се отнеме, за да се унищожи и погуби докрай. А царството и владичеството, и величието на царствата под цялото небе ще се дадат на народа на светиите на Всевишния. Неговото царство е вечно царство и всички власти ще служат и ще се покоряват на Него. (Даниил 7:13,

14, 18, 22, 27).

Тази концепция се потвърждава и от описанието на първия звяр (Вавилон), който „беше като лъв и имаше орлови крила; а като го гледаха, крилата му се изскубнаха и той се вдигна от земята, и беше заставен да се изправи на два крака като човек, и **му бе дадено човешко сърце**." (Даниил 7:4). С това е представено преживяването на вавилонския владетел Навуходоносор (Даниил 4-та глава). Той има много светлина за истинския Бог, но първоначално я отхвърля. Заради своята мегаломания се побърква и в продължение на седем години живее като *зверовете* в гората. Когато най-накрая отправя погледа си към небесния Бог и Му отдава слава (отразява характера Му), разумът му се възвръща и той е възстановен като човек и като цар (Даниил 4:34-37).

На мястото на четирите метала от образа тук от морето на народите последователно излизат четири жестоки звяра (Даниил 7:3-7). И в съответствие със структурата на сътворението установяваме, че „четвъртия звяр, страшен и ужасен, и много як;" има „големи железни (като четвъртия метал) зъби, с които поглъщаше и сломяваше, като стъпкваше останалото с краката си;" и „се различаваше от всички зверове, които бяха преди него…." (Даниил 7:7). Жестокостта на Рим е пословична. Та нали точно той изтезавал и убил Христос, а след това и Неговите последователи.

За този четвърти звяр е казано, че имал десет рога на главата си (Даниил 7:7б), което лесно се свързва с десетте пръста на краката на образа – народите, образували съвременна Европа след разпадането на Рим.

Шестият елемент се явява един „малък рог", който се издига измежду 10-те, отстранявайки трима (Даниил 7:8).

Тези трима са народите херули, вандали и остготи, поддържали т. нар. „арианска ерес" в противовес на приетото по-късно за „ортодоксално" Триединство – силовото божество, което воюва срещу семейния принцип на Божието царство. Когато хората се

покланят на такова божество, те не могат да надвият над „зверската“ си природа, защото в Триединството липсва образецът и Духът на истинската синовност.

Тази тема е голяма и затова сме я разгледали в отделна книга със заглавие *Въпроси на живота,* достъпна в нашия магазин.

Този малък рог е папството, което е описано като имитатор на новия човек, защото „имаше очи като човешки очи и уста, които говореха надменно.“ (Даниил 7:8) По тази причина той още е наречен „човекът на греха“ (2 Солунци 2:3). Дейността му е описана по следния начин:

> Гледах същия рог, като **воюваше със светиите и превъзмогваше над тях**... Той ще говори **думи против Всевишния**, ще **изтощава светиите на Всевишния** и ще замисли да **промени времена и закони**; и те ще бъдат предадени в ръката му до **време и времена и половина време**. (Даниил 7:21, 25)

Папството се утвърждава на власт през 538 г. сл. Хр. благодарение на подкрепата на император Юстиниан II. Както показва текстът, властта му трае 3 ½ пророчески времена, всяко от които е равно на библейската година от 360 пророчески дни, за да се получат общо 1260 пророчески дни, които са равни на 1260 реални години (Езекиил 4:6). Това ни води до 1798 г., когато папството загубва властта си от войските на генерал Бертие. През целия този средновековен период то преследва и изтощава „светиите на Всевишния“ и успява да промени Божиите определени времена – седмият ден и неговото разширение във всички останали седморни времена (Битие 1:14; Левит 23-та и 25-та глави).

И учението за неделята, и това за Триединството са белег за авторитета на духовния Рим:

> “Въпрос: Имате ли друг начин да докажете, че Църквата има власт да конституира правила за празници?
>
> “Отговор: Ако тя нямаше такава власт, тя не би направила онова, с което всички съвременни религиозни лица са

съгласни с нея; - не би заменила съблюдаването на седмия ден Събота със съблюдаването на първия ден от седмицата Неделя – една промяна, за която няма библейски авторитет."

"Въпрос: Съблюдавате ли и други необходими истини, които са преподавани от църквата, но не са изложени ясно в Писанието?

"Отговор: Доктрината за Триединството - една доктрина, чието познаване определено е необходимо за спасение, но не е ясно доказана и изложена в Писанието, в протестантския смисъл на личната интерпретация (Ривю енд Хералд, 22-ри август, 1854 г.; цитирано от Доктринален Катехизъм)."

В отговор на действията на малкия рог на Небето *изглежда, сякаш* се осъществява една *напълно съответна транзакция*:

Гледах, докато бяха положени престоли и Старият по дни седна, Чието облекло беше бяло като сняг и космите на главата Му — като чиста вълна, престолът Му — огнени пламъци, и колелата Му — пламтящ огън. Огнена река излизаше и течеше пред Него; милион служители Му слугуваха и мириади по мириади стояха пред Него; съдилището бе открито и книгите се отвориха.... Гледах в нощните видения и, ето, един като Човешки Син идеше с небесните облаци и стигна до Стария по дни; и го доведоха пред Него. ... Гледах същия рог, като воюваше със светиите и превъзмогваше над тях, докато дойде Старият по дни и бе извършен съд за светиите на Всевишния, и настана времето, когато светиите завладяха царството. ... Но когато съдилището ще заседава, ще му (на малкия рог) отнемат владичеството, за да го изтребят и погубят до край. (Даниил 7:9, 10, 13, 21-22, 26)

Описаното тук събитие трябвало да започне някога след 1798 г. Тъй като то идва в *отговор* на действията на „малкия рог", това трябва да бъде процедура според принципа „както съдиш, така ще бъдеш съден" и „с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери" (Матей 7:2). Това означава, че този небесен процес отразява действията на папството, без обаче да дава ясна картина

за божествения характер. Ще си спомните текста, който цитирахме в началото на тази глава, че в това отношение виденията са като *притча* и не дават ясен образ за Господ (Числа 12:6-8). Затова престолът на Отец тук е представен като „огнени пламъци“ и колелата му, „пламтящ огън“. По подобен начин „в очите на Израилевите синове“ Божията слава (характер) изглеждала „като огън пояждащ“ (Изход 24:17). Така папството е посрещнато с огъня на осъдителността, който самото то използвало, за да изгаря хиляди и хиляди „еретици“ според собствения си съд (Откровение 2:20-23).

Пред папството се отворили и книги (Даниил 7:10), за да се установи дали то е съдело правилно *светиите на Всевишния, които в този оправдателен процес се превръщат в наследство на Божия Син или Негова Невяста* (Псалм 2:7-8 срв. Откровение 19:6-8). Този процес е много подобен на начина, по който Христос оправдал жената, хваната в прелюбодейство от осъдителните фарисеи:

> … казаха Му: „Учителю, тази жена беше хваната по време на прелюбодейство. А Мойсей ни е заповядал в Закона да убиваме такива с камъни. Ти какво ще кажеш?“ Те казаха това, за да Го изкушат и да имат в какво да Го обвинят. А Иисус се наведе надолу и **пишеше с пръст по земята** [книгите се отварят], без да им обръща внимание [но Той не говори]. И понеже продължаваха да Го питат, Той се изправи и им каза: „Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея.“ И пак се наведе надолу и пишеше по земята. А те, като чуха това и понеже **<u>съвестта ги бореше</u>**, разотидоха се един по един, като започнаха от по-старите, та до последните. Иисус остана Сам с жената, която стоеше по средата. Като се изправи и не видя никого освен жената, Иисус ѝ каза: „Жено, къде са твоите обвинители? Никой ли не те осъди?“ Тя отговори: „Никой, Господи!“ Иисус каза: „**<u>И Аз не те осъждам</u>. Иди си и отсега нататък не съгрешавай вече**.“ (Йоан 8:4-11, Нов превод от оригиналните езици)

Христос пишел по земята конкретните им грехове (Еремия 17:13), но не произнесъл нито една осъдителна дума, защото

Той не съди никого (Йоан 8:15). В съда, описан в Даниил 7-ма глава, Седналият на престола също не казва нищо. Това е така „защото и Отец не съди никого“ (Йоан 5:22). Отец и Синът „не се взират в престъплението“ и „не държат сметка за зло“ (Михей 7:18; 1 Коринтяни 13:5). Техният съд е успешен благодарение на това, че характерът им е толкова чист, любящ и себепожертвователен, че разкрива напълно състоянието на обвинителите и в резултат на това „съвестта им ги преборва“.

V. 3. Князът срещу мерзостите

И каза: Ето, аз ще ти известя какво ще бъде в последното време на гнева – защото видението се отнася за определеното последно време.
(Даниил 8:19)

Две години след пророческия си сън Даниил получава ново видение в третата година от царуването на Валтасар – последният владетел на нововавилонското царство (Даниил 8:1). В това видение отново има животни (овен и козел), но този път те са ритуално чисти и са свързани със службата в светилището (Левит 11:3; 16:5). Това показва, че процесът на Умилостивение сега ще бъде разглеждан не като съд (както в Даниил 7 гл.), а като очистване на светилището от греховете на народа. Овенът с двата рога символизира Мидо-Персия, а козелът с бележития рог е Гърция, управлявана от Александър Велики (Даниил 8:20-21).

Единият от двата рога на овена (Персия) бил по-висок от другия и израснал по-късно (Даниил 8:3). С това са представени двата народа, мидяни и перси, като вторите идват на власт по-късно, но се възвеличават над мидяните. А относно козела, след счупването на бележития му рог (Александър) се появяват четири други рога, които са неговите четири генерали, разпределящи помежду си империята на Александър. Касандър получил Гърция и съседните страни. Лизимах поел управлението над Мала-Азия. Селевкий получил Сирия и Вавилон, а Птолемей – Египет.

Рим в неговите две фази, езическа и папска[31], е представен чрез „един малък рог, който порасна твърде много към юг (Египет), към изток (Сирия) и към славната земя (Юдея).“ (Даниил 8:9). Превръщането на Юдея в римска провинция и покоряването на нейните водачи е описано в 10 стих, а за въставането сре-

31 В еврейският оригинал рогът веднъж е в мъжки род, когато обозначава държавната власт, а в женски, когато представя църковната власт.

щу самия Христос се говори в 11-ти стих и е потвърдено в 25 стих с обяснението на ангела. Характерното за овена е, че „се носеше горделиво“, козелът „се възвеличи много“ (Даниил 8:4, 8), а малкият рог „порасна твърде много“ и „се възвеличи дори до небесната войска“ и „се възвеличи дори до Началника на множеството“ (Даниил 8:9-11). Така че моралната деградация, която в Даниил 2 глава беше представена чрез по-евтини метали, в Даниил 8-ма глава е обозначена чрез нарастваща гордост, надменност и арогантност (Притчи 16:18). Всичко това е в контекста на езичеството (Псалм 74:3, 10, 23), което *постоянно* се нуждае да принася жертва на своите богове, за да ги умилостиви (Псалм 50:8-23). Дори самите юдеи предават Христос на римската власт с такива мотиви (Йоан 11:49-50 срв. 19:7).

Преминаването към папската фаза на Рим е описано по следния начин:

> ... и чрез него (папството) беше премахната постоянната (езичеството) [жертва], и събори основата на светилището ѝ (смяна на столицата от Рим към Константинопол). И множеството е дадено, с постоянната [жертва], чрез престъплението, и то (папството) събори истината на земята, и действаше и благоуспяваше. (Даниил 8:11-12, Буквален превод на Йънг)

Думата „жертва“ не съществува в оригинала и това помага да се разбере, че „постоянната“ е съществително, което не се среща като такова на никое друго място в Писанието освен в тази книга (Данаил 8:11, 12, 13; 11:31; 12:11) и затова означава езичеството, а не службата на Христос в небесното светилище, както мнозина смятат. Думите „беше премахната“ (еврейската дума под №7311 в речника на Стронг е глаголът „руум“, който е повторен в текста) по отношение на езичеството означават, че е било въздигнато и асимилирано от папството.

> ... макар то [Писанието] да има много да каже за необходимостта човек да се примири с Бога, то **нито веднъж не намеква за такова нещо като необходимостта Бог да се примири с човека**. Да се посочи нуждата от подобно нещо означава да се повдигне сериозно обвинение сре-

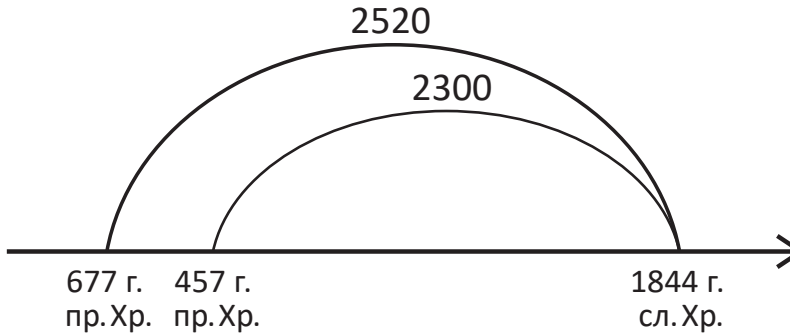
щу характера на Бог. **Идеята е дошла в християнската църква от папството, което от своя страна я е донесло от езичеството**, в което единствената представа за Бог е като за **същество, чийто гняв трябва да бъде успокоен с жертва**. (Е. Дж. Уагонър, Настоящата истина, Великобритания, 21-ви септември, 1893 г., стр. 386, Параграф 7)

В този смисъл езичеството и папството се явяват двете мерзости (Даниил 9:27), които са отвратителни за нашия небесен Баща, защото запустяват сърцата на хората, които се затварят за Божието действие (Даниил 8:13). Първата мерзост се стреми да умилостиви боговете чрез животински или човешки жертви, а втората представя жертвата на Христос като средство, което умилостивява Божията справедливост и укротява Неговия гняв срещу нас.

През 677 г. пр. Хр., когато цар Манасия е отведен в плен от вавилонския владетел (2 Летописи 33:11), започнали „седемте времена" от Левит 26 глава. Исус нарича този период „времената на езичниците (Лука 21:24). Заради своето отстъпление и *идолопоклонство*, което е *погрешно разбиране на Божия характер*, Израил щял да бъде потискан в продължение на 2520 години, като *това включва и християнската църква, която нарушава същия завет*. Това е времето, през което трае властта на духовния Вавилон над Божия народ. Не случайно Навуходоносор прекарал 7 времена като *звяр* в горите. В индивидуалното им приложение тези седем времена са 7 буквални години, но в колективната история на човечеството, чиято глава станал Вавилон на мястото на Израил, тези седем времена са същите 2520 години, през които най-висшият идеал на народите не можел да надмине този на силовия („зверския") Вавилон (Второзаконие 28:13, 43-44).

„Седем времена" в съня на Навуходоносор се изпълнили за седем години... Това е също и въпрос на история и алегория или образец за Божия народ заради тяхната гордост и арогантност, когато отказват да бъдат реформирани от Бог и претендират за силата и волята сами да правят тези неща, те също като Навуходоносор, трябвало да бъдат

прогонени сред полските зверове (което означава царствата на света), докато не познаят величието на Бог... Като лична история и пример, това било изпълнено за седем години; но понеже то е и пророчество, ще се изпълни в седем пророчески времена, които ще бъдат 7 пъти по 360 години, което е 2520 години; (Творби на Милър, том 2, стр. 261, 262)

Адам е бил тази глава преди да съгреши, но след като властта му била узурпирана, Бог се опитал да я възстанови чрез Своя народ. А когато и Неговият народ се провалил, на негово място дошъл Вавилон (Битие 1:26; Изход 4:22; Даниил 2:37-38).

Вътре в този най-дълъг период се намират 2300 години, в края на който започва очистването на небесното светилище, когато милърите с вяра последват Христос в Най-святото място, за да узнаят истината за характера на Отец:

Тогава чух един светия да говори; и друг светия каза на този, който говореше: Докога се простира видението за **постоянната** (езичеството) [жертва] и за **престъплението, което докара запустение** (папството), когато светилището (на небето) и множеството (Божия народ) ще бъдат потъпквани? Той ми каза: До **две хиляди и триста денонощия**; тогава светилището ще се очисти (Даниил 8:13-14).

Началната точка на този период е дадена на Даниил по-късно, когато той се моли за народа си във връзка с приключването на техния 70 годишен плен (Даниил 9:1, 3-19 срв. Еремия 25:11, 12; 29:10). Още докато се моли, Гавраил идва бързо, за да му

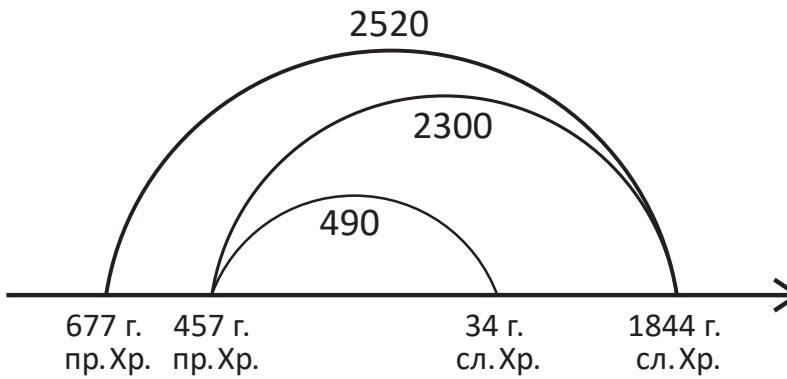
разкрие, че милостта на Бога към неговия народ е седем пъти по-голяма (70 x 7) от това за което той се е молил (Даниил 9:24 срв. Матей 18:21-22). Тези 70 пророчески седмици са равни на 490 реални години благодатно време за юдеите. От тях 49 години са определени за съграждането на техния храм (Даниил 9:25), и още 444, за да се стигне до времето, когато князът Месия ще започне официално мисията си (Марко 1:14-15), която щяла да се състои в следното:

> ... довършване греховете и за правене умилостивение за беззаконието, и да се въведе вечна правда, да се запечата видението и пророчеството и да се помаже Пресвятото. (Даниил 9:24)

Запечатването на видението и пророчеството се отнася за удостоверяването на видението от Даниил 8-ма глава чрез изпълнението на пророчеството за 490-те години, които са „определени“ в смисъл на „отрязани“ от големия период от 2300 години (Даниил 9:24).

По този начин, заедно с Даниил, и ние можем да научим, че началото на 2300 години съвпада с това на 490-те години. Това начало ангелът съобщава с думите: „знай и разбери, че от излизането на заповедта да се съгради отново Йерусалим...“ (Даниил 9:25). От Ездра 6:14 научаваме, че са необходими указите на трима персийски царе, за да се завърши това дело. Последният, Артаксеркс I, издава такъв указ в седмата година на царуването си (Ездра 7-ма глава), която е 457 г. пр. Хр. Сега вече можем да поставим двата периода, 2300 и 490 години, на линията на времето:

Първото нещо, което прави впечатление, е, че краят на 2300 години съвпада с края на 2520 години! Следователно очистването на небесното светилище, за което разговарят двете небесни същества (Даниил 8:14), е свързано с отслабването на вавилонското господство над Божия народ, което му дава възможност отново *да се събере* като духовна общност (Исая 11:10, 12).

Този най-дълъг период от пророческите проучвания на Милър в Даниил 8, който приключва през 1844 г. е наречен краят на негодуването (Даниил 8:19). Тук се вижда ясно връзката между живота и смъртта на Христос на земята и очистването на небесното светилище, което се осъществява 18 столетия по-късно. Когато умира на Голгота в качеството си на „Агне като заклано“ (Откровение 5:6), Христос посреща човечеството в началната фаза на духовния му път за познаване на Бога (жертвеният олтар в двора на светилището), където то, за съжаление, се е бавило около 4000 години. Чрез жертвата Си той „привлича всички към Себе Си“ (Йоан 12:32), защото тя отговаря на възприетата от нас фалшива система за справедливост на змията (Йоан 3:14-15).

> Има една странна идея, разпространена в света и дори в така наречения християнски свят, **че справедливостта и милостта са противоположни качества и че те не могат да бъдат проявени в една и съща личност по едно и също време**... Това е много неудачна идея. Тя представя Бога като променлив. Но факт е, че Той не може да се отрече от Себе Си и не се променя. (Е. Дж. Уагонър, Настояща истина, Обединеното кралство, 23 февруари 1893 г.)

Веднъж принесена във видимия за нас свят (Евреи 7:27), жертвата на Христос удовлетворява напълно представите ни за справедливост (Псалм 85:10) и ние можем с вяра да продължим да

следваме Христос в Неговото светилище на небето (Евреи 8:1, 2; 9:11-12).

Но службите в светилището са два вида: ежедневна и годишна (Евреи 9:6-7). През цялата година евреите идвали да изповядват греховете си и да ги пренасят символично върху животинската жертва, която сочела към „Божия Агнец, който отнема греха на света“ (Йоан 1:29). След това те заколвали животното и кръвта му била внасяна вътре в първото помещение на светилището, наречено Свято място (Левит 4:5-7). Така греховете символично се натрупвали в светилището чрез кръвта. Веднъж в годината, на 10-я ден от 7-я библейски месец (септември-октомври) се провеждал Денят на Умилостивението (Левит 16; 23:27-28) или още наричан Йом Кипур (Ден на съд).

Годишната служба в небесното светилище започнала да се изпълнява на 22.10.1844 г., когато Божият Син влязъл в Най-святото място на небесното светилище, за да разкрие на един подготвен народ истината за Своя закон, който е копието на Неговия характер. От това доколко този народ отразява светлината, която идва от Пресвятото място, зависи процесът на преобразяването, който трябва да подготви невястата за идването на Младоженеца:

> А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух. (2 Коринтяни 3:18)
>
> Нека се радваме и се веселим и нека Му отдадем слава, защото дойде сватбата на Агнето и Неговата жена се е приготвила. И на нея се даде да се облече в блестящ и чист висон, защото висонът са праведните дела на светиите. (Откровение 19:7-8)

Нека Отец ни помогне да не забавяме повече този процес!

V. 4. Михаил и земните царе

В Даниил 10-та глава се отдръпва завесата, която отделя видимия от невидимия свят, за да може Даниил да разбере какво ще се случи с Божия народ в последните дни (стих 14). Казано му е още, че и в самия момент се води битка с онези зли сили, които се опитват да контролират персийските царе. Битката е толкова ожесточена, че се е наложило на помощ да дойде самият Божи Син, „първият от главнокомандващите“ (стих 13, Буквален превод на Йънг). Тук Той носи военното име Михаил, което означава „Кой е като Бога“. Това не е физическа битка с мечове и копия, защото „оръжията, с които воюваме, не са плътски, понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос“ (2 Коринтяни 10:4-5). И все пак тя отразява войнствения дух на царете, описани в 11-та глава.

Реалността обаче е, че в това царство владее любовта и затова Даниил е наречен „възлюбен“ (Даниил 10:11). Също така ангелът нарича Михаил „вашият княз“ (Даниил 10:21) и Този, който се „застъпва за синовете на твоя народ“ (Даниил 12:1). Това е картина, напомняща родствени, семейни отношения. По този начин се явява *контрастът между жестоките земни царе и Михаил, Князът на мира* (Исая 9:6).

Причината Исус да бъде наречен княз, а не цар е, за да се покаже положението Му спрямо Великия владетел на вселената – Бог Отец (Йоан 14:28; 1 Коринтяни 15:24-28).

Подобно на третата пророческа част, Даниил 11-та глава започва с Мидо-персийското царство. Проформа на власт е мидянинът Дарий (ст. 1), главен герой в Даниил 6-та глава, представител на по-малкия рог на овена (Даниил 8:3), „син на Асуир“ (Даниил 9:1), получил царството, когато бил на шестдесет и две години (Даниил 5:31). Персийският цар Кир обаче е този, който завладял Вавилон, и това било предсказано повече от 150 години по-рано (Исая 45:1-6 срв. Ездра 1-ва глава). По неговото

време Персия вече била по-могъщият от двата народа и затова ангелът преминава направо към персийските царе.

Казва, че след Кир ще се издигнат още трима (Камбиз, Псевдо Смердис и Дарий Хистаспс – Даниил 11:2). „*Четвъртият* ще придобие по-голямо богатство от всички; и когато стане силен чрез богатството си, ще надигне всичко против гръцкото царство“ (Пак там). Ксеркс е последният персийски владетел, който се противопоставя на гръцкото царство. Той тръгва срещу него с баснословната армия от 5 283 220 души.

Смелият цар, който царува с голяма власт и действа според волята си е Александър Македонски (стих 3). Четирите му генерала поделят властта му, отнемайки я от наследниците му (стих 4).

И тук започва битката между северния и южния цар, която е между царствата, обитаващи тези територии спрямо израилевата земя. Северният цар е царството на Селевкидите, а южният – това на Птолемеите. Това са царствата на двамата Александрови генерала (Селевкий, Птолемей), които имат решаващо влияние в историята до 47 г. пр. Хр., когато на сцената доминира Рим (Даниил 11:5-17). Следва кратък списък на войните и взаимодействията между Селевкидите и Птолемеите:

стих	години	събития
5	282 г. пр.н.е. – 281 г. пр. н.е.	Селевкий I Никатор, Птолемей I Сотер)
6	253 г. пр.н.е. – 246 г. пр. н.е.	Две съпруги – Лаодикия убива Береника
7-9	246 г. пр.н.е. – 222 г. пр. н.е.	Отмъщението на Птолемей III Евърджет
10	225 г. пр.н.е. – 222 г. пр. н.е.	Двама братя – Антиох III Велики, Селевкий III Кераун
11	221 г. пр.н.е. – 217 г. пр. н.е.	Антиох III Велики, Птолемей IV Филопатър

12	217 г. пр.н.е. – 204 г. пр.н.е.	Птолемей IV Филопатър, 14-годишен мирен договор започва през 217 г. пр.н.е.
13	217 г. пр.н.е. – 204 г. пр.н.е.	Антиох III Магнус, 14-годишен мирен договор приключва през 204 г. пр.н.е.
14	204 г. пр.н.е. – 200 г. пр.н.е.	Рим на сцената – Антиох III, Филип V, Птолемей V Епифан
15	200 г. пр.н.е. – 198 г. пр.н.е.	обсада на Сидон – Антиох III Велики, обсада на Етолия, водещ Египет
16	65 г. пр.н.е. – 63 г. пр.н.е.	Обсада на Йерусалим – Помпей от Рим, Антиох XIII Азиатски
17	48 г. пр.н.е. – 47 г. пр.н.е.	Обсада на Александрия – Юлий Цезар, Клеопатра VII, Птолемей XIII

Следващата част (18-29) касае историята на езическия Рим във връзка с Божия народ и Месията.

стих	години	събития
18	47 г. пр.н.е. – 45 г. пр. н.е.	Рим (Четири битки – Фарнак II от Понт, Африка, Испания)
19	45 г. пр.н.е. – 44 г. пр. н.е.	Рим (Смъртта на Юлий Цезар – Марк Юний Брут, Гай Касий Лонгин)
20	44 г. пр.н.е. – 14 г. сл. н.е.	Рим (Август Цезар – Лука 2:1-2, целият свят трябва да бъде обложен с данъци)
21	14 г. сл. н.е. – 37 г. сл. н.е.	Рим (Тиберий Цезар – Лука 3:1, подъл човек)

22	14 г. сл. н.е. – 31 г. сл. н.е.	Рим (Исус Христос – Даниил 9:25-27, Князът Месия)
23	161 г. пр.н.е. – 134 пр. н.е.	Рим (Съюз с евреите – 1 Макавеи 8-ма глава)
24	31 г. пр.н.е. – 330 г. сл. н.е.	Рим (360 години - царете оставят в наследство своите царства на римляните)
25-27	31 г. пр.н.е. – 30 г. пр. н.е.	Окончателното завладяване на Египет от Август Цезар, чрез прекратяването на войната, водена срещу Марк Антоний, зет на Цезар, и Клеопатра, царицата на Египет, за която Марк Антоний се бил сгодил.
25	31 г. пр. н.е.	Рим (Битката при Акциум - Август Цезар, Марк Антоний, Клеопатра)
26	31 г. пр. н.е. – 30 г. пр. н.е.	Рим (Битката при Александрия – Август Цезар, Марк Антоний, Клеопатра)
27	30 г. пр. н.е.	Рим (определено време – Август Цезар, Марк Антоний)
28	30 г. пр.н.е. – 70 г. сл. н.е.	Рим (Две завръщания на Рим – Египет и обсадата на Йерусалим от Тит)
29	330 г. сл. н.е. – 476 г. сл. н.е.	Рим (Константин – Константин II, Констанций, Констанс, Варвари)

Следващата част (стихове 30-39) предсказва най-подробно характеристиките и действията на папския Рим, наследник на езическия Рим до края на времето (1798 г.).

стих	години	събития
30	439 г. сл. н.е. – 538 г. сл. н.е.	Рим (Арианските спорове – Гензерик, вандалите, Юстиниан, католически събори)
31	496 г. сл. н.е. – 538 г. сл. н.е.	Рим (Френският крал Кловис се определя окончателно на страната на Никейското християнство през 508 г. и воюва срещу враговете на папството. Това ознаменува прехода от езичество към „покръстено езичество“, от „постоянната“ към „мерзостта, която докарва запустение“. До 538 г. трите арианските племена херули, вандали и остготи са унищожени.
32	300-те години от н.е. – 1300-те години от н.е.	Рим (валденси и албигойци)
33	1300 г. сл. н.е. – 1700 г. сл. н.е.	Рим (Великата реформация)
34	1620 г. – 1691 г. сл. н.е.	Рим (Пуританите на Англия)
35	538 г. сл. н.е. – 1798 г. сл. н.е.	Рим (1260 години папско върховенство)
36		За първи път наречен „Царят“, защото заема позицията на северния цар, но като духовно царство. Това е петото царство от Даниил 2 гл. съставено от желязо – държава и кал – църква
37		Отхвърляне поклонението пред истинския Бог на пророците и апостолите

38	IV-VI в.	Въвеждане на ново божество – Триединството…
39		…чиято дефиниция е силата

Последната част (стихове 40-45) преди повдигането на Михаил (Даниил 12:1) се занимава с времето на края (т.е. след 1798 г.).

40	1798 г. – наши дни	Френската революция отнема властта на папството, но то продължава да властва чрез своя представител – лъжепророкът – протестантска Америка (Откровение 13:11-13 срв. 16:13)
41	наши дни – бъдеще	Новият Ерусалим в новата обетована земя (Америка) е нападнат, издаване на национален неделен закон (Откровение 13:15-17). Призивът за излизане от Вавилон е послушан от близки на Божия народ (Откровение 18:4)
42	След 1989 г.	Източният блок носил идеите на Френската революция рухва
43	наши дни	Завладяване ресурсите и народите на южния цар. Съвременният Рим става триглав – коалицията змей (обединени нации), звяр (папство), лъжепророк (протестантска Америка)
44	близко бъдеще	144 000 прогласяват последната вест на милост и това всява страх в северния цар
45	близко бъдеще	Армагедон и световен смъртоносен неделен закон (Откровение 13:17 срв. 16:13, 14, 16; 17:12-14)

Когато отхвърлилите последната вест на милост се нахвърлят срещу Божия народ, подсилени от неделния указ, благодатното време е приключило, защото всеки е взел своето решение и Божият Син се отправя към земята (Даниил 12:1а). Това е и времето, когато Сатана получава пълен контрол над неправедните (Даниил 12:1б).

Преди самото Пришествие и възкресението на праведните от всички епохи (1 Коринтяни 15:22-23) има частично възкресение на верните носители на последната вест към света (Даниил 12:2, 12 срв. Откровение 14:6-12-13). Възкръсналите „за срам и вечно презрение“ са отявлени врагове на Христос и онези, които са го осъдили на смърт (Даниил 12:2 срв. Матей 26:63-64; Откровение 1:7). Те обаче не се възползват от възможността и сега да се покаят. Че това не е общото възкресение на неправедните, разбираме от факта, че те възкръсват 1000 години след Второто пришествие (Откровение 20:1-5).

Премахването на постоянната става 30 години преди 538 г. (Даниил 12:11 срв. 11:36), когато приключва и негодуванието на Израил, отразено от Бога (723 г. пр. Хр. – 1798 г. сл. Хр.)

V. 5. Запечатването

След това видях четири ангела, стоящи на четирите ъгъла на земята и държащи четирите земни ветрища, за да не духа никакъв вятър нито по земята, нито по морето, нито върху някое дърво. И видях друг ангел да се издига от изгрев-слънце, у когото беше печатът на живия Бог; и той извика с висок глас на четирите ангела, на които беше дадено да повредят земята и морето, и каза: Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата, преди да ударим печат върху челата на слугите на нашия Бог. И чух броя на подпечатаните – сто четиридесет и четири хиляди подпечатани от всичките племена на израилевите синове:.. След това видях, и ето, голямо множество, което никой не можеше да изброи, от всяка нация и от всички племена, народи и езици, стояха пред престола и пред Агнето, облечени в бели дрехи, с палмови клони в ръцете си, и викаха с висок глас, казвайки: Спасение на нашия Бог, който седи на престола, и на Агнето
(Откровение 7:1-4)

В петата пророческа част Исус въвежда Йоан в Святото място на небесното светилище (Откровение 4-5 гл.), където му е показано драматичното бъдеще на християнската църква (Откровение 6 гл.) до запечатването на Божия народ в края на времето (Откровение 7 гл.). Тази история вече била показана на Йоан чрез вестите, които Исус му е дал до седемте църкви в римската провинция Азия: Ефес, Смирна, Пергам, Тиатир, Сардис, Филаделфия и Лаодикия (Откровение 2-3 гл.). Освен че били предназначени за тези буквални църкви по времето на Йоан, тези вести представят и седемте периода на християнската епоха с проблемите и успехите на църквата във всеки един от тях (От-

кровение 1:19).

Не случайно Исус се представил на Йоан като един, който поддържа светлината на тези седем църкви или светилници, което напомня на седмосвещника, който откриваме в Святото място (Откровение 1:13, 16, 20).

> И пред престола горяха седем огнени светила, които са седемте Божии Духове. (Откровение 4:5)

Това е Духът на Бог Отец, Когото Йоан вижда да седи на престола:

> И ето, на небето стоеше престол и на престола седеше Един. И Седналият изглеждаше на вид като камък яспис и сардис и около престола имаше дъга на вид като смарагд. (Откровение 4:2-3)

Около престола има 24 други престоли, на които Йоан вижда да стоят старейшините, които са възкресени заедно с Исус като „първи сноп“ от духовната жетва (Откровение 4:4 срв. Матей 27:50-53; Левит 23:10-11). Това са верни Божии хора, мъченици за вярата от древността, които съчувстват на Божия народ на земята и представляват залог за голямата жетва на възкресените праведници при Второто пришествие на Исус (1 Кор. 15:23).

Стъкленото море пред престола (Откровение 4:6) е мястото, където ще се съберат онези, които ще участват в големия Изход от духовния Египет на тази земя, който е започнал при смъртта на Христос, но ще завърши окончателно с появата на 144 000 запечатани в истинския характер на Отец (Лука 9:30-31 срв. Откровение 15:2-4; 14:1; 7:1-4). Те също ще бъдат изкупени като първи плод, но без да видят смърт (Откровение 14:4б).

Сред престола и около него Йоан вижда четири херувими, които имат водещо участие в развоя на човешката история (Откровение 6:1, 3, 5, 7 срв. Езекиил 1:5-27; 9:3а):

> Първото живо същество приличаше на лъв, второто живо същество приличаше на теле, третото живо същество имаше лице като на човек и четвъртото живо същество приличаше на летящ орел. (Откровение 4:7)

Тези лица изразяват както достойнствата на Христос, чрез които Той ще води Своя народ през бурите на събитията при отварянето на първите четири печата, така и приспособяването и милостивото снизхождение на Бога към нуждите на Неговия народ във времето на отстъплението. По подобен начин четирите евангелия са приспособени към всички класи хора. Матей пише до юдеите, които са от Ноевия син Сим, символизирани с лъва. Марко до превърналия се в слуга на слугите Хам, символизиран чрез вола. Лука до идващите от Яфет гърци, представени чрез човешкото лице на разума и хуманизма. А Йоан издига читателите си чрез високия божествен полет и перспектива на орела. Ето мислите на двама коментатори в тази връзка:

> Лъвът представлява църквата в епохата на апостолите, когато те излезли смели като лъвове, проповядвайки евангелието на Исус Христос по целия свят. Волът представлява църквата в състояние на подчинение и преследване, при римските императори Нерон, Домициан и други, когато са били предадени на клане и са били роби на римската власт. Лицето на човек означава държавата, под която църквата е живяла в дните на Константин и неговите наследници, когато световните царства, представени в пророчеството като зверове, са били повече или по-малко под контрола на църквата и нейния амбициозен клир, както зверовете са под властта на човека; и когато църквата се обединила с държавата, и станала надменна, властна и горда, като човек. Лицето на орела представлява църквата в държавата, когато антихристът започнал да преследва и поглъща истинските Божии чеда, а нейният божествен Учител ѝ дал две крила на орел, за да отлети до мястото в пустинята, подготвено от Бога, където да бъде хранена 1260 дни, или време, времена и половин време: Това ни дава четирите основни черти на църквата, както тя се е явила на света след нейното установяване на земята... (Творби на Уилям Милър, том 1, стр. 122, Параграф 1)

> В живота Си на земята Христос съчетава тези четири естества. Той е лъвът от Юдовото племе, за когото е пророкувано: „Не ще се отмахне скиптърът от Юда, нито законодателен жезъл всред нозете му, докато дойде Сило." Като

законодател и управител Христос представлява царската природа на Отец... В Евангелията Матей започва с родословието, показващо правото на Христос на престола на Давид.... Марко в разказа си за живота на Христос представя слугинската страна. Второто лице беше на телето, или на вола – слугата на човека... Христос е едновременно заклано агне и свещеникът, който служи в светилището. Той понесе греховете на света в тялото Си на кръста, и тежестта Го смаза до смърт... Всяко животно под товара си, всяко претоварено Божие дете е напомняне за Христос, който стана слуга на хората... Евангелието на Лука описва човешката страна на Сина, предавайки разказа за тази част от Неговата житейска дейност, която най-силно привлича ума на човека... Острото око на летящия орел е взето да представлява изследващият поглед на Онзи, чиито очи, като огнен пламък, „тичат насам-натам из цялата земя, за да държат здраво, онези чието сърце е съвършено към Него". Измежду различните писатели, любимият ученик, Йоан, видял характера на Христос да се изобразява като славното Слово, еднакво с Отец в сила и слава,... Той [Йоан] изобразява божествения характер по-пълно от всеки друг писател. Това е представено чрез летящия в небето орел. {Стивън Хаскъл, Историята на пророка в Патмос, стр. 98, Параграф 2}

Първите четири печата си приличат и по това, че събитията там са представени символично чрез четирима различни конника. В паралел с историята на църквата, както е предадена във вестите към седемте църкви, печатите се развиват исторически по следния начин:

Печат	Църква	Значение
1. И видях, когато Агнето отвори един от седемте печата, и чух едно от четирите живи същества да казва като с глас от гръм: Ела (и виж)! И видях, и ето, бял кон; и яздещият на него имаше лък; и му се даде венец и той излезе побеждавайки и за да победи. (Откровение 6:1-2)	**Ефес** 33-100 г. Откр. 2:1-7	Чистата апостолска църква излиза да победи, но осъдителният дух пресушава първата ѝ любов
2. И когато отвори втория печат, чух второто живо същество да казва: Ела (и виж)! И излезе друг кон, червен; и на яздещия на него се даде да вдигне мира от земята, така че хората да се избият един друг; и му се даде голям меч. (Откр. 6:3-4)	**Смирна** 100-313 г. Откр. 2:8-11	Допуснати са гонения и кръвопролития, които въздържат духовния упадък, а кръвта на мъчениците е „семе“ за „покълването“ на още вярващи.
3. И когато отвори третия печат, чух третото живо същество да казва: Ела (и виж)! И видях, и ето, черен кон; и яздещият на него имаше везни в ръката си. *И от средата на четирите живи същества чух като глас, който казваше: Един хиникс пшеница за един динарий и три хиникса ечемик за един динарий; и не повреждай маслиненото масло и виното. (Откр. 6:5-6)*	**Пергам** 313-538 г. Откр. 2:12-17	Вместо да влезе в обещаната земя, църквата допуска враг в средите си, който я влече към идолопоклонство и духовно прелюбодейство.

4. И когато отвори четвъртия печат, чух гласа на четвъртото живо същество, което казваше: Ела (и виж)! И видях, и ето, блед кон и името на яздещия на него беше смърт, и адът го следваше. И даде им се власт над четвъртата част от земята, за да убиват с меч, с глад, с мор и със земните зверове. (Откр. 6:7-8)	**Тиатир** 538-1798 г. Откр. 2:18-29	Морално разложение по време на съюзът на църквата (Езавел) и държавата (Ахаав). Илия е обявил 3 ½ символични години период на духовно бездъждие (3 Царе 17-19 гл. срв. Лука 4:25)
5. И когато отвори петия печат, видях под олтара душите на онези, които са били заклани за Божието слово и за свидетелството, което държаха. И те викаха с висок глас и казваха: Докога, Владетелю свети и истинни, няма да съдиш и отмъстиш за нашата кръв на земните жители? И на всеки от тях се даде по една бяла дреха и им се каза, че трябва да почиват още малко време, докато се изпълни числото на техните съслужители и братя, които щяха да бъдат убити като тях. (Откр. 6:9-11)	**Сардис** 1798-1844 г. Откр. 3:1-6	Реформата на протестантизма остава недовършена и затова само малцина ще последват с вяра Христос в Най-святото място на небесното светилище през следващия период, за да искат благословение, а не отмъщение за своите преследвачи.

6. И видях, когато отвори шестия печат; и ето, стана голямо земетресение; слънцето почерня като козяк и цялата луна стана като кръв; небесните звезди паднаха на земята, както когато смокинята, разклащана от силен вятър, хвърля неузрелите си смокини; небето изчезна като свитък, когато се навива; и всички планини и острови се отместиха от местата си. И земните царе, големците и военачалниците, богатите и силните, всеки роб и свободен се скриха в пещерите и в скалите на планините; и казаха на планините и на скалите: Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнето, защото е дошъл великият ден на Неговия гняв, и кой може да устои? (Откр. 6:12-17)	**Филаделфия** 1844-1856 г. Откр. 3:7-13	Лисабонското земетресение (1755 г.), Тъмният ден (1780 г.) и Големият звездопад (1833 г.) са знамения за падението на протестантизма и наближаващото Пришествие. На 22 октомври, 1844 г. Христос влиза в Светая Светих на небесното светилище, последван духовно от адвентистите.
7. И когато отвори седмия печат, настана мълчание на небето за около половин час. (Откр. 8:1)	**Лаодикия** 1856 – Откр. 3:14-22	Победителите от Лаодикия биват запечатвани с истинския Божи характер

Равносметката е, че осъдителният дух, развит в ранната апостолска църква отлага с много години влизането на вярващите в Светая Светих за едно познаване на Божия характер, което да ги подготви да станат наследство на Божия Син. Семето на осъдителността в началото израства напълно и се проявява в третия период, а смъртоносните му плодове поразяват човечеството

в продължение на почти две хилядолетия. Реформацията тръгва добре, но задоволяването със светлината на нейните водачи възпира развитието ѝ. Едва през първата половина на XIX в. се явява народ, който откликва на духа на Илия и влиза в следващия етап на богопознанието.

За съжаление, ревността дори на този народ се изражда в духовно безразличие и студен законнически дух. Последният етап е най-голямото предизвикателство, защото падението е най-низко, а призивът най-висок. Верният Свидетел призовава всички лаодикийци да участват в Неговата победа и да бъдат запечатани с истинския характер на Неговия Баща.

V. 6. Тръбите

Шестата пророческа част започва с представяне на седем ангела, които са готови да издадат звук със седем тръби (Откровение 8:2). Но преди това на Йоан е дадено да види „друг ангел“ в Святото място на небесното светилище, на който е даден много тамян, за да го прибави към молитвите на всички светии върху златния олтар, който е пред престола (Откровение 8:3).

Кадилният олтар е свързан с финала на умилостивителния процес, чийто прототип е годишната служба (Левит 16 гл.). Така тръбите са *предупреждение за подготовката за великия, глобален Ден на Умилостивение,* започнал на 22 октомври 1844 г. (Левит 23:23-32 срв. Откровение 8:5).

В таблицата долу е показано историческото изпълнение на седемте тръби.

8:7	**8:8, 9**	**8:10-11**	**8:12**	**9:1-11**	**9:13-11:14**	**11:15-19**
тръба 1	**тръба 2**	**тръба 3**	**тръба 4**	**тръба 5 ГОРКО**	**тръба 6 ГОРКО**	**тръба 7 ГОРКО**
Готи Аларих 395 г.	Вандали Гензерих 428-468 г.	Хуни Атила 434-453 г.	Варвари Одоакър 476 г.	Мохамед Арабска експанзия VII-XII век	Турска експанзия на Исляма XIII-XIX век; Премахване на 7000 титли във Франция (бивайки 1/10 от духовния Вавилон)	Световното царство става на Господ и Неговия Помазаник преди Второто пришествие
Унищожение на Западната римска империя				Унищожение на Източната римска империя и негативни последици върху папството		Отваряне на Най-святото място на небесното светилище

Тълкувайки петата и шестата тръба, Джосая Лич (1809-1886) предсказва, че Турската империя ще загуби властта си на 11-и август 1840 г. по подобен начин, както Византия е станала зависима от Турция в миналото:

„Първият пророчески период, който се среща в главата [9та], е в 5-ти стих; че „трябва да бъдат измъчвани [онези, които нямат Божия печат в изопачените от папството истини за съботата и истинския Бог – Откр. 9:4] пет месеца.”... Пет [пророчески] месеца... се равняват на 150 години. В продължение на 150 години скакалците (или войнствените армии от конници), които излязоха от дима [заблудите на Мохамед] за разпространението на неговата религия, трябваше да измъчват определени хора.... „И те имаха цар над себе си,... Началото на петте месеца, *следователно*, е когато тези армии имат един цар над тях, с характера, описан по-горе... Осман, основателят на Османската или Турската империя.... Тази империя е създадена през 1299 г. сл. Хр. „И на 27-ия ден от юли 1299 г. Осман за първи път нахлу в територията на Никомидия”, за да започне атаката си срещу гръцката империя. (Виж Историята на упадъка и падането на Римската империя на Гибън). Започвайки през 1299 г., 150-те години ще завършат през 1449 г. сл. Хр. През тази година Йоан Палеолог, гръцкият император, умира и не оставя деца, които да го наследят на трона; и неговият брат Константин Дракоз трябваше да го наследи.

Но по една или друга причина, въпреки че беше мирно време, преди да се осмели да се възкачи на трона на брат си, той изпрати посланици до турския султан Амурат *да поиска разрешението му*; и след като го получи, той пое управлението на империята... оттогава гръцкият император царува само с разрешението на своя смъртоносен враг....

ЗВУКЪТ НА ШЕСТИЯ АНГЕЛ

... Досега те (турските сили водени от исляма) бяха ограничени до измъчването на гърците, без да ги умъртвяват политически. Но от този момент трябваше да убиват - политически да убият тази нация... Но продължителността на тяхното господство над гръцката империя е ограничена до

> „един час“, 15 дни; „един ден“, една година; „един месец“, 30 години; „и една година“, 360 години; общо 391 години и 15 дни.... Ако времето за започване на периодите е било при първото нападение на османците срещу гърците, 27 юли 1299 г., тогава целият период ще приключи през август 1840 г... на 11 август; точно в деня, когато Рифат бей пристигна в Александрия. (Джосая Лич, *Обръщение към обществото и особено към клира*, стр. 113-124)

Когато капитулацията на Турция пред Великите сили на Европа се осъществила на тази дата, доверието на много обществени-ци било спечелено за библейските пророчества.

В Откровение 10 гл. Йоан символично представя народа, който „изял“ „отворената книжка“ на Даниил и след голямото разочарование влязъл в Най-святото място. Целта на това тяхно влизане било „изпълнението на Божията тайна, както Той е благовестил на пророците“, „която е *Христос във вас, надеждата на славата*“ (Колосяни 1:27). Пълното осъществяване на този процес зависи от това дали животът на Исус на земята се възприема като *пълно и окончателно свидетелство* за характера на Бога. Дотогава, докато случаите на насилствени присъди в Писанието са тълкувани като директна намеса на Бога, вярващите не могат да отразят истинския Му ненасилствен характер и затова не може да има народ, който има на челата си Неговото име (Откровение 14:1).

Както апостолите след тяхното разочарование последвали с вяра Исус в Святото място на небесното светилище, така и малкият остатък от отстъпилото християнство след разочарованието на 22 октомври 1844 г. последвал с вяра Христос в Най-святото място. Вратата отново била отворена за тях, за да навлязат в един напълно нов етап от познаването на истинския Бог и Неговия Син (Откровение 3:7-8). Там те видели Божия ковчег, съдържащ двете плочи с десетте заповеди (Откровение 11:19). Разбрали, че са спазвали фалшив почивен ден на мястото на четвъртата Божия заповед. Разбрали също, че мъртвите са в състояние, подобно на сън, от който ще се събудят при възкресението (Йоан 11:11-14, 24). Това им помогнало да осъзнаят, че

няма вечен пъкъл за нечестивите, а наказание, което съответства на величината на техния грях, след което те ще престанат да съществуват (Авдий 1:16; Малахия 4:3).

За съжаление, адвентистите не продължили дълго да следват нарастващата светлина и, подобно на древния Израил, се опитали сами да спазват Божия закон. Така погледът им от Исус – техният източник на любов, се отклонил и те загубили първоначалния плам и скоро изпаднали в предизвестеното „лаодикийско“ състояние на „хладкост“ (Откровение 3:14-22). Напредващите истини започнали да им звучат като неразбираеми „гръмове„ вместо като ясен глас от небето (Откровение 10:3-4 срв. Йоан 12:28-29). Това тяхно нежелано състояние било регистрирано за първи път през 1856 г. (Свидетелства, том 1, гл. 33 и Предисловие – параграф 9).

Същата година Хайръм Едсън (1806-1882), човекът, който пръв последвал с вяра Исус в Най-святото място на 23ти октомври 1844 г., предоставил допълнителна светлина върху „седемте времена на езичниците“ (2520). Това пророчество потвърждава 2300-годишния период от Даниил 8:14 и идентичността на адвентния народ като народ на остатъка, който трябва да бъде събран след разпръскването на древния Израил. Реакцията спрямо неговото изследване дошла 7 години по-късно (1863 г.), когато адвентистите представили нова пророческа карта, която вече не съдържала седемте времена на езичниците. Същата година движението било преструктурирано в църковна организация, показвайки по този начин, че ще прекара повече време на земята, отколкото се е очаквало.

Това първо отстъпление било последвано от още по-тежки, и така сега самите адвентисти навлезли в един период, символизиращ седемте времена. В продължение на 126 години (1863-1989) народът на остатъка бил подчинен на духовния Вавилон. Този период отразява символично 2520 години и тяхната половина от 1260 години, през което време адвентният народ търпял духовна суша като последица от отстъплението си. Тези символични 3 ½ години на духовно бездъждие и глад отразяват

времето, когато пророк Илия бил скрит от погледа на Израил.

В следващата, 11-та глава на Откровение, е представена историята на „двамата свидетели“ (Откровение 11:4 срв. Захария 4 гл.). Те представляват както Писанията на Стария и Новия завет, така и народа, който е техният жив носител (2 Коринтяни 3:2, 3). Интересно е също, че двамата свидетели имат характеристиките на Мойсей и Илия, чийто дух трябва да приготви народа за идването на Господ чрез изявата на истинския Бог и Неговия закон (Откровение 11:6 срв. Малахия 4:4-6). В продължение на 3 ½ пророчески години на духовна суша, те са облечени с вретища на тъгуване (1260 реални години) заради отстъплението на християнската църква (Откровение 11:3, 6 срв. Яков 5:17). Но както видяхме, този период символично е приложен и за народа на остатъка, защото и той, за съжаление, започнал да се покланя на съвременния Ваал (Триединството) и да затваря себе си за допълнителната светлина върху Божия закон и Неговия ненасилствен характер.

Жестокостите и суеверията на отстъпилото християнство през Средновековието предизвикали крайните секуларни нагласи в Европа, които за първи път се проявили на държавно ниво в атеистичната и рационалистична идеология на Френската революция (1789 – 1799 г.). Тя е „звярът“, излизащ от „бездната“, за да воюва срещу Божието Слово и да го убие (Откровение 11:7). Именно тогава папството получило своята „смъртоносна рана“ (1798 г.), когато войските на генерал Бертие отвеждат в плен папа Пий VI (Откровение 13:5, 3). Така в своята ярост Франция отъждествила отстъпилото християнство с Библията и третирала и двете под общ знаменател.

Атеистичната идеология на Френската революция за хуманистично братство и равенство след това била превъплътена в идеологията на комунизма, чийто стожер станал СССР. Двамата свидетели отново „пророкували във вретище“ през този период, заради отстъплението на адвентизма. Но през 1989 г. Източният блок и Желязната завеса били премахнати. Мойсей и Илия отново се появили в редиците на тогавашния Божи народ

– адвентистите, и започнали да алармират силно за опасността, в която се намират. Дванадесет години по-късно дошъл и резултатът от тяхната реформа – започнали да капят първите капки на „късния дъжд“.

> И на всяка висока планина и на всеки извисен хълм ще има реки и водни потоци в деня на голямото клане, *когато кулите паднат [11.09.2001г. Ню Йорк- Световният търговски център]*. И светлината на луната ще бъде като светлината на слънцето, а светлината на слънцето ще бъде седмократна, като светлината на седем дни, в деня, когато ГОСПОД превързва раната на народа Си и изцелява язвата от удара им. (Исая 30:25-26)

Това била светлината на третия ангел (Откровение 14:9-12), която толкова дълго била задържана заради духовното робуване на вавилонската търговия.

> Елате, и нека се върнем при ГОСПОДА, защото Той разкъса [позволи да ни сполетят естествените последици от нашия бунт], и Той ще ни изцели; Той удари, и Той ще ни превърже. След *два дни* ще ни съживи, на *третия ден* ще ни издигне и ще живеем пред Него. Нека *познаваме*, *нека се стремим към познаването на ГОСПОДА*! Явяването Му е сигурно както зората, ще дойде при нас като дъжд, както *късният дъжд* напоява земята. (Осия 6:1-3)

Господ опитал да съживи адвентния народ през 1888 г. чрез вестите на старейшините А. Т. Джоунс и Е. Дж. Уагонър, а по-късно и през 1950-те години чрез тези на мисионерите Робърт Уиланд и Доналд Шорт („след два дни“), но било предвидяно, че едва след 2001 г. в следствие на реформаторското действие на духа на Мойсей и Илия, Неговият народ отново щял да бъде събуден за нов живот и завършване на мисията. След оживяването на двамата свидетели (Откровение 11:11-12; 1989 г.) започва да звучи тръбата на последния 7ми ангел, която оповестява „третото горко“, което, подобно на първите две, пада чрез Исляма върху съвременната крепост на християнството в Америка (Откровение 11:14-15).

Датата 9/11 е закодирана в цифровото обозначение на стиха,

който описва тази религия като „унищожител“ – Откровение 9:11. Ако през 1844 г., чрез началото на Деня на умилостивението, се стартира процес на узаконяване на поданството на всички починали сънаследници на Божия Син, то с идването на вестите след 2001 г. относно истинския Бог и Отец, духовната пълнота на Неговия закон в празниците и разкриването на Неговия ненасилствен характер, се стартира узаконяване поданството на живите сънаследници на Божия Син. Тези напредналите вести представляват най-сетне разкодираните седем гръма от 10-та глава.

Историята на преследваната от змея жена (Откровение 12 гл.), родила Христос, която е текстуалният център на Откровението, се отнася веднъж за времето от 1ви до 19ти век, а след това за тази на самия остатък след 1844 г. Така през времето на първото прозвучаване на седмия ангел, тръбите се повтарят до последното му прозвучаване според модела за превземане на Ерихон (Исус Навин 6:3-5). В 13та глава се явяват фигурите, които Сатана използва в края на времето – морският звяр с оздравялата рана (1-10 ст.), който е „възкръсналото“ папство, и неговият рекламен агент – протестантска Америка (11-15 ст.), който работи за налагането на белега на звяра – фалшивата събота (16-18 ст.). В тази символика папството се явява „единороден син“ на змея, Сатана, на когото той се опитва да намери съпруга, имитирайки Божия план за Невестата на Христос.

V. 7. Язвите

И видях на небето друго знамение, голямо и чудно: седем ангела, които държаха последните седем язви, защото с тях се изчерпва Божията ярост. (Откровение 15:1)

В светлината на цялото Писание Божият „гняв“ или „ярост“ са онези крайни моменти, когато грешникът е взел окончателно решение да живее независимо от своя Създател и Той е принуден със скръб да го остави на последиците от този свой избор.

> И в онзи ден гневът Ми ще пламне против тях и Аз ще ги оставя, и ще скрия лицето Си от тях; и ще бъдат погълнати и много злини и скърби ще ги постигнат. И в онзи ден народът ще каже: Не ме ли постигнаха тези злини, понеже моят Бог не е сред мен? (Второзаконие 31:17)

Уведомени сме, че по времето на тези седем язви „храмът се изпълни с дим от славата на Бога и от Неговото могъщество и никой не можеше да влезе в храма“ (Откровение 15:8). Във великия Ден на умилостивението всеки е взел своето решение. Затова човечеството е напълно поляризирано, като малката част от него не се нуждае вече от посредничеството на Христос пред Отец, защото са осъзнали, че самият Отец ги обича (Йоан 16:26-27 срв. Откровение 15:2-4), а голямото множество е отхвърлило божествената вест на милост. Сега Сатана има пълен контрол над тях и над природните елементи. Язвите поразяват подобно на тръбите, но цялостно, а не частично (Откр. 16 гл.).

В Откровение 17:1 един от ангелите, които носят язвите, кани Йоан, за да види каква ще е съдбата (съдът) на блудницата Вавилон. Това означава, че времето, за което ще се говори в тази глава, е при подготовката за изливането на язвите. Тогава Йоан вижда блудницата в една пустиня – същата, за която се говори в 12-та глава. Това също показва, че става въпрос за времето след 1798 г. (Откр. 12:6, 14). Блудницата е възседнала червен звяр, защото мечтата на Сатана да намери невеста за своя син вече е

станала факт. В тази връзка обаче водеща роля има блудницата (църквата). Нейната история тук може да бъде разгледана по два начина – глобално или като трите фази на Рим.

Глобалната ѝ история обхваща 8 царства:

> Тук е нужен разум, който има мъдрост: седемте глави са седем хълма, на които седи жената. Те са и седем царе, от които пет паднаха, единият е сега, а другият още не е дошъл; и когато дойде, само малко трябва да остане. И звярът, който беше и го няма, сам е осми, както е и един от седемте, и отива в погибел. И десетте рога, които си видял, са десет царе, които още не са получили царска власт, но получават власт като царе за един час заедно със звяра. Те са единомислени и предават своята власт и сила на звяра. Те ще воюват срещу Агнето и Агнето ще ги победи, защото е Господар на господарите и Цар на царете; също и тези, които са с Него, които са призвани, избрани и верни. (Откровение 17:9-14)

Това описание съответства на 8-те империи, които обхващат глобалната власт на Вавилон. Първите четири са буквалните царства от книгата Даниил: Вавилон (606-539 г. пр. Хр.), Мидо-Персия (539-331 г. пр. Хр.), Гърция (331-168 г. пр. Хр.) и Рим (168 г. пр. Хр. – 476 г. сл. Хр.). Следващите четири царства са техните духовни съответствия: Средновековното папство (духовният Вавилон – 538-1798 г. сл. Хр.), Републиканско-протестантска Америка, Обединените нации (представени чрез 10-те рога) и съвременният Рим, който е тройна коалиция от Обединените нации (10-те рога на змея), звярът („възкръсналото папство“) и лъжепророкът (Америка) – Откровение 16:13, 14, 16.

Ангелът казва на Йоан, че петимата вече са паднали, а шестият е сега, което означава, че видението показва времето след 1798 г. преди появата на Тройната коалиция, която имитира Божието небесно трио на Отец, Неговия Син и техния свят Дух. Седмият, който още не е дошъл, но когато дойде, трябва само малко да остане, са 10-те рога на Обединените нации, които получават власт заедно с възкръсналото папство за един пророчески час (15 дни) и затова се казва, че само малко ще постои. Осмият

цар е възкръсналото папство и затова се казва, че е от седемте. Пълното възкръсване на папството е все още в бъдещето, а от 2001 г., когато идват вестите на ангела от Откровение 18:1-3, блудницата е духовно съдена.

След като Вавилон е напълно разобличен чрез вестта за истинския характер на Отец, така както е изявен от Сина Му на земята, идва времето за окончателното завършване на сватбата на Христос с Неговата Невеста (Откровение 19 глава). Ако зависеше само от Господ и Той пренебрегнеше свободната воля на хората, всички биха били спасени и биха участвали в тази сватба като гости или като самата Невеста. Но тъй като истинската любов дава право на избор, всеки ще получи наградата, която е избрал и за която е работил (Откровение 22:12).

Затова при идването на Христос всички ще получат наградите си, но при нечестивите Неговото благоухание ще бъде за смърт, а при праведните – за живот (2 Коринтяни 2:14-16). Проблемът не е в благоуханието, а в неговите приематели. Затова и за нечестивите се казва, че ще участват във вечеря. Но вместо тази вечеря да бъде на Господната сватбена трапеза, тя всъщност представлява пояждането на труповете им от небесните птици (Откровение 19:17-21). Това е причината картината със столицата на спасените да е представена на Йоан отново от един от ангелите, държащ седемте язви (Откровение 21:9-22:6). За всички праведни Христос е представен, идвайки като Принц на бял кон, за да вземе Своята Невеста (144 000) заедно с всички гости на сватбата (Откровение 19:7-8, 11).

Но за да се осъществи финалът на тази сватба, остава да се извърши още едно последно дело – взети в небето, праведните ще прекарат 1000 години с Бог и Неговия Син, през което време ще разглеждат съдбите на всички изгубени (в това число на Сатана и демоните), за да осъзнаят напълно какви са причините за тази тяхна участ (Откровение 20:1-6 срв. Псалм 149:6-9, срв. 1 Коринтяни 6:3). Ще се види, че Бог и Неговият Син действително са направили всичко възможно за тяхното спасение, но решаващо значение има свободният избор на всеки човек.

В края на 1000 години Христос възкресява нечестивите, за да може всеки от тях да осъзнае колко много са обичани от Своя Създател и колко много страда Той за тяхното решение. Вижда се, че те избират отново да воюват срещу Божието управление, което окончателно доказва, че колкото и възможности да са им били дадени, те пак биха избрали пътя на смъртта. Любовта на техния Създател събужда вината им както никога преди това и те преживяват това като пояждащ огън, който причинява страдание много по-голямо от това, което може да предизвика един физически огън (Откровение 20:7-10).

Всички осъзнават, че Отец наистина е бил не само прав, но и изключително милостив от началото до края на греховната история (Откровение 20:11-15 срв. Филипяни 2:10-11). След като земята изгаря от физическия огън, натрупан от греховете на милиардите нечестиви, идва вечността на обновените небе и земя, в които ще живее вечна правда (2 Петрово 3:3-13).

> И видях ново небе и нова земя... И видях и светия град, новия Ерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невяста, украсена за мъжа си. И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с хората и Той ще обитава с тях; и те ще бъдат Негов народ и Сам Бог ще бъде с тях – техен Бог. Той ще избърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече, няма да има вече нито жалеене, нито писък, нито болка; първото премина. (Откровение 21:1-4)

VI. Финално прогласяване

И видях друг ангел да лети сред небето, който имаше вечното евангелие, за да го благовести на земните жители и на всяка нация и племе, и език, и народ.

И каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото часът на Неговия съд настана; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори!

И друг, втори ангел, следваше отзад и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките нации с виното на своето разпалено блудстване.

И друг, трети ангел, ги следваше и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си,

той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сяра пред светите ангели и пред Агнето.

И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му.

Тук е нужно търпението на светиите; на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус.

(Откровение 14:6-12)

VI. 1. Вечното благовестие

И видях друг ангел да лети сред небето, който имаше вечното евангелие, за да го благовести на земните жители и на всяка нация и племе, и език, и народ.
(Откровение 14:6)

Добрата вест за Завещанието на Бог към Неговия Син и нашата привилегия да бъдем част от наследството на Исус са били представяни по един или друг начин на грешното човечество. „Проповедта“ на природата като Божие творение е част от това евангелие:

> Но аз казвам: Те не са ли чули? Разбира се, чули са: „По цялата земя се разнесе гласът им и думите им – до краищата на вселената.“ (Римляни 10:18)

Тук апостол Павел цитира Псалм 19, за да покаже, че свидетелството на природата осигурява едно проповядване на евангелието „по целия свят“ и дори „до краищата на вселената“. Нека видим по-широкия контекст на това свидетелство:

> Небесата *разказват* Божията слава и небесният свод *възвестява* делото на ръцете Му. Ден на ден *блика слово* и нощ на нощ *изявява знание* – без говорене, без думи, без да се чуе гласът им. *Вестта* им е излязла по *цялата земя* и думите им – *до краищата на вселената*. (Псалми 19:1-4)

Но в желанието Си да достигне Своите отчуждени деца, Бог е продължил нежно да им говори чрез свидетелството на откровението. През първите две хилядолетия на човешката история това свидетелство се предава устно от поколение на поколение. Но когато моралната деградация на човечеството понижила способността му да съхранява в паметта си спасителната вест, Бог започнал да вдъхновява хора да записват вестите на Завещанието за следващите поколения. Относно евреите се казва, че им е донесено същото благовестие като на християните:

> Защото и до нас, както и до тях, се донесе една блага вест; но словото, което те чуха, не ги ползва, понеже не се съе-

дини с вяра в онези, които го чуха. (Евреи 4:2)

Най-старото писмено свидетелство било предадено на Моисей преди около 3600 години в книга на име Йов. Тя разказва историята за един богат и праведен човек от древността, който преживява много страдания, като първоначално изгубва имота и децата си, а след това и здравето си. Като за капак на всичко, приятелите му започват да го упрекват, че е съгрешил и затова са го сполетели тези беди. Паралелно на това, което се случва с Йов, книгата разкрива причините, поради които Йов преминава през тези ужасни страдания:

И един ден Божиите синове [представителите на другите светове] дойдоха да се представят пред ГОСПОДА, и между тях дойде и Сатана [узурпиралият властта на Адам]. И ГОСПОД каза на Сатана: Откъде идваш? А Сатана отговори на ГОСПОДА и каза: От обикаляне нагоре-надолу по земята и от ходене насам-натам по нея [Сатана е на път да повдигне въпроса за Йов, но Бог го изпреварва]. И ГОСПОД каза на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма друг като него на земята – човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и отбягва злото? А Сатана отговори на ГОСПОДА и каза: Без причина ли се бои Йов от Бога? Не си ли оградил и него, и дома му, и всичко, което има? Благословил си делото на ръцете му и имотът му се шири по земята. Но простри сега ръката Си и се докосни до всичко, което има – дали няма да Те похули в лице! Тогава ГОСПОД каза на Сатана: Ето, всичко, което има, е в твоята ръка; само към него не простирай ръка. И Сатана излезе от присъствието на ГОСПОДА. (Йов 1:6-12)

Сатана заявява, че Йов не служи на Бога от любов, а от личен интерес. Целта му е, както отначало, да докаже, че Божият закон е неизпълним. Позволено му е да съсипе целия имот на Йов, а също и да унищожи потомците му, които заради упорството им в греха са лишили себе си от божествената защита. Реакцията на Йов е:

Тогава Йов стана и раздра дрехата си, и обръсна главата си, и падна на земята, и се поклони. И каза: Гол излязох от утробата на майка си и гол ще се върна там. ГОСПОД даде,

> и ГОСПОД взе; да бъде благословено ГОСПОДНОТО Име. Във всичко това Йов не съгреши, нито приписа на Бога нещо погрешно. (Йов 1:20-22)

Въпреки че не знае за Сатана, „който помрачава" промисъла на неговия Създател (Йов 42:3), Йов не се отказва от приятелството си с Бога. Но тогава Сатана издига друг аргумент в божествения съвет:

> А Сатана отговори на ГОСПОДА и каза: Кожа за кожа, да; всичко, което има човек, ще го даде за живота си. Но простри сега ръката Си и се докосни до костите му и до плътта му – дали няма да Те похули в лице! Тогава ГОСПОД каза на Сатана: Ето, той е в ръката ти; само пощади живота му. (Йов 2:5-6)

Тогава Сатана поразява Йов с ужасни циреи и рани по цялото му тяло. Бог и Неговият Син не са искали Йов да преминава през тези ужаси, но *страховете* и *съмненията* на този Божи човек са направили това неизбежно:

> Защото онова, от което се боях, ме връхлетя и онова, от което се ужасявах, ми се случи. (Йов 3:25)

Преживяването на Йов ще го накара да се доверява още повече на своя Създател и ще го утвърди в Божията любов, така че всичките му страхове да бъдат прогонени:

> В любовта няма страх, а съвършената любов изгонва страха, защото в страха има наказание, но който се страхува, не е станал съвършен в любовта. (1 Йоаново 4:18)

Целта била постигната и самият Йов свидетелства за това в края на историята:

> ... И така, аз говорих това, което не разбирах – неща твърде чудни за мен, които не познавах... Аз ще Те питам, а ти ме поучавай. Слушал бях за Теб със слушането на ухото, но сега окото ми Те вижда. Затова се гнуся от себе си и се кая в пръст и пепел. (Йов 42:3-6)

В края Бог упрекнал приятелите на Йов, че не са представили правилно Неговия характер, а Йов бил компенсиран с още по-

вече имот, многобройно потомство и дълъг живот.

Има причина това да бъде първата по време на написване книга от Свещените Писания. Господ дава възможност да се надникне отвъд видимия за нас свят, за да могат хората да знаят, че лошите неща, които ги сполетяват, не са наказание от Господ, както Сатана би желал да вярват. Но въпреки това свидетелство, хората бързо забравили скъпоценната светлина и живеели с представите за жестоки божества, които изискват жертви, за да бъдат умилостивени и гневът им да бъде укротен. Дори Божият народ Израил, на когото били поверени Свещените Писания, не успявал да излезе от мрака на изопаченото разбиране за Божия характер. Твърде често те го виждали по-скоро като самите себе си, а не какъвто е в действителност.

> Ти направи това [различни грехове], а Аз премълчах, и *ти помисли, че Аз съм съвсем като теб*. Но Аз ще те изоблича и ще изредя всичко това пред очите ти. (Псалми 50:20-21)

Упорството им в греха не им позволявало да се сдобият с чист духовен поглед. Способността на духовните възприятия е пряко зависима от морала на личността:

> Към милостивия милостив ще се покажеш, към непорочния непорочен ще се покажеш, към чистия чист ще се покажеш, а към кривия противен ще се покажеш. (Псалми 18:25-26)

Преди малко цитирахме, че благовестието е представено и на евреите, но те не са го приели като цяло заради неверие. През цялата им история като избран народ Бог работел с тях, слизайки на нивото им, за да може въпреки цялостното неверие, отделни личности от тях и останалите народи да бъдат благословени. По тази причина гражданското им законодателство често отразявало техните сурови характери вместо Божията милост към грешника:

> И допуснах им закони не добри и наредби, от които те не можаха да бъдат живи. (Йезекил 20:25, Синодален превод)

Цялата богослужебна система от заповеди и наредби била тълкувана от евреите според техните разбирания. Греховете им им пречели да виждат лицето на Божия Син, който единствен отразява безпогрешно характера на Бога:

> Но ако нашето благовестие е покрито, то е покрито за тези, които погиват, за невярващите, чиито умове е заслепил богът на този свят, за да не би да ги озари *светлината на благовестието на славата на Христос, който е образ на Бога*. (2 Коринтяни 4:3-4)

До идването на Исус на земята евреите виждали в Свещените Писания само отражение на собственото си естествено лице:

> Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който *гледа естественото си лице в огледалото*... (Яков 1:23)

Бог позволил на евреите да поддържат такъв вид отношения с Него, които Писанието нарича Стар завет. В тези отношения, те вместо да повярват на Божиите обещания, че ще ги направи царство от свещеници и ще им подари небесния Ханаан, обещали на Бога, че самите те ще спазят Неговите заповеди. Бог позволил развитието на този процес, за да може законът да изяви неспособността им със свои сили да живеят праведен живот и тогава да Го потърсят като Спасител:

> А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта; (Римляни 5:20)

Този подход на Бога е наречен в Писанието служението на смъртта, защото той напълно „убива" надеждата на човека, че може да живее праведен живот независимо от своя Създател:

> Който ни направи способни да бъдем служители на нов завет – не на буквата, а на Духа; защото *буквата убива, а Духът оживотворява*. Но ако служенето на онова, което докарва смърт, написано с букви, издълбани на камък, *стана с такава слава*,... как служенето на Духа няма да бъде с по-голяма слава? (2 Коринтяни 3:6-8)

И двете служения, на Новия и Стария завет, действат в хармония. Първо се определя диагнозата на греховното ни състояние чрез закона и след това се приема благодат от Духа на нашия Спасител, за да живеем праведен живот. В този смисъл тези две служения *не са две епохи,* както често се смята, а две преживявания – законът и евангелието – първото води към второто. Това е показано в историята на Авраам в отношенията му към жена си Сара и нейната египетска слугиня Агар:

> Кажете ми вие, които желаете да бъдете под закона [да го спазват без Духа на Божия Син], не чувате ли какво казва законът? Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото *тези жени представляват двата завета* – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Ерусалим, защото е в робство с децата си; а горният Ерусалим е свободен, който е майка на (всички) нас. (Галатяни 4:21-26)

В колективното си преживяване евреите така и не успели да влязат в служението на Новия завет. Дори когато Божият Син дошъл лично на земята, те не само че не се възползвали от светлината, но Го намразили и Го предали на римските власти, за да бъде жестоко убит. Те отказали да им бъде снето покривалото, което стояло пред погледа им.

> Но техните умове бяха заслепени. Защото и до днес същото това покривало стои при прочитането на Стария Завет, като не се открива, защото то се отмахва в Христос.... А Господ е Духът; и където е Господният Дух, там е свобода. А ние всички, с открито лице, *гледайки като в огледало Господната слава*, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух. (2 Кор. 3:14-18)

Онези, които се доверяват на Божиите обещания, са деца по обещание и Духът на Божия Син действа в тях, за да им покаже какъв е истинският характер на Бога и да го изобрази в тях.

Християнската църква тръгнала по този път, но скоро вярващите отклонили погледите си от Христос и започнали да гледат към недостатъците и погрешните вярвания на другите.

> Зная твоите дела, твоя труд и твоето търпение, и че *не можеш да търпиш злите хора; и си изпитал онези, които наричат себе си апостоли, а не са, и си ги намерил лъжливи*; и имаш търпение и за Моето Име си издържал, и не си се уморил. Но имам това против теб, че *си оставил първата си любов*. (Откровение 2:2-4)

Въпреки че първите векове гонения на християните задържали до някъде този процес, началото на Средновековието намерило църквата в голямо отстъпление. Повече от 12 века гъст мрак от непознаването на истинския Бог и Неговия Син покривал целия свят. Дори предтечите на Реформацията и самата тя не успели напълно да разпръснат тази тъмнина. В XIX™ век вечната добра вест за Завещанието на Бог към Неговия Син и Неговите братя и сестри, щяла да започне да пронизва гъстите облаци на суеверията и заблудите. Старият и Новият завет щели да бъдат видени като подчинени на един „вечен завет“ (Исая 24:5; Евреи 13:20). Първият ангел от Откровение 14-та глава щял да заговори със „силен глас“.

VI. 2. Началото на мъдростта

И каза със силен глас: Бойте се от Бога…!
(Откровение 14:7)

Страхът е един от водещите мотиви за много от решенията в живота ни. Първият ангел обаче повелява да се боим от Бога, а не от нещо друго. В същата посока се движел и Исус, когато казал на учениците Си:

> А на вас, Моите приятели, казвам: Не се бойте от тези, които убиват тялото и след това не могат нищо повече да направят. Но ще ви предупредя от кого да се боите: бойте се от Онзи, който, след убиването, има власт да хвърля в пъкъла. Да! – казвам ви – от Него се бойте. (Лука 12:4-5, Цариградски превод)

Исус представя нашия небесен Баща като такъв, който има власт да хвърля в пъкъла. Но веднага след това добавя:

> Не се ли продават пет врабчета за два асария? И *нито едно от тях не е забравено пред Бога. Но на вас и космите на главата са всички преброени.* ***Не се бойте****, вие сте по-скъпи от много врабчета*. (Лука 12:6-7)

Ако не разбираме какво иска да каже Исус, ще си помислим, че Той сякаш казва първо да се боим от Бога, а след това да не се боим, защото сме Му много по-скъпи от врабчетата. Тук отново се срещаме с двустепенния процес на двата завета. Първото изказване на Исус има за цел да събуди Неговите слушатели, за да осъзнаят кои са приоритетите в живота им. Но това изказване не отразява характера на Бога, защото е писано, че в любовта няма страх и съвършената любов прогонва страха (1 Йоаново 4:18). Исус също подсказва, че изреченото от Него принадлежи на старозаветното служение, както се вижда в думите Му, предадени от Матей:

> Това, което ви говоря *в тъмно* [на гръцки тази дума може да означава неясно], кажете го на светло; и което чуете на ухо, прогласете го от покрива. Не се бойте от онези, които

убиват тялото, а душата не могат да убият; а по-скоро се бойте от Онзи, който може и душа, и тяло да погуби в пъкъла. (Матей 10:27-28)

Думите на Исус, че трябва да се боим от Бога, подобно на много други в Божието Слово, нямат за цел да ни представят Бог като строг и жесток. Повелението на първия ангел, който носи вечното благовестие, но ни казва да се боим от Бога, ни намира в състояние, при което можем да бъдем достигани само чрез служението на смъртта. Но призивът „бойте се от Бога" има съвсем конкретно значение в Писанието:

Страхът от ГОСПОДА е *начало на мъдростта* и познаването на Светия е разум. (Притчи 9:10)

Страхът от Господ е едва *началото* на мъдростта. Това е стартовият етап в познаването на Бога. А самата мъдрост на Бога, както видяхме по-рано, е Неговият единороден Син. Нека си припомним текстовете, които съобщават това:

Мъдростта не вика ли? Разумът не издига ли гласа си?... От вечността бях поставена, от началото, още преди създаването на земята. ***Родих се***, когато ги нямаше бездните, когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди да бъдат разположени планините, преди хълмовете се родих, докато Той още не беше направил нито земята, нито полята, нито първите прашинки на вселената. (Притчи 8:8, 23-25)

Но за самите призвани – и юдеи, и гърци – *Христос*, Божия сила и *Божия мъдрост*... А вие сте от Него в Христос Иисус, който стана за нас *мъдрост от Бога* и правда, и освещение, и изкупление. (1 Коринтяни 1:24, 30)

Следователно първият ангел започва с призива да приемем Христос като буквален Син на Бога, роден във вечността. Това е в хармония с изявлението, свързано с това какво се намира на челата на запечатаните в последното време:

И видях, и ето: Агнето стоеше на хълма Сион и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които носеха *Неговото Име* и Името на *Неговия Отец* написано на челата им. (Откро-

вение 14:1)

Бог е Бащата на Христос, а Христос е Синът на Бога. Те са единствените, на които е правилно да се покланяме. Апостол Павел изяснява това, когато говори против идолопоклонството:

> Защото, дори и да има така наречени богове – било на небето, или на земята, както има много богове и много господари – за нас има *само един Бог – Отец*, от когото е всичко, и ние за Него; и *един Господ – Иисус Христос*, чрез когото е всичко, и ние чрез Него. (1 Коринтяни 8:5-6)

Божието Слово ни учи да вярваме в един единствен Бог, а не в съставен от три личности или други подобни. Някои хора смятат, че Божият Дух е друга трета личност, защото за Него се казва, че е наскърбяван (Ефесяни 4:30) и може да бъде лъган (Деяния 5:3). Но това само показва, че Божият Дух не е просто някаква сила, а изявява самата личност на Бога и Христос (Римляни 8:9-11). Такива хора не разбират също, че когато Исус говори за „друг Утешител" и то само в евангелието на Йоан 14-16 глави, Той представя *под формата на притча друг начин, по който Той самият ще се яви на учениците Си* (Йоан 14:17, 18, 23 срв. 16:25). И Духът на Божия Син може да бъде наречен третата личност на Божеството само в този смисъл.

Причината да им говори по този начин е, защото те все още не били способни да приемат невидимата, духовна същност на божественото битие (Йоан 16:16-19). Гръцката дума за Утешителя (παράκλητος) се среща само на 4 места в Новия завет. Първите три се отнасят за Божия Дух, а четвъртото за нашия Застъпник пред Отец – Господ Исус Христос. Това не е случайно, защото именно Той е нашият Утешител. И само Духът на Този, който е преминал през всички проблеми на живота ни на тази земя, може да ни осигури една ефективна утеха. Освен това никъде в Божието Слово няма указание да се молим на или да превъзвишаваме Духа на Бога. И тъй като в небето третият по власт след Бог и Христос бил Луцифер, той много би се радвал, ако отдаваме поклонение на една трета личност, която смятаме за бог, но поради фалша на това учение поклонението отива към Сатана

и му дава възможност да заробва такива хора.

Религията на Библията е напълно монотеистична. Въпреки че Исус притежава пълнотата на божеството, това не Го прави втори Бог, защото Той е приел това от Своя Баща. Има само един „от Когото", т.е. Източник. Самият Син на Бога свидетелства за това така:

> А когато излизаше на пътя, един се завтече, коленичи пред Него и Го попита: Учителю благи, какво да направя, за да наследя вечен живот? А Иисус му каза: Защо Ме наричаш благ? *Никой не е благ, освен Един, Бог*. (Марко 10:17-18)

Дали Исус иска да каже, че не е благ и че само Отец е благ? Разбира се, че не. Но тук Той ясно показва, че източникът на добротата е единственият Бог, Неговият Баща. Човекът идва при Исус с много важен въпрос: „Какво да направя, за да наследя вечен живот?" Преди да му отговори, Исус насочва слушателите си към това, което е от истинско значение за вечния живот – познаването на този, който е единственият Източник на истинската доброта. Човекът смята, че вечният живот е свързан с това, какво върши, но Исус му посочва, че съществено е да познаваш отблизо истинския Бог, който е източникът на правдата, и тогава делата ще дойдат като последица:

> А *това е вечен живот – да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Иисус Христос*, когото си изпратил. (Йоан 17:3)

Отец е „единственият истинен Бог". Както видяхме, първият ангел ни призовава да си изясним истинската идентичност на Бога като Баща и да приемем Неговия Син, което е начало на мъдростта. Резултатът от това ще бъде изоставяне на греха, защото „страхът от Господа е да се мрази злото" (Притчи 8:13). В тази светлина се крият всички съкровища на премъдростта и знанието:

> Защото желая да знаете каква голяма борба имам за вас и за *онези, които са в Лаодикия*, и за *онези, които не са ме виждали лично*, за да се утешат сърцата им, като се свържат заедно в любов, за всички богатства на пълното

> проумяване, за познаването на тайната на *Бога и Отца и на Христа*, в когото са скрити всичките съкровища на мъдростта и на познанието. (Колосяни 2:1-3, Цариградски превод)

Отношенията на Отец и Сина предоставят ключ, който отваря вратата към истинското познание и небесна мъдрост. Когато разбираме тези отношения, Писанията ще разкрият пред нас хармонията на *истината такава, каквато е в Исус*, Божият единороден Син. В следващите части на книгата многократно ще прилагаме този божествен модел на техните отношения за изясняване на трудни въпроси.

Нека си спомним, че още от самото начало Луцифер и последвалите го ангели решили да замъглят факта, че Исус е единородният Син на Бога. В личния ми живот това замъгляване се поддържаше години наред чрез едно метафорично значение на думата „единороден", където Христос е разбиран като уникален и единствен по рода Си, но не и като буквално роден от Бога. Не си давах сметка, че такъв Христос, който притежава всичко от самосебе си, съответства на представите ми за една основана на силата божественост.

След като бях изучавал вестите на трите ангела от Откровение 14:6-12, реших да представя резултатите от изследванията си в една група. Когато изложих разбиранията си за три в едно божеството, бях запитан какво означава понятието „единороден" от „златния стих" на Библията, Йоан 3:16. Реших, че човекът, който ми задава въпроса, смята Христос за сътворено същество. Затова посочих стихове, които говорят за Неговата божественост. Тогава не осъзнавах какво стои между двете крайни схващания, че Исус е самосъществуващ Бог Син или сътворен. Тази дискусия ме подтикна да изследвам въпроса подробно. Разбрах, че първите носители на ангелската вест през 40-те години на XIX^{ти} век са вярвали в Бог и Христос като буквални Отец и Син.

След няколко месеца си дадох сметка, че се нуждая от ясни и последователни правила за изследване на Библията, които Бог е заложил в самата нея. Един правилен подход в тълкуването

на Писанието изисква всяко понятие в него да се приема буквално, дотогава, докато това бъде невъзможно. Така например, когато Писанието говори за жена, която е облечена със слънцето и е стъпила на луната, това очевидно не може да се приеме буквално (Откровение 12:1). Но когато се разказва за жена, която е имала кръвотечение 12 години и напразно е похарчила парите си по лекари, докато не е намерила Христос, нямаме причина да не приемем това като буквално историческо събитие.

И така, какво да кажем за думата *единороден* по отношение на Исус? Необходимо ли е да я превръщаме в метафора? Невъзможно ли е за Бог да роди Син, т.е. да Го произведе от собственото Си естество? Разбира се, че не. Думата *единороден* на гръцки има следното определение в речника на Стронг:

> μονογενής, ές [Стронг на гръцки] № 3439 моногенес, от № 3441 и №1096; единствен-роден, например единствен: единствен (роден, дете). Виж Гр. №3441 виж Гр. №1096

Нека видим как тази дума е използвана в Новия завет. Тя се среща на 9 места:

...ето, изнасяха мъртвец, едничък син на майка си... (Лука 7:12)	Единствено родено дете
Защото имаше една-единствена дъщеря на около дванадесет години, която умираше. (Лука 8:42)	Единствено родено дете
И ето, един човек от множеството извика и каза: Учителю, моля Ти се да погледнеш на сина ми, защото ми е единствено дете. (Лука 9:38)	Единствено родено дете
И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина. (Йоан 1:14)	Единствено родено дете
Никой никога не е видял Бога. Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви. (Йоан 1:18)	Единствено родено дете

Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. (Йоан 3:16)	Единствено родено дете
Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в Името на Единородния Божи Син. (Йоан 3:18)	Единствено родено дете
С вяра Авраам, когато беше изпитван, принесе Исаак в жертва – онзи, който беше получил обещанията, принесе единородния си син; (Евреи 11:17)	Единствено родено дете на неговата истинска и законна съпруга.
В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя Единороден Син, за да живеем чрез Него. (1 Йоан 4:9)	Единствено родено дете

Във всеки един от 9-те случая думата *единороден* се отнася за единствено родено дете. Така самото Писание утвърждава значението на това понятие. Следното обещание е за всички нас, които вярваме в тази скъпоценна истина:

> Благодат, милост, мир ще бъдат с нас от Бог Отец и от Господ Иисус Христос, Сина на Отца, в истина и любов. (2 Йоаново 1:3)

VI. 3. Отдаване на слава

… и Му въздайте слава …!
(Откровение 14:7)

Славата на Бога е Неговият характер. Това става ясно от разговора на Бог с Моисей, когато последният искал да види славата Му:

> Тогава Мойсей каза: Моля Те, покажи ми *славата* Си! А ГОСПОД му каза: Ще направя да мине пред теб всичката Моя *благост* и ще провъзглася пред теб *Името* ГОСПОД; и *ще покажа милост*, към когото ще покажа, и *ще пожаля*, когото ще пожаля. (Изход 33:18-19)

Виждаме, че в отговор на Мойсеевото желание Бог казва, че ще разкрие добротата, Името и милостта. Да, това са различни черти и аспекти на характера Му и всички те са положителни. Интересно е, че Той не споменава в списъка неща като справедливостта и правдата Си. Това със сигурност не би могло да е, защото Бог не е справедлив и праведен. Изглежда Той иска да каже, че това, което е славно при Него, е Неговата доброта, милост и любов. А възможно ли е Бог да не споменава справедливостта и правдата, защото те са част от Неговата любов, милост и доброта? Нека видим какво казва Писанието по този въпрос:

> *Правда* и *съд* са основата на престола Ти, *милост* и *истина* ходят пред лицето Ти. (Псалми 89:14)

Еврейският паралелизъм в този пасаж изисква първите две качества да бъдат обяснени от следващите две. Тогава уравнението би изглеждало така:

> Правда = Милост
>
> Съд = Истина
>
> И Мойсей изсече две каменни плочи като първите и на сутринта стана рано, изкачи се на Синайската планина, както му заповяда ГОСПОД, и **взе в ръката си двете каменни плочи**. И ГОСПОД слезе в облака, застана там до него и провъзгласи Името ГОСПОД. ГОСПОД мина пред него и

> провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог **състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен.** (Изход 34:4-6)

Поканата да въздадем слава на Бога означава да бъдем преобразени според Неговия характер, което ще доведе до истинско спазване на Божия закон. Това не е един процес, при който обещаваме да спазваме буквата на закона, както направили израилтяните, и при който те скоро след това се озовали покланящи се на златно теле (Изход 32:4). Отдаването на слава е процес на познаване на Бога и отразяване на Неговия истински характер, така както той е разкрит чрез Неговия Син на земята:

> Филип Му каза: Господи, покажи ни Отца, и ни е достатъчно. Исус му каза: Толкова време съм с вас и **не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Отц**а; как казваш ти: Покажи ми Отца? (Йоан 14:8-9)

Тук виждаме как се свързва прекрасната истина за небесния произход на Христос с вярното свидетелство за Божия характер. Само един Син, който е роден от естеството на Бога, какъвто е единородният Божи Син, може да изяви напълно точно какъв е Неговият Баща, Бог. Това е най-важната причина, поради, която врагът на душите ни се стреми да скрие този факт:

> Но ако нашето благовестие е покрито, то е покрито за тези, които погиват, за невярващите, чиито умове е заслепил богът на този свят, за да не би да ги озари светлината на благовестието на славата [характера] на Христос, *<u>който е образ на Бога</u>*... Защото Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е Този, който е огрял в сърцата ни, за да даде *<u>светлината на познанието на Божията слава</u>* [характер] *<u>в лицето на Иисус Христос</u>*. (2 Коринтяни 4:3-6)

Излиза, че в Божия характер правдата или справедливостта се проявяват в милост, както Неговият съд се изявява в истина. Тогава откъде идва разбирането, че, когато Божият Син е бил разпънат на кръст, милостта и справедливостта са се срещнали? Ако при Бога те са едно, защо тогава на Голгота е трябвало да бъдат свързвани?

> Наистина *спасението Му* е близо до онези, които Му се боят, за да обитава слава [да се изяви характера Му] в нашата земя. *Милост и истина се срещнаха, правда и мир се целунаха*. (Псалми 85:9-10)

Ще си спомните, че този, който създал една нова система за справедливостта, според която всеки грях трябва да бъде наказан и без проливането на кръв няма прощение, бил Сатана. Именно така той убедил 1/3 от ангелите да останат при него, заявявайки, че е запознат с Божия закон и е наясно, че ако се върнат при своя Създател, Той няма да им прости. Оттогава в умовете на ангелите, а по-късно и в умовете на хората, милостта и справедливостта стоят отделно една от друга. Така Сатана представил характера на Бога, но, както видяхме, справедливостта на Бога се изразява в милост. Ето някои практични примери за това от Писанието:

> *Съдете право* сиромаха и сирачето, отдайте *справедливост* на наскърбения и бедния. (Псалми 82:3)

> И ще се закълнеш: Жив е ГОСПОД! – в истина, в *справедливост*, и в правда – и *народите ще се благославят в Него и в Него ще се прославят*. (Йеремия 4:2)

Резултатът от Божията справедливост е оказването на милост към нуждаещите се. Тогава защо Христос трябва да умре на кръста? Не може ли Бог просто да ни каже, че ни прощава? Това е невъзможно, защото, докато не бъде задоволена справедливостта, така както ние я разбираме, ние никога не бихме повярвали истински в Неговото прощение. Колко велика е любовта на нашия небесен Баща и на Господ Исус, които са се съгласили да преминат през ужасите на кръста, за да можем да повярваме, че сме изкупени и простени.

Това е и причината Бог да бъде представян на някои места в Писанието като разгневен и нуждаещ се от умилостивение. Но апостол Павел ни казва, че това е падналият човешки начин на разсъждение:

> Но ако нашата неправда изтъква Божията правда, какво ще кажем? Несправедлив ли е Бог, когато *нанася гняв*? *По*

човешки говоря. (Римляни 3:5)

Божият Син знае, че свидетелството Му за Отец ще бъде замъглявано особено в последния етап от историята на църквата. Затова във вестта Си към нея Той Се представя по следния начин:

> До ангела на лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, *верният и истинен Свидетел*, *Началото* на Божието творение (Откровение 3:14).

Исус служи в качеството Си на верен и истинен Свидетел за характера на Своя Баща, защото само Той го познава в пълнота и може да Го изяви напълно. Причината за това е загатната в този стих с думите „Началото на Божието творение“. За да разберем какво означават тези думи, ще ги свържем с друг подобен текст:

> Той е образ на невидимия Бог, *Първородният на цялото творение*; *защото чрез Него беше създадено всичко*, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото – било престоли или господства, или началства, или власти – всичко беше създадено чрез Него и за Него; (Колосяни 1:15-16)

Исус е началото на Божието творение, защото Той е Първородният Син на Бога, чрез Когото Отец е създал всичко.

Много хора лесно биха отговорили, че за тях не е проблем да вярват, че Бог и Христос имат идентичен характер. Ако обаче прочитаме историите в Библията, където божествените присъди са свързани с насилие, и приписваме това на Божия характер, с това само показваме, че не сме приели свидетелството на Божия Син за Неговия Баща. Затова всички случаи на Божиите присъди над грешниците трябва да бъдат преосмислени и хармонизирани с живота на Исус Христос на земята.

За да можем да видим и отразим славата на Отец, такава каквато се разкрива в Сина Му, ние сме поканени да бъдем добри ученици на Библията, които хармонизират всичките ѝ текстове, за да стане ясно, че действително Отец действа като Своя Син *във всички спешни случаи*. В третата част на завещанието ще разгледаме 7 вида събития, които са свързани с божествени

присъди, които сякаш противоречат на Христовия живот на земята. Това трябва да направим, за да се убедим, че Бог никога не използва насилие и смъртоносна сила над онези, които Му се противопоставят, така както Исус никога не е убил или осъдил човек, докато е бил на земята.

Това е много важно, защото ни е казано, че ние се преобразяваме според характера на Бога, в който вярваме:

> А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава [характер], *биваме преобразявани в същия образ* от слава в слава, като от Господния Дух. (2 Коринтяни 3:18)

Това е неотменим духовен закон. И ние трябва да сме сигурни, че думите на Исус в планинската проповед относно Неговия Отец са вечно валидни и обхващат и времето, когато са се осъществили онези присъди, като Потопа, Содом и Гомор и много други.

> Чули сте, че е било казано: „Люби ближния си, а мрази неприятеля си." Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, *за да бъдете синове на вашия Отец*, който е на небесата; защото *Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните*. Защото, ако любите онези, които любят вас, каква награда имате? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И така, бъдете съвършени и вие, *както е съвършен вашият небесен Отец*. (Матей 5:43-48)

Наистина ли съвършенството на Отец се изразява в това, че обича враговете Си и им прави само добро? И наистина ли това е главното основание да бъдем и ние такива, като Негови деца? Вижте как е предадена тази част от проповедта на Исус от Лука:

> Но на вас, които слушате, казвам: *Любете неприятелите си; правете добро на тези, които ви мразят; благославяйте тези, които ви кълнат; молете се за тези, които ви нанасят вреда. На този, който те удари по едната буза, обърни и другата; и на този, който ти вземе гор-*

ната дреха, не отказвай и ризата си. Дай на всеки, който ти поиска; и не искай обратно своето от този, който ти го отнема. И както желаете да правят хората на вас, така и вие правете на тях. *Понеже, ако любите само онези, които любят вас, каква благодарност ви се пада*? Защото и грешниците любят онези, които тях любят. И ако правите добро само на онези, които на вас правят добро, каква благодарност ви се пада? Защото и грешниците правят същото. И ако давате назаем само на тези, от които се надявате да получите обратно, каква благодарност ви се пада? Защото и грешниците дават назаем на грешни, за да получат обратно равното. Но вие *любете неприятелите си, правете добро и давайте назаем, без да очаквате да получите назад, и наградата ви ще бъде голяма и <u>ще бъдете синове на Всевишния</u>, защото <u>Той е благ към неблагодарните и злите</u>. И така, <u>бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден.</u>* (Лука 6:27-36)

Тук съвършенството на Отец е заменено с милосърдие. Това означава, че за да бъдем съвършени, ние трябва да сме милосърдни като Него. Той наистина ли е така милосърден, че да обръща другата Си буза, когато Го удрят? Дава ли назаем, когато знае, че няма да Му върнат? Прави ли добро на онези, които Го мразят? Или в един момент търпението Му се изчерпва и в яростта Си Той казва думи като тези:

И ГОСПОД каза: Ще изтребя от лицето на земята човека, когото създадох – от човек до добитък, до пълзящи и до небесни птици – понеже се разкаях, че ги направих. (Битие 6:7)

Как да разбираме това и как то се хармонизира с проповедта на Исус? Не забравяйте, ние трябва да знаем това, щом ще носим на челата си името на Отец (Откровение 14:1). Само тогава в Божия закон, който съдържа заповедта „не убивай“, ще можем да видим красотата на един характер, който ни се предлага даром. Когато разберем, че животът на Божия Син на земята наистина е точното отражение на Отец, ние намираме ключа, за да отразяваме истинската слава на Отец и да получим Неговия печат.

Първите вестители на ангелската вест в средата на XIX^ти^ век осъзнали, че „вечният огън“, в който ще горят онези, които са отхвърлили спасителната покана на Бог и Неговия Син, всъщност не би могъл да трае вечно. Те усетили, че такова разбиране на текстовете, свързани със съдбата на нечестивите, хвърля мрачна сянка върху Божия характер. Малко са си давали сметка колко далече се простират изводите от един такъв възглед за божествените присъди.

VI. 4. Часът на Неговия съд настана

„... защото часът на Неговия съд настана...!“
(Откровение 14:7)

Когато разбираме и приемаме характера на Бога, така както Той е изявен чрез Неговия Син на земята, ще проумеем какво е естеството на този съд, за който говори ангелът. Той оповестява, че във времето на неговото прогласяване съдът на Бога е настанал. Кога обаче се прогласяват вестите на трите ангела от Откровение 14:6-12? За да разберем това, ще проследим пророчествата, дадени преди този текст. В началото на 14-та глава на Откровение се говори за 144 000 подпечатани в противовес на маркираните с белега на звяра от Откровение 13-та глава. В 12-та глава на Откровение се говори за битката между змея (Сатана чрез Рим) и жената (църквата). Относно нейното бягство през Средновековието четем следното:

> И жената побягна в пустинята, където имаше място, приготвено от Бога, за да я хранят там *хиляда двеста и шестдесет дни*... И на жената се дадоха двете крила на големия орел, за да отлети до мястото си в пустинята – там, където я хранят за *време и времена, и половин време*, скрита от лицето на змията. (Откровение 12:6, 14)

Този пророчески период от 1260 дни е изразен в 14-ти стих като време (1), времена (2) и половин време (1/2). Едно „време“ се равнява на една пророческа година от 360 дни. Това е при положение, че месецът е смятан за съставен от 30 дни, както е бил преди потопа, който изглежда е повлиял на неговата продължителност (Битие 7:11, 24 срв. 8:4). Тогава 3 времена и 1/2 се равняват на 360 + 360 + 360 + 180 пророчески дни. Това отново дава 1260 пророчески дни. За същото време звярът от Откровение 13-та глава преследва Божия народ и говори горделиво и арогантно срещу Бога:

> И му се даде уста да говори големи неща и богохулства; и му се даде власт да действа <u>*четиридесет и два месеца*</u>.... И му се даде да воюва против светиите и да ги победи;...

(Откровение 13:5-7)

Тези 42 пророчески месеца х 30 дни отново правят 1260 пророчески дни. А на колко е равен един пророчески ден?

> И когато свършиш тези, тогава легни още веднъж на дясната си страна и носи беззаконието на юдовия дом четиридесет дни; *ден за година, ден за година ти определих*. (Йезекил 4:6)

Следователно 1260 пророчески дни са равни на 1260 буквални години. Това е времето, през което жената е преследвана. Змеят от Откровение 12-та глава представлява Рим във всичките му 7 форми на управление: царска, консулска, диктаторска, триумвират, децемвират, императорска, папска. Затова той има корони и на седемте си глави (Откровение 12:3). Той преследва Божията църква през Средновековието чрез папската си форма на управление.

Това управление само по себе си е представено и чрез звяра от Откровение 13:1-8), защото там се казва, че змеят (езическият Рим) е предал властта си на звяра (папският Рим, Откровение 13:2). Периодът на преследване на жената започва през 538 година, когато се утвърждава властта на папството. Предсказаният период от 1260 години ни води до 1798 г., когато папа Пий VI е пленен от войските на Наполеон и папството загубва светската си власт, и така му е нанесена „смъртоносна рана“ (Откровение 13:3). А ето как завършва 12-та глава:

> Тогава змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против *останалите от нейното потомство*... (Откровение 12:17)

Това е някъде след 1798 г., защото жената вече е прекарала 1260 години в изолация. Следователно вестта на първия ангел от Откровение 14:6-7 започва да се прогласява някъде след тази година. Но Писанието ни дава допълнително потвърждение за това в 7-та глава на книгата Даниил, която разглеждахме в началото. След като отминават четирите световни империи Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и езическият Рим, се появява „малкият рог“ (папството). По-надолу в същата глава четем за

времето на неговата власт:

> И той ще говори думи против Всевишния и ще тормози светиите на Всевишния...; и те ще бъдат предадени в ръката му до *време и времена и половин време*. (Даниил 7:25)

Това отново са същите 1260 години, които приключват през 1798 г. След властта на тази сила се говори за небесния съд:

> И ето, на този рог имаше очи като човешки очи и уста, която говореше големи неща. Гледах, докато се положиха престоли и Старият по дни седна... престолът Му — огнени пламъци и колелата Му — горящ огън. Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него,... *Съдът седна* и се отвориха книги... (Даниил 7:8-10)

Този съд идва като отражение на фалшивата система за справедливост на папството, прилагана през цялото мрачно Средновековие. Движението, което през XIX[ти] век започнало да прогласява вестите на първия ангел от Откровение 14:6-7, видяло Божията слава и реката на живота, като пояждащ огън, а не като присъствието на Бог и Неговия Син чрез Техния Дух (Изход 24:17 срв. Откровение 22:1). Това описание на съда е старозаветното служение на смъртта чрез закона, който трябва да дойде, за да „оживее“ грехът, а нашето аз да „умре“ за надеждата, че сами можем да спазваме закона (Римляни 7:9). Едва тогава ще сме в състояние да видим какво е истинското естество на съда както е описано в следващата глава на книгата Даниил.

Тук символите са различни, но сочат към същото събитие. Даниил вижда овен с два рога, които са Мидия и Персия (Даниил 8:3, 4, 20). След това срещу овена се насочва козел, който „удари овена и счупи двата му рога“ (Даниил 8:7). Този козел представлява гръцката империя, а бележитият рог е Александър (Даниил 8:21). След внезапната му смърт на негово място идват четири рога, които са неговите генерали (Даниил 8:22). „В края на царуването на тези царе“ се издига Рим, като първоначално той се проявява в езическата си фаза, която пророчеството нарича ежедневната или постоянната (Даниил 8:23, 9, 12). Той избива част от ръководството на Юдея, въздига се и срещу самия

Христос и Го убива, а след това преследва жестоко и Неговите последователи (Даниил 8:10-12).

След това Рим преминава в папската си фаза, която тук е описана като „престъплението на запустението“ (Даниил 8:12). То премахва езичеството, като го асимилира в християнството. Тогава едно небесно същество задава въпроса:

> Докога се простира видението за *постоянната* жертва и за *престъплението*, което докарва запустение, когато светилището и войнството ще бъдат потъпкани? (Даниил 8:13)

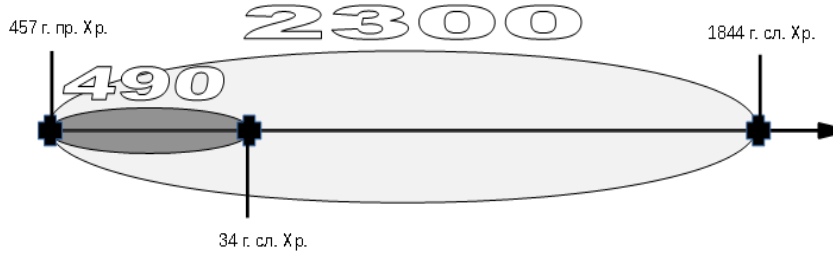
Отговорът на този въпрос ще осигури продължителността на периода, който достига до небесния съд, за който говори първият ангел от Откровение 14:6-7.

> И ми каза: До две хиляди и триста вечери и сутрини – тогава светилището ще бъде отново в ред. (Даниил 8:14)

Тези 2300 денонощия пророческо време са 2300 години чието начало се дава на Даниил в следващата глава, където четем:

> Седемдесет седмици са определени [Евр. отрязани] за народа ти и за светия ти град... *От излизането на словото да се възстанови и съгради Ерусалим*... (Даниил 9:24-25)

Тези 70 пророчески седмици са 490 реални години, които касаят времето на етническия Израил като избран народ до идването и отхвърлянето на Месия. Понеже са „отрязани“ от по-големия период от 2300 години, това разкрива, че тяхното начало съвпада с това на големия период.

Три последователни указа на персийските царе водят до *пълното* възстановяване и съграждане на Ерусалим. Последният указ на Артаксеркс II излиза през 457 г. пр. Хр. (Ездра 7:1, 13-26). Ездра тръгва с указа на царя от персийската столица Суса и пристига в Ерусалим в петия библейски месец (август/септември, Ездра 7:9). Два месеца по-късно указът е обнародван в десетия ден на седмия библейски месец, когато е Йом Кипур, което означава Ден на съд. Оттук 2300 години ни отвеждат в 1844 г. сл. Хр., когато започва действителният Ден на съд в небето, на който първият е бил само символ.

По това време движението на милъритите прогласява вестта на първия ангел, като казват, че на 22-ри октомври през тази година, датата на Йом Кипур за 1844 г., Христос ще се завърне на земята за съд. Когато това не се случва, настъпва огромно разочарование, подобно на това на Христовите ученици, поради тяхното неразбиране на идването на Божието царство. И те, като милъритите, очаквали едно силово царство, предвождано от Христос, който ще съсипе враговете на Израил и ще ги направи най-великата нация в света. Затова Исус ги предупредил:

> Истина, истина ви казвам, че вие ще заплачете и ще зарида-ете, а светът ще се радва; вие ще скърбите, но скръбта ви ще се обърне в радост. (Йоан 16:20)

Когато Христос бил бичуван, осмиван и разпнат, учениците били покрусени. Така и, когато Исус не се завърнал на датата 22-ри октомври 1844 г., милъритите били подигравани и преживели огромна скръб. Но, както след възкресението на Исус учениците му се зарадвали неимоверно, така и очаквалите Второто идване на Христос видели светлината на надеждата в осъзнаването на факта, че изчисленията им са правилни, но очистването на светилището не е очистване на земята, а очистване на небесното светилище, което е всъщност началото на небесния съд. Дотогава Божият Син е служил в Святото място на небесното светилище, но сега влизал в Най-святото.

Пророчеството за съда от Даниил 7^ма^ глава е написано на арамейски, а видението за очистването на светилището е на еврей-

ски. Тази подредба на книгата показва, че и ние, като Даниил, сме поканени да проникнем отвъд картината на видението (огледалото), за да видим истинския образ на нашия небесен Баща. За Него Божият Син казва:

> Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина (Йоан 5:22).

Нашият небесен Баща не осъжда никой човек. Всеки ще определи своята присъда според отношението си към свидетелството, което Божият Син е дал за Него, на земята. Фразата „часът на Неговия съд" трябва да се разбира като времето, когато човечеството е поканено да отсъди какъв е Бог на базата на свидетелството на Сина Му:

> Те (подсъдимите) доказват, че действието на закона е написано на сърцата им, за което свидетелства и тяхната съвест, а мислите им една друга *ги обвиняват или извиняват* – в деня, когато *Бог чрез Иисус Христос* ще съди скритото на хората според моето благовестие. (Римляни 2:15-16, Ревизирано издание)

> Да не бъде! Но нека признаваме, че Бог е истинен, а всеки човек – лъжлив, както е писано: „за да се оправдаеш в думите Си и да победиш, *когато те съдят*." (Римляни 3:4, Нов завет, съвременен превод)

Когато Исус бил на земята, Той показал ясно какво е естеството на Божия съд и колко различен е той от нашите представи, подхранвани от фалшивата система за справедливост на Сатана:

> Вие съдите по плът; Аз не съдя никого. (Йоан 8:15)

> И ако някой чуе думите Ми и не ги пази, **Аз не го съдя**; защото не дойдох, за да съдя света, а за да спася света. Който Ме отхвърля и не приема думите Ми, **има кой да го съди – словото, което говорих, то ще го съди в последния ден**. (Йоан 12:47-48)

В историята с жената, хваната в прелюбодейство, имаме модел на съдебен процес (Йоан 8:3-11). Този модел ни показва как протича съдът по принцип. Книжниците и фарисеите осъждат

жената според фалшивата система за справедливост на Сатана, а Божият Син оставя този процес да „убие“ аза чрез буквата на закона, като мълчи и записва на земята конкретните грехове на обвинителите, което е като отварянето на юридическите книги в съда. След това им казва, че, за да бъдат квалифицирани да изпълнят присъда над жената, те трябва да бъдат безгрешни.

> А те, като чуха това, *бивайки осъдени от собствената си съвест,* се разотидоха един по един... (Йоан 8:9, Версия на крал Джеймс)

Самоосъждат се, защото тяхното осъждане на жената и вярването им за характера на Бога не допускат милост към тях самите. Само „милостта тържествува над съда“ (Яков 2:13). След това Исус пита жената дали някой я е осъдил, като по този начин запалва искрата на надеждата, че би могла да бъде оправдана. Когато тя отговаря, че никой не я осъжда, Божият Син заявява, че и Той не я осъжда.

> Така, по самото естество на решението на съда в случаите на тези живи хора, във времето на вестта, когато “часът на Неговия съд е дошъл”, е очевидно, че *няма дълъг процес на изследване и балансиране на записи; но това е просто признаване състоянието на всеки човек, като състояние, което е по негов собствен избор*. (А. Т. Джоунс, *Великите нации днес*, стр. 243, Параграф 2)

VI. 5. Печатът на Създателя

... и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори!
(Откровение 14:7)

Тази част от вестта на първия ангел почти цитира четвъртата заповед:

> Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си работи, а седмият ден е събота на ГОСПОДА, твоя Бог. Да не вършиш в него никаква работа,... защото в шест дни ГОСПОД *направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях*, а на седмия ден си почина. (Изход 20:8-11)

След разочарованието през 1844 г. очакващите Христос влезли с вяра в Най-святото място на небесното светилище и видели там десетте заповеди. Те осъзнали, че антихристът е променил четвъртата заповед от събота в неделя. Такава промяна следва логиката на сатанинската софистика, която представя закона като нещо произволно.

Очакващите завръщането на Христос осъзнали значимостта на тази заповед, но, подобно на израилтяните, решили да спазват Божия закон със свои сили. В периода между 1888-1893 г. Господ им изпратил вестта за получаването на Христовата праведност чрез вяра. Ето как била представена съботата в светлината на тази вест:

> Съботата има *живия образ на Исус и присъствието на Исус Христос в нея*... Той го е поставил за човека, и човекът, който вярва в Исус Христос може да го вземе от там.... Няма значение колко от присъствието на Христос е с него, когато той идва в съботния ден, при него идва *допълнително от присъствието на Христос*. (А. Т. Джоунс, Третата ангелска вест - Проповед 20 - *Духът на Христос чрез Съботата*, 2-ри март, 1893 г.)

Щом в съботата идва допълнително от присъствието на Хрис-

тос, то тя *наистина е Божието средство за запечатване* на Неговия народ в образа и характера на небесния ни Баща:

> Също и съботите Си им дадох да бъдат *знак* между Мен и тях, *за да познаят, че Аз, ГОСПОД, ги освещавам*. (Езекиил 20:12)

Чрез съботата Бог ни кани да преживеем самия принцип на оправданието чрез вяра, като ни учи да си почиваме от нашите дела и да не уповаваме на тях за спасението си. Вместо това, в правдата на Христос, съботата е една почивка с вяра и благодарност, чрез която получаваме Неговия Дух на мир:

> Защото така казва Господ БОГ, Светият Израилев: Чрез обръщане и *покой* ще се избавите, в *безмълвие и упование ще бъде силата ви*. Но вие не искахте. (Исая 30:15)

Ако правилно разберем и приемем вестта на първия ангел, резултатът ще бъде, че ще спазваме Божиите заповеди чрез вярата Исусова:

> Тука е търпението на светиите: тука са тези които пазят *заповедите Божии и вярата Исусова*. (Откровение 14:12, Цариградски превод)

Естественият човек не притежава такава вяра, защото той не познава Отец и не може да Му се довери. В този смисъл Божият Син е Авторът (Началникът) на вярата – първият, Който я е проявил, и единственият, чрез Който всички можем да я имаме:

> Имайки пред *очи Началника и Завършителя на вярата* - Исуса... (Евреи 12:2, Синодален превод)

За разлика от нас, Исус има съвършено доверие на Своя Баща и постоянно се наслаждава да следва волята Му:

> Радвам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е вътре във вътрешностите ми. (Псалми 40:8)

Още при сътворението на нашия свят виждаме проявата на тази преливаща наслада от сърцето на Божия Син.

> Когато [Бог]... полагаше основите на земята — ... **веселях се винаги пред Него, веселях се на земния Му кръг**...

(Притчи 8:22-31)

Всяка събота Христос ни предлага да се изпълваме с Негова наслада, която идва от думите на Неговия Баща: „Този е моят възлюбен Син, в когото аз се наслаждавам (Лука 3:17, Тиндейл):

> И на седмия ден Бог... си почина от цялото дело, което беше създал [Отец и Сина се наслаждават]. И Бог *благослови седмия ден и го освети*... [поканват ни да приемем тяхната наслада всяка събота]. (Битие 2:1-3)

> Ако... *наречеш съботата наслада*, светия ден на ГОСПОДА — почитаем; и го почиташ, като не следваш своите пътища и не търсиш своите дела, и не говориш своите думи, *тогава ще се наслаждаваш в ГОСПОДА*... (Исая 58:13-14)

Толкова радост се съдържа във факта, че Този, чрез Когото Бог е създал света, и Който Го познава в пълнота, желае да ни предаде насладата Си от почиването в Неговото лоно всяка събота. Това не е ден, в който Исус намира стойност в Своите творчески постижения, а късче от вечността, в която влизаме, като си почиваме от светския принцип за добиване на стойност чрез постижения и чуваме благославящите думи на Бога към нас чрез Исус:

> *Всичко Ми е предадено от Моя Отец*; и... *нито познава някой Отца, освен Синът и онзи, на когото Синът би благоволил да го открие. Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви дам почивка*. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и *ще намерите почивка за душите си*. Защото Моето иго е *благо* и Моето бреме е *леко*. (Матей 11:27-30)

Нищо друго не е възпрепятствало достъпността на тази жива почивка в благодарния Дух на Божия Син, освен неверието и слепотата за това благословение:

> Защото и до нас, както и до тях [израилтяните], се донесе *една блага вест*; *но словото, което те чуха, не ги ползва, понеже не се съедини с вяра* в онези, които го чуха. Защото *ние, повярвалите, влизаме в тази почивка*,... макар и

делата Му да са били свършени още при основаването на света. (Евреи 4:2-3)

Макар че Бог и Неговият Син завършили творческата седмица, силата на Бога *по възстановяване на Неговия образ в падналия човек* не е престанала. Тя се проявява, особено чрез съботата. Затова Исус, когато възстановил парализирания от 38 години човек, казал, че *Неговият Отец продължава да работи и в събота* (Йоан 5:17). Е. Уагонър, другият от двамата вестители за оправдание чрез вяра, показва ясно връзката между творческото дело на Бога и Неговия Син в началото и нейното продължение в изкуплението на света.

Тук [във вестта на първия ангел] пред нас е представен ясно фактът, че проповядването на евангелието се състои в проповядването на Бога като Създател на всичко,... Така че *проповядването на вечното евангелие е проповядването на Христос – творческата сила на Бога, чрез когото единствено може да дойде спасение. И силата чрез която Христос спасява хората от греха, е силата чрез която Той е създал световете*. {Е. Дж. Уагонър, Вечният завет, стр. 21-23}

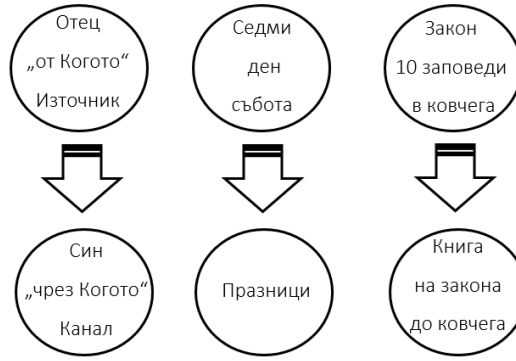
Вълните на Словото, чрез което Отец сътворявал елементите, продължават да отекват във всички времена, основани на седморния принцип. Същият съботен принцип, като време за получаване на повече от Христовия Дух на доверие към Бога, възстановяваща сила и наслада, се простира отвъд седмичната събота. Левит 23-та глава представя цяла поредица от Божии времена:

Говори на израилевите синове и им кажи: *ГОСПОДНИТЕ празници*, в които ще свиквате свети събрания, *Моите празници, са тези: Шест дни да се върши работа, а седмият ден е събота за почивка*, за свято събрание; в нея да не вършите никаква работа; във всичките ви жилища е събота на ГОСПОДА.... [следва списък на всички празници] (Левит 23:2-3)

В списъка с определени времена на Господ, съботата е поставена като тяхна глава. Това е така, защото тези празници се нами-

рат в отношения на божествен модел, източник – канал, бивайки моделирани от отношенията на Отец и Неговия Син.

Истинското преживяване на съботата, в което получаваме с вяра Духа на Сина, е възможно само когато разбираме хармоничните отношения на закона и евангелието – тема, изяснена от двамата вестители, Джоунс и Уагонър. Божествен модел на източник – канал съществува и между десетте заповеди и книгата на закона (Второзаконие 31:26). Призовани сме да пазим Божия закон с всички Негови заповеди, постановления и съдби, но не като слуги, а като *синове и дъщери, чрез Духа на Божия Син.*

> *Помнете* закона на слугата Ми Мойсей, който му заповядах на Хорив за целия Израил, наредби и правила [книгата на закона]. Ето, Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на ГОСПОДА. И той ще обърне сърцето на *бащите* към *синовете* и сърцето на *синовете* към *бащите* им... (Малахия 4:4-6)

Господ ни разкрива увеличаващото се количество на Христовия Дух, обещан в определените времена в книгата Числа 28^{ма} и 29^{та} глави. Там са посочени точните мерки на жертвите, брашното и маслото. Тези приноси не са случайни, а символизират Духа на Божия Син. Премахването на греховете от сърцата на вярващите и от небесното светилище в Деня на умилостивението, започнал през 1844 г., е свързано с приемането на освежение

от присъствието или Духа на Божия Син:

> Затова, покайте се и се обърнете, за да се *заличат греховете ви* и да *дойдат освежителни времена от лицето на Господа* и *Той да ви изпрати определения за вас Исус Христос*... (Деяния 3:19-20)

Приемането на Христовия Дух в пълнота гарантира оставането в Божия дом, защото:

> А робът [слугата] не остава вечно в дома; синът остава вечно. (Йоан 8:35)

Чрез системата на езическия и духовния Рим, Сатана замислил да промени съботата и празниците, за да лиши Божия народ от синовния Дух на нашия Господ Исус:

> И... ще угнетява светиите на Всевишния; дори ще замисли да отмени у тях *празничните времена и закона*, и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена и половреме. (Данаил 7:25, Синодален превод)

Император Константин пръв обявил на 07. 03. 321 г. (DIES SOLIS) деня на слънцето – неделята, за римски ден на почивка:

> "Всички съдии и граждани и занаятчии трябва да почиват в "ДОСТОЙНИЯТ ЗА ПОЧИТ ДЕН". На селяните може да се позволява да излизат на работа, тъй като може да се окаже, че това е най-подходящият ден за сеене на жито или садене на лозя." (Филип Шаф (1867 г.) *От Константин Велики до Григорий Велики*, 311-600 г. сл. Хр. стр. 380)

Неделята все още се свързва със Слънцето в германските езици: Sunday (английски), Sonntag (немски), Zondag (холандски), Søndag (датски) и др.

Възстановяването на пълната събота във времето преди последната криза на Земята е представено в историята на Израел при изхода им от Египет:

> След това Мойсей и Аарон влязоха и казаха на фараона: Така говори ГОСПОД, Израилевият Бог: Пусни народа Ми, за *да Ми направи празник* в пустинята! Но фараонът каза: Кой е ГОСПОД, че да послушам гласа Му и да пусна Изра-

> ил?... А те казаха: Бог на евреите ни срещна. Молим ти се, нека отидем на тридневен път в пустинята, за да принесем жертва на ГОСПОДА, нашия Бог, *за да не ни поразят мор или меч*. Но египетският цар им каза: Защо вие, Мойсей и Аарон, отвличате народа от работата му?... Ето, народът на земята сега е многоброен, а вие го правите да *остави* (Евр. шабат, т. е. събота) определените си работи. (Изход 5:1-5)

Представящите вестта на първия ангел след средата на XIX^ти^ век не успели да завършат съботната реформа по отношение на истинското ѝ преживяване в оправданието чрез вяра и пълнотата ѝ в годишните събота на празниците. Реформата била отложена за дълго време.

Както Мойсей възстановил спазването на съботата и апелирал за пазене на празник преди излизането на Израил от Египет, така и в края на времето очакващите Второто идване на Христос възстановяват съботния принцип и неговото разширение в празниците. Това дава покой на земята от „глад, меч и мор“ и ги поставя „под сянката на Всемогъщия, така че да не ги нападне язва“ (Псалм 91:1, 10). Те са запечатани със специалния Божи знак в съботата, защото тя не е една произволна заповед като израз на божествено върховенство, а проводник на увеличеното количество от Духа на Онзи, който е истински Син.

VI. 6. Падането на Вавилон

И друг, втори ангел, следваше отзад и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките нации с виното на своето разпалено блудстване. (Откровение 14:8)

След това видях друг ангел [четвърти], който слизаше от небето и имаше голяма власт; и земята се осветли от неговата слава. Той извика със силен глас и каза: Падна, падна Вавилон, великата блудница, и стана жилище на демони, затвор на всякакъв нечист дух и затвор на всякаква нечиста и омразна птица; защото всички нации пиха от виното на гнева на нейното блудстване и земните царе блудстваха с нея, и земните търговци се обогатиха от могъществото на нейния разкош. И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, народе Мой, за да не участвате в греховете й и да не споделите язвите ѝ; (Откровение 18:1-4)

Установихме, че древният Израил и християните не са служители на два различни завета, а народ, който е призован да премине от старозаветното към новозаветното мислене, за да приеме с вяра обещанията на единия вечен завет или Завещанието. Затова историята на евреите и християните е една история, в която Божият Израил е представен като понасящ последиците от престъпването на вечния завет:

> Но ако не Ме послушате... и нарушите *<u>завета Ми</u>*, тогава, ето какво ще ви направя [естествени последици]:... Ще насоча лицето Си против вас и ще бъдете избити пред враговете си; онези, които ви мразят, *ще владеят над вас и*... ще ви накажа *<u>седем пъти</u>* повече за греховете ви. (Левит 26:14-16)

Това седмократно понасяне на последиците представя един период от седем пророчески времена, всяко от които е равно на 360 реални години. Това прави общо 2520 години. Първият период от 3 ½ времена (1260 години) показва властта на езичеството, а вторият – тази на папството. Божият план за Израил бил те да бъдат глава на народите, чрез която цялата земя да бъде благословена:

> И ГОСПОД *ще те направи глава*, а не опашка, и ти ще отиваш само нагоре, а не надолу, ако слушаш заповедите на ГОСПОДА... (Второзаконие 28:13)

Но последиците от престъпването на завета щели да превърнат Израил в опашка:

> Чужденецът... *ще бъде глава, а ти ще бъдеш опашка*. (Второзаконие 28:43-44)

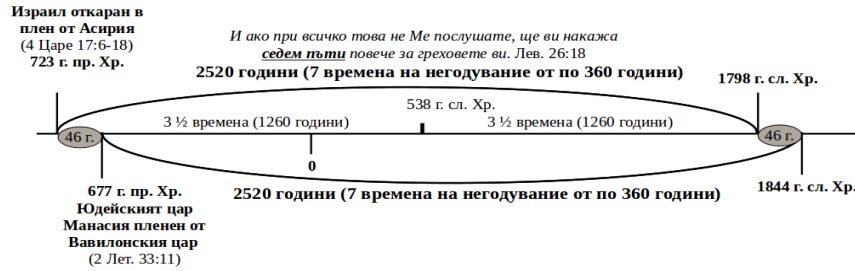
Именно чрез този процес Вавилон станал глава на народите, на мястото на Израил, а те били поробени от него:

> Ти, царю [Навуходоносор], си цар на царете... *Ти си златната глава*. (Даниил 2:37-38)

Вавилон е представен като златна глава, но следващите царства на металния колос са представени от метали с намаляваща стойност: сребро, мед и желязо (Данаил 2:31-33). Тази деградация отразява принизеното разбиране за Божия характер на тези езически народи поради беззаконието им, въпреки възможността да се възползват от познанието за Бога. Историята на тези империи е представена и в Данаил 7ма глава чрез изявата на ужасни и жестоки зверове.

Тъй като Вавилон е *главата на образа*, то всички царства след него са само *негово разширение*. Времето на цялата власт на Вавилон съвпада с наказанието на Израил и това е показано в присъдата над вавилонския владетел Навуходоносор. Той се превръща в звяр и живее в гората „седем времена“, които в неговия случай са 7 години, но по отношение на пълната вавилонска власт представляват 2520 години. Подобно е и с цифровата стойност на думите, които били изписани на стената на

Вавилон в нощта на завладяването му от персите. Кодираната фраза „мене, мене, текел, уфарсин“ говорела за края на древния Вавилон (Даниил 5:26-28), но сумарно представлява определена стойност, която разкрива властта на духовния Вавилон. Мина („мене“ на арамейски) = 50 сикъла (текел). „Уфарсин“ означава разполовяване стойността на основната мярка (мина). Тогава стойността на фразата в сикли би била: Мене (50 сикъла) + Мене (50 сикъла) + Текел (1 сикъл) + Уфарсин (½ Мина = 25 сикъла) = 126 сикъла. Но Езекиил 45:12 показва, че един сикъл е двадесет гери и тогава получаваме 126 x 20 = *2520*.

В този глобален план на вавилонската власт, Валтасар символизира оригиналния цар на Вавилон – Луцифер (Исая 14:3, 12-14). Обявяването на неговото падане е станало на Голгота, когато същата ръка, която изписва буквите на стената, съдържащи осъждането на Валтасар и края на вавилонското царство, раздира и завесата на храма при смъртта на Исус (Даниил 5:5 срв. Марко 15:38). Персийският цар Кир, който символизира Исус (Исая 45:1), завладява Вавилон, като отклонява реката Ефрат и така преминава през иначе непреодолимата му стена. Господ му обещава, че ще му помогне да р*азбие бронзовите врати и железните лостове, за да му даде съкровища, пазени в тъмнина, и скрити богатства*… (Исая 45:2-4).

Отново бронзовите врати и железните лостове символизират погрешните представи за Бога, чрез които Сатана държал хората (съкровищата и богатствата) в плен на своето царство. Разкъсването на завесата в еврейския храм при смъртта на Исус, която отделяла святото от пресвятото място, съответства на това

разбиване и представя отварянето на един път към истината за любящия характер на Отец (2 Коринтяни 5:14, 18). По този начин смъртта на Христос подсигурила края на Вавилонското царство, който край щял да дойде окончателно, когато един народ отрази славата на този характер (Откровение 14:1). Символично това е представено по следния начин:

> И шестият ангел изля чашата си върху голямата река Ефрат; и водата ѝ пресъхна, за да се приготви пътят на царете от изгрев слънце. (Откровение 16:12)

В този случай „царете от изгрев слънце“ са 144 000, които отразяват напълно ненасилствения характер на Бога.

Както се вижда на фигурата, в зависимост от това дали се отнася за целия Израил и християнството или за южното царство Юда и очакващите второто пришествие, периодът от 2520 години завършва съответно през 1798 г. или през 1844 г. Първата дата бележи политическата капитулация на папството с пленяването на папа Пий VI™ от войските на Наполеон. Втората е краят на пророчеството за 2300 денонощия (Даниил 8:14), когато очакващите Второто пришествие проследяват с вяра влизането на Божия Син в Светая Светих на небесното светилище[32].

Това откриваме във вестта на Втория ангел, дадена през лятото на 1844 г., новината във връзка с падението на Вавилон, което тогава се изразило в отхвърлянето на вестта за Скорошното идване на Христос.

Самюъл Сноу (1806-1890), който представил съществена светлина през лятото на 1844 г. станала известна като „Среднощният вик“ от притчата за 10-те девици, които чакали Младоженеца (Матей 25:1-13), обосновал значимостта и приложението на тези пророчески периоди и по този начин подкрепил сигурността на вестта за падането на Вавилон. Тази вест имала мощно пробуждащо въздействие върху цялото движение на очакващите. Те се превърнали в продължители на завета с Израил,

32 Темата за светилището ще разгледаме подробно в VI[та] част на книгата

който тогава, според предсказанието, се събирал отново след разпръскването си (Левит 26:43-45 срв. Исая 11:11). Високото им призвание било да възстановят пълната система на истината (Исая 58:12).

За съжаление, изобличаването на Вавилон през 1844 г. било само частично и не могло да доведе до неговото окончателно унищожение. Пълното падане на Вавилон не може да се осъществи преди на земята да има народ, който отразява ненасилствения характер на Отец, както е представен в живота на Исус. Само такъв живот спазва всички Божии заповеди и той ще се прояви в 144 000 (Откровение 7:1-4 срв. 14:1). Когато по този начин бъде изявено вечното евангелие, тогава и мерзостта, която докарва запустение, чрез фалшивата система за справедливост и твърдението, че Божият закон не може да бъде спазван, ще бъдат напълно разобличени. Затова, когато говори за проповядването на евангелието в края на времето, Исус показва, че мерзостта все още ще бъде жива:

> И *това благовестие на царството* ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на всичките народи; и *тогава ще дойде свършекът. Затова, когато видите мерзостта на запустението*... (Матей 24:14-15)

Вавилон ще падне напълно, когато Първата ангелска вест бъде разбрана и проповядвана в контекста на вечното евангелие, според което:

1. Хармоничното отношение на Стария и Новия завет по божествения модел на източник и канал (1 Коринтяни 8:6) довежда вярващия до Вечния завет (Евреи 13:20).
2. Страхът от Бога е началото на Неговата Мъдрост, Христос като роден Син, който гарантира чистата Божия любов *Агапе,* която не търси стойност, а влага такава (Притчи 8:12, 22-30; 1 Коринтяни 1:24; 1 Йоан 4:9-11; 2 Йоан 1:1-3).
3. Отдаването на слава на Бога е отразяване на истинския ненасилствен характер на нашия небесен Баща, точно

така, както е разкрит от Неговия Син на земята (Йоан 17:3-4). Божият съд е времето, в което сме поканени да навлезем в пълнотата на осиновителния процес, чрез Духа на Божия Син, където осъзнаваме че „няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Исус“ (Римляни 8:1), защото Отец не осъжда никого, но уважава волята на всеки да съди себе си според представите си за Неговия характер. Така Божията любов изпъжда всеки страх и ние можем да имаме увереност в съдния ден. (1 Коринтяни 13:12; Йоан 5:22; 1 Йоан 4:15-18; 2 Тимотей 4:7-8).

4. Съботата и нейното разширение в празниците е преход от времето към вечността, защото ни донася в увеличена мярка присъствието на Бога и Неговия Син. В тези времена чуваме по-ясно гласа на Отец, че сме Негова наслада в Сина Му и сме освежавани от Духа, Който Той духва над Своя Син чрез тези Негови думи (Левит 26:2; 23:1-3; Лука 3:17; Матей 11:25-30; Изход 31:17).

5. Нямаме вродена правда, живот или безсмъртие и затова стойността ни не се определя от нашите дела, постижения или провали, а от връзката ни с Този, на Когото е казано, докато е в човешкия си образ: „Ти си моят Възлюбен Син в когото е моята наслада“ (Лука 3:17, Тиндейл).

Писанията предсказват кога започва това пълно прогласяване на Първия ангел в лицето на ангела от Откровение 18:1-4:

> И на всяка висока планина и на всеки извисен хълм [местата за поклонение] ще има реки и водни потоци [Божия Дух] в деня на голямото клане, *когато кулите паднат* [11. 09. 2001 г. – Падането на Световния търговски център]. И светлината [истината] на луната ще бъде като светлината на слънцето, а светлината на слънцето ще бъде седмократна, като светлината на седем дни... (Исая 30:25-26)

Двете прогласявания на вавилонското падение чрез втория и четвъртия ангел съответстват на двукратното очистване на ерy-

салимския храм в началото и в края на Христовата мисия (Йоан 2:13-16 срв. Матей 21:12-14). Търговията в храма е проблем, започнал още когато Луцифер отхвърлил поклонението на единородния Син и представил лъжата за вродения източник на живот и стойност (Езекиил 28:16, 18). Търговските транзакции в храма са възможни само извън идентичността и стойността, които имаме като синове и дъщери на Бога (1 Коринтяни 4:7).

Въвеждайки фалшивата система за справедливост, според която всеки грях трябва да бъде наказан, Сатана започва своята търговия с кръв в Божия храм. Хората, които слабо познават Божия характер, смятат, че Бог се нуждае от кръв, за да може да се примири с тях и да им прости. Но Бог ли има нужда да се примири с нас?

> Да се намекне за необходимостта от такова нещо означава да се повдигне сериозно обвинение срещу Божия характер. Идеята е дошла в християнската църква от папството, което на свой ред я е донесло от езичеството, в което единствената идея за Бог е за същество, чийто гняв трябва да бъде успокоен чрез жертва. (Е. Дж. Уагонър, *Настоящата истина*, Великобритания, 21-ви септ. 1893 г.)

> ... Христос е поставен като жертва за опрощение на нашите грехове... Разбира се, идеята за умилостивение или жертвоприношение е, че има гняв, който трябва да бъде успокоен. Но *обърнете специално внимание, че ние сме тези, които изискваме жертвата, а не Бог. Той осигурява жертвата*. Идеята, че Божият гняв трябва да бъде умилостивен, за да можем да получим прошка, не намира основание в Библията... (Е. Дж. Уагонър, Справедливостта на милостта, *Настояща истин*а, Великобритания, 30ти август 1894 г.)

Христовата кръв задоволява старозаветната представа за справедливост, но във вечния завет тя е самият живот и Дух на Божия Син (Левит 17:11 срв. Йоан 6:54, 63), чистото *„вино, което весели сърцето на човека*... (Псалми 104:15) и имунизира напълно срещу упояващото вино на блудницата (Откровение 17:4 срв. 18:3).

VI. 7. Божията любов в пламъците на пъкъла

И друг, трети ангел, ги следваше и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сяра пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му. Тук е нужно търпението на светиите; на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Иисус. (Откровение 14:9-12)

Поклонението пред звяра означава възприемане на или съгласие с идеологията на папството, която представя погрешно идентичността и характера на Божеството. Образът на звяра е създаден от хората под убеждението и натиска на земния звяр (протестантска Америка), който също е наречен лъжепророкът (Откровение 13:11-13 срв. 16:13):

> И [протестантска Америка] мамеше земните жители чрез знаменията, които му се даде да извърши пред звяра [папството], като казваше на земните жители да направят *образ на звяра*, който беше ранен от меча и оживя. И му се даде да даде дишане на образа на звяра, така че образът на звяра дори да проговори и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра. (Откровение 13:14-15)

Образът на звяра е същият съюз между църква и държава, който съществувал в римската църква през Средновековието. Чрез него църквата „яздела царската власт“, за да постига кървавите

си цели (Откровение 17:3, 6). Сега обаче този модел ще обхване цялата земя. Следващите действия на образа на звяра са описани така:

> И принуждаваше всички – малки и големи, богати и бедни, свободни и роби – *да им се сложи <u>белег</u>* на дясната ръка или на челата им, за да не може никой да купува или да продава освен онзи, който носи белега, *<u>името на звяра</u>* или *<u>числото на неговото име</u>*. Тук е нужна мъдрост; който е разумен, нека сметне *числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е <u>шестстотин шестдесет и шест</u>*. (Откровение 13:16-18)

Белегът на звяра е това, срещу което ни предупреждава третият, ангел от Откровение 14:9-11. Лесно е да се досетим какъв е този белег, защото той е фалшификат на Божия печат. Щом за Божия печат се казва, че води до запечатване на името на Отец върху челата на вярващите чрез пълната събота, която е определеното време за изливане на увеличена мярка от Духа на Сина, то белегът на звяра е сатанинският жесток и лукав характер, който обаче може да се представя като праведен, отпечатан чрез съблюдаването на фалшивата събота заедно с нейното разширение във всички псевдо християнски празници.

Точно така! Сатана има правото да вдъхва увеличена мярка от духа си над тези, които отхвърлят светлината на вечното евангелие. И ако съботата е принцип на оправданието чрез вяра и почивка в лоното на Исус, неделята става знак за *оправданието чрез дела*, подхранвано от енергиите на сатанинския дух:

> И това не е чудно, защото сам Сатана се преправя на ангел на светлината. Така че не е голямо нещо, ако и неговите служители се преправят на служители на правдата. Но техният край ще бъде според делата им. (2 Коринтяни 11:14-15)

Тогава съвсем закономерно името [характерът] и числото на звяра са свързани с това оправдание чрез дела. Числото 666 се получава от числовите съответствия на гръцките букви ΧΞϚ΄. Първата съответства на числото 6, втората на 60 и третата на

600. Това е фалшификат на небесното трио, съставено от Бог, Неговия единороден Син и техния всеприсъстващ Дух. Тяхното число е 777 и то може да се открие в първата книга на Библията – Битие. Там откриваме паралел с историята на праведните и нечестивите, както са описани в Откровението.

Битие 3-5 глави е отразена в тази на Откровение 12-14. Основни действащи лица и в двата текста са Жената, Змията (Змеят) и техните потомства. Последователността в тези структури ни води до заключението, че както в Битие 4-та глава Каин получава белег след като се проявява като потомък на змията и в Откровение 13-та глава белег получават всички земни жители, които се покланят на представителя на змея (звяра), така би следвало да открием някакъв (числов) израз на Божия печат в Битие 5-та глава, който съответства на това, с което са запечатани 144 000 в Откровение 14-та глава. В таблица това би изглеждало така:

Битие 3-та глава	жената изкушавана от змията	Откровение 12-та глава
Битие 4-та глава	белег върху семето на змията	Откровение 13-та глава
Битие 5-та глава	печат върху семето на жената	Откровение 14-та глава

Не е чудно тогава, че в родословната линия на праведните откриваме човек, починал на 777 години (Битие 5:31). Интересното при този човек (Ламех) е, че той бил бащата на Ной. Той дал име на сина си с вярата, че *„този ще ни облекчи от работата ни и от труда на ръцете ни поради земята, която ГОСПОД прокле.“* (Битие 5:29) Името Ной означава *почивка*. Това е Божията почивка от греха.

Ламех е вярвал, че синът му е обещаният Спасител (Битие 3:15). В определен смисъл Ной наистина се оказал спасител на остатъка от човешката раса, като построил кораб. В историята за потопа също срещаме *на три места* числото седем и то във

връзка със *запечатване* в Божията защита чрез Неговия Дух[33]:

1. Битие 7:16, 10	запечатани в ковчега за 7 дни
2. Битие 8:10	изпращане на гълъб след 7 дни
3. Битие 8:12	изпращане на гълъба след още 7 дни

По този начин разбираме, че числото на Бог (7), Неговият Син (70) и Техният Дух (700) е свързано със запечатващата роля на пълната събота чрез почивка:

> Защото така казва Господ БОГ, Светият Израилев: Чрез обръщане и покой ще се избавите, в безмълвие и упование ще бъде силата ви. Но вие не искахте. (Исая 30:15)

Причината да свързваме числото 7 с Отец е, защото Той е оригиналният източник. Числото 70 говори за умножаването на този източник чрез Божия Син, а 700 говори за преумножаване и глобализиране на тяхната власт чрез Духа им. Същият модел следва и фалшивото трио:

> И видях от устата на *змея* и от устата на *звяра*, и от устата на *лъжепророка* да излизат три нечисти духа, приличащи на жаби; защото те са духове на демони, които вършат знамения, и отиват при царете на целия свят, за да ги събират за войната във великия Ден на всемогъщия Бог. (Откровение 16:13-14)

Змеят, който е Сатана, е източникът и имитира Отец. Звярът, който изглежда точно като змея и е получил цялата си власт от него, е папството, което изявява във видимия свят характера на змея. Лъжепророкът е фалшификат на Духа на пророчеството, основната божествена дарба, чрез която се преумножава свидетелството на Исус за ненасилствения характер на Бога (Откровение 12:17 срв. 19:10). Протестантска Америка чрез инструмента на спиритизма[34] глобализира властта на папството,

33 Изпратеният от Ной гълъб се върнал с маслинена клонка в човката си. В Библията и гълъбът, и маслиненото масло символизират Божия Дух (Захария 4:3, 6; Лука 3:21-22).

34 Сатанинското учение за скрита божественост на човека, вроден живот, безсмъртие и стойност независимо от Бога. В Америка то се

което има претенции за божественост като тази на Божия Син:

> Папата е с толкова голямо достойнство и толкова възвишен, че не е просто човек, а като че ли Бог и наместник на Бога. (Църковен речник на Ферарис)
>
> Всички имена, които в Писанията се прилагат към Христос, по силата на които е установено, че Той е над църквата, същите се прилагат към папата." (За авторитета на съветите, книга 2, глава 17)
>
> Папата и Бог са едно и също, така че той има цялата власт на небето и земята. (Папа Пий V, цитиран в Баркли, глава XXVII, стр. 218, „Градове Петрус Бертанус")

Тогава не е чудно, че учението на тази институция подкрепя оправданието чрез дела, защото нейният водач, който представя развития вариант на учението и е пример за всички вярващи, е един, който може да разчита на себе си за праведност. Числото 6 изразява точно това, защото му липсва последният седми елемент на връзката с Бога, проявена в седмия ден. Избирайки да отхвърлят вестта за по-пълната събота, хората се лишават от почивката на Божия Син в обятията на Неговия Баща в тези времена и резултатът от това е, че те нямат „покой, ни денем, ни нощем".

Останалата част от вестта на третия ангел обявява последиците от фалшивото поклонение по такъв начин, който предизвиква представите за ненасилствения характер на Бога, както никой друг текст в Писанието. Нека отново си припомним този текст:

> Той също ще пие от *виното на Божията ярост*, което е приготвено *чисто* в чашата на *гнева Му*, и ще бъде мъчен с *огън и сяра* пред светите ангели и пред Агнето. И *димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове*; и онези, които се покланят на звяра и образа му, *няма да имат покой ни денем, ни нощем*, нито който и да е друг, който приема белега на името му. (Откровение 14:10-11)

проявява по много различни начини, най-популярният от които е сеанси с мнимите духове на починали, които в действителност са мамещи демони.

Това е съвършено изявление на старозаветното служение на смъртта, подготвено така, че да събуди деградиралото поколение в края на времето. Но то не отразява истината за Божия характер, преди да бъде прочетено през откровението на Божия Син в евангелията. В средата на XIX^ти^ век, очакващите Второто идване на Христос осъзнали, че мъчението на нечестивите не би могло да трае вечно, тъй като това би представило погрешно Божия характер. Колко жестоко би било за един човешки живот на грях да се страда цяла вечност. Затова те показали, че думите, използвани за вечност в оригинал, не означават непременно наказание, което никога няма да престане, а по-скоро огън, който няма да престане, докато не завърши своето изгарящо действие.

Това обаче е само част от проблема, свързан с Божия характер. Важно е не само дали нечестивите ще страдат според величината на греховете си, но и дали тяхното мъчение и смърт идват от Онзи, чиято същност е любов. Това е свързано и с въпроса, има ли грехът естествени погубващи свойства или се налага Бог да екзекутира грешниците? Думата, която на български е преведена като „сяра“ във вестта на третия ангел и е свързана с мъчението на нечестивите, всъщност отключва истинското естество на наказанието в светлината на вечното евангелие:

> θειον (теион, във връзка с теиос – има общо с божеството)
>
> Определение от речник на Стронг:
>
> 1. сяра
>
> a. **божествен тамян**.....

Тази сяра е всъщност духовният огън на любящото божествено присъствие. В това присъствие вярващите ще живеят цяла вечност с неописуема наслада:

> Грешните в Сион се боят, трепет обзема безбожните: Кой от нас може да обитава при огън пояждащ? Кой от нас може да обитава при вечни пожари? Който ходи праведно и говори правдиво, който презира печалбата от насилства, който отърсва ръцете си, за да не приема подкупи,

> който запушва ушите си, за да не чува за кръвопролитие, и затваря очите си, за да не гледа зло... (Исая 33:14-15)

Това, което унищожава нечестивите, не е самият Бог, а собствените им грехове, за които те са отказали да се покаят и затова вината се събужда в тях с пълна сила, докато са в любящото присъствие на Бог и Неговия Син (Езекиил 28:18). Бог не е преставал да предлага Своето прекрасно вино, символизиращо наслада на Неговия Син. Но нечестивите го преживяват като мъчение и Го виждат като Божи гняв, защото Бог най-накрая се е съгласил с тяхното желание да се оттегли от тях, каквото е и библейското определение за Неговия гняв (Втор. 31:17).

> Бог е навсякъде. Неговото присъствие, и само то, поддържа вселената. Следователно, очевидно е, че онези, които са оставени на собствения си избор да бъдат вечно отделени от Господа, нямат друго място, освен пълното изчезване.... „Защото денят Господен е близо за всичките народи; както си направил, така ще ти бъде направено; *наградата ти ще се върне върху собствената ти глава*. Защото, *както пихте на святата Ми планина, така ще пият всички езичници непрестанно, да, ще пият и ще поглъщат, и ще бъдат като че ли не са били*." Авдий 15, 16. Това е пожънването на плода от техния собствен път, а именно отхвърлянето на присъствието на Божия Дух. (Е. Дж. Уагонър, *Настояща истина*, Обединеното кралство, 23 февруари 1893 г.)

Победителите над звяра, образа и числото му, 144 000, са осъзнали истинското значение на Тройната ангелска вест и имат едно преживяване, което е сравнено с пеенето на „нова песен". В нея се пее, че те са видели Божиите присъди като напълно справедливи, така както другите не могат да ги видят и затова не могат да пеят тази песен (Откровение 14:3 срв. 15:2-5). Всички сме поканени да бъдем част от това число. Ще откликнем ли на поканата?!

VII. Философия на Завещанието

И ако сме деца, тогава сме и наследници – наследници на Бога и сънаследници с Христос... (Римляни 8:17)

ЧАСТ 1. Идентичностни войни

Защото, кой те прави да се отличаваш от другиго? И какво имаш, което да не си получил? Но ако си го получил, защо се хвалиш, като че не си го получил?
(1 Коринтяни 4:7)

Въпросът за нашата идентичност е свързан със самия източник на човешката дилема – чувството на значимост. „Някой грижа ли го е наистина за мен?“ „Струвам ли нещо?“ По какъв начин тези въпроси са се всадили в човешката психика? За да отговорим на това, трябва да се върнем в началото.

Изведнъж Ева се озова вперила поглед към забраненото дърво. „Защо Бог ни е забранил да ядем от това дърво?“ – чудеше се тя. Плодът му изглеждаше толкова привлекателен, приканвайки я да отиде по-наблизо. Изведнъж чу глас, който идваше от дървото. Виждайки своята възможност, Сатана я изкушава чрез медиума на змията: „Истина ли каза Бог: ‘Да не ядете от което и да е дърво в градината?’“ Сатана едновременно обвързва Ева в спор и поставя съмнение в ума й относно буквалното значение на Божието Слово. В областта на дебата и логиката Ева няма шанс пред Сатана. Ако добавим и това, че оръжията на заблудата и тъмнината са били още непознати, става ясно, че съревнованието ще бъде унищожително кратко в случай, че Ева сигнализира за своето желание да се включи в него чрез отваряне на устата си.

„От дърветата в градината можем да ядем, но Бог каза: ‘Да не ядете от плода на дървото, което е всред градината и да не го докосвате, или ще умрете.’“ Ева приема предизвикателството, повтаряйки думите, които Бог бил изговорил, но сега тя е сериозно загазила. Собственото й любопитство в комбинация с откритото предизвикателство на Сатана, я правят неподготвена за последвалото изумително твърдение: „Никак няма да умрете.“

„Ева, няма нужда да се притесняваш какво казва някой си; ти

имаш живот в себе си. Можеш да правиш каквото си искаш и няма да бъдеш наранена, защото имаш в себе си живот. Никак няма да умреш. Дотогава, докато се връщаш тук при дървото, за да презаредиш батериите, при теб винаги всичко ще е наред."

Концепцията, която Сатана представил на Ева, а чрез нея и на Адам, съдържала семето на проклятието, което сега поразява всички адамови деца – борбата за значимост.

Концепцията „Никак няма да умрете" прекъснала тяхното чувство за пълна зависимост от техния небесен Баща. Тя атакува самата основа на това, което те били като личности. Объркала чувството им за идентичност и в последствие и стойността им като Божии деца. Защо Адам и Ева не могли просто да осъзнаят грешката си и да се върнат на позицията си на пълна зависимост от техния небесен Баща? Иска ми се да е било така просто, но последиците от възприемането (дори само за секунда) на концепцията „никак няма да умрете, защото имате сила в себе си", има мигновен ефект, който не ви позволява да се върнете към онова първоначално радостно състояние на общение с Бога.

Виждайки че е парализирал жертвата си, сега Сатана с погубваща точност нанася своя победен удар: „Защото Бог знае, че когато ядеш от него, очите ти ще се отворят и ще бъдеш като Бога, да познаваш доброто и злото."

Забележете какъв е намекът на Сатана. Когато ядат от онзи плод, очите им някак щели да се отворят за едно по-висше състояние на съществуване. Тук идеята не е само, че имаш сила вътре в себе си, но и че материалната вселена съдържа мощни предмети, които след като веднъж бъдат притежавани, могат да ни направят още по-силни. Добре дошли в материалния свят.

В Битие 3:4-5 Сатана е в пълна степен на евангелизаторски режим за обръщане на хора към неговото ново утопично царство. Той предложил царство, което обещава сила и задоволство на всички, приемащи го. Това царство се основава на два основни принципа:

1. Имате живот в себе си, който ви прави напълно незави-

сим от всеки външен благодетел или авторитет.

2. Нашата среда се състои от хора, предмети и неща, които, ако притежаваме, или с които, ако се свържем, могат да ни направят по-силни, по-просветени и по-доволни от живота.

Когато става въпрос за разбиране на източника на живота, Библията не ни оставя в съмнение (Колосяни 1:16-17 срв. Деяния 17:24-28). Всичко, което виждаме и възприемаме, и дори нещата, които не можем да видим, са били създадени и сега са поддържани от Исус Христос. Източникът на живота, който идва чрез Божия Син, държи в едно цялата вселена.

> Не продават ли се пет врабчета за две медни монети? И ни едно от тях не е забравено пред Бога. Но на вас и космите на главата са всички преброени. Затова не бойте се; вие сте много по-скъпи от много врабчета. (Лука 12:6-7)

Исус обяснява принципите на Своето царство. В тези стихове имаме формулата за онова, което прави хората значими в това царство. Какво ги прави да са ценни? Кое е това, което им придава стойност? Ако тези въпроси не са важни за вас, тогава този текст няма да означава много, но аз все още не съм намерил някой, който да не се бори с проблемите на себестойността.

Исус представя цената на две врабчета според човешките мерки. В земния смисъл тези врабчета имат ниска стойност. След това Исус създава контраст, казвайки: „Нито едно от тях не е забравено от Бога." Идеята е, че понеже Бог помни врабчетата, затова те са много скъпоценни в Божието царство. Исус разширява тази идея, като казва колко повече Бог мисли за нас в сравнение с врабчетата: „Дори всичките косми на главите ви са преброени." Ако това не е прямо, близко и лично, то какво повече? Познавате ли някой, който иска да знае толкова много за вас, че е изследвал броя на космите на главата ви? След това идва основната идея: „Не се страхувайте; вие сте по-скъпи от много врабчета." Успявате ли да видите как се добива значимост в Божието царство? Тя идва от простото осъзнаване, че Бог постоянно мисли за нас с любов. Ние определено сме в ума Му.

Той ни дава живот, прави сърцата ни да туптят и дейно излива Своята любов в живота ни, за да можем да се радваме. Дарява ни скъпи дарове, таланти и способности за наше задоволство и радост, и за да служим на другите. Ето я тайната на Божието царство, тайната на значимостта. Това е ключът, който отключва поробващото царство на малоценността и депресията. Имате ли куража да го повярвате? Докато сме още на тази вълна, знаете ли колко много Бог мисли за вас? Прочетете тези думи:

> Много, о, Господи, Боже мой, са Твоите чудни дела, които си извършил и Твоите мисли към нас: не могат да се изброят: ако искам да ги представя и изкажа, те са повече от колкото бих могъл да преброя. (Псалм 40:5)

Щом стойността ни се определя от любящите мисли на Бога за нас, то тогава този текст ни казва, че ние сме безценни, защото тук е записано, че Неговите планове и мисли за нас са повече, отколкото можем да преброим или изкажем. Какво е усещането да си безценен?! Но все пак това е добро за нас дотолкова, доколкото вярваме, че Бог ни обича; отвъд всяка мярка, независимо колко добри или зли сме. Това е чудна вест и аз съм толкова благодарен за нея.

За първи път Отец говори на човешката раса в Матей 3:17. От началото на времето до кръщението на Исус, Бог общува с нас чрез Неговия Син. В цялата пълнота на Неговата наследена божественост, Исус е Йехова, Който разделя Червеното море, чийто гръмотевици издават гласа си над планината Синай и Онзи, Който завежда Исус Навин в обещаната земя (1 Кор.10:1-4). При кръщението на Христос, Божият Син, вече е Емануил – Бог с нас – като един от нас. Сега Отец говори за първи път и думите Му имат дълбоко значение (както винаги е било), защото точно тук Бог излага същината и естеството на Своето царство: „Това е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.“ Има много начини, чрез които Бог би могъл да представи Своя Син, като например: „Това е Създателят на небето и земята“ или „Това е вашият Цар, бъдете Му послушни,“ но вместо да оповести идентичността на Своя Син с царски и владетелски понятия,

Той прави това със семейни термини. Ако анализираме това твърдение, ще забележим следното:

1. Това е Моят Син = идентичност
2. Когото обичам и в Когото благоволя = стойност

В царството на Бога, значимостта и стойността се определят от отношенията ни с Него. Това е в пълен контраст с царството на Сатана, където значимостта и стойността зависят от успешните ни изпълнения и постижения, и то според собствената ни преценка и тази на останалите около нас. В царството на Бога, Той е нашият Баща, а ние Неговите деца. Това е нашата идентичност. В него сме познати по-скоро с това на Кого принадлежим, отколкото с това, което правим. Фактът, че Бог ни обича като Свои деца, постоянно излива благословения върху нас, мисли постоянно за нас и желае да бъде близо до нас, ни дава невероятно усещане за себестойност. „Не бойте се, защото вие сте много по-скъпи от врабчетата."

В Божието царство нашите идентичност и стойност са така трайни, както е самият Бог – вечен и непроменим. Независимо от успеха и паденията, отношенията остават постоянни и достойнството ни е осигурено. В сатанинското царство стойността ни е горе-долу толкова сигурна, колкото и стоковият пазар след 11-ти септември 2001 г. Можем ли да гарантираме, че винаги ще бъдем успешни? Можем ли да сме сигурни, че хората около нас, от които очакваме насърчение и подкрепа, винаги ще аплодират усилията ни? Едва ли! Онези, които имат уши да слушат, нека чуят, че мъдрият човек е построил къщата си на скала, а не на подвижни пясъци.

За да съхрани личната ни идентичност и да ни предпази от живеене на един живот на отчаяние, обезсърчение, малоценност и смърт, Бог е вложил в сърцето на Своето царство закон, който брани отношенията. Той касае два типа отношения: отношенията между нас и нашия небесен Баща и отношенията между самите нас като братя и сестри в Божието царство.

Исус му каза: "Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си

> сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум". Това е голямата и първа заповед. А втора, подобна на нея, е тая: "Да възлюбиш ближния си, както себе си". На тия две заповеди стоят целият закон и пророците. (Матей 22:37-40)

Тези две големи заповеди имат задачата да съхраняват нашата идентичност и стойност като Божии деца. Разбира се, те са само едно обобщение на Десетте заповеди. Възприемали ли сте някога Десетте заповеди като жизненоважни средства за предпазване от загуба на вашата себестойност? В Божието царство Десетте заповеди са разбирани в контекста на отношенията. Ако прекъснете тези отношения, вие унищожавате своята идентичност, а когато направите това, смъртта е готова да ви погълне. Няма нищо произволно в твърдението на Бога, че заплатата на греха е смърт. Грехът (който в 1 Йоан 3:4 е определен като нарушаване на закона) унищожава нашите идентичност и стойност. Когато идентичността и чувството за стойност изчезнат, душата започва да жадува за смърт. Точно това е причината депресията и самоубийствата да бъдат най-големите проблеми в обществото днес. Името на тази причина е грях. Успявате ли да разберете защо Бог мрази греха толкова много? Грехът е разрушител и крадец на идентичността и стойността ни като деца на Бога, и затова Бог е твърдо решен да го унищожи.

Библията казва в Откровение 12:7: „И стана война на небесата." Когато четем този стих, може да се изкушим да смятаме, че това е война между двама царе и техните царства, но тази война бе разкъсването на Божието семейство. Можете ли да си представите, когато Бог е създал Луцифер и нежно е държал своя нов син? Бог е споделил самото Си сърце и душа с този ангел. Той не е проявил към него друго освен любов и Му е дал привилегията да служи в най-висшите нива на Своето семейно управление. Но сега това Негово дете бълвало думи на гняв и бунт.

Ако можехте да питате Луцифер преди неговия бунт: „Кой си ти?", той би ви казал със спокойна увереност и сигурност: „Аз съм синът на Бога и Той ме обича." Но дали отговорът му на същия въпрос след като Луцифер отхвърлил своя Баща би бил

различен: „Кой си ти, Луцифер?“. Какво би казал той? Той повече няма идентичност, той я е унищожил. От този момент нататък, каквато и идентичност да се опитва да си създаде, той никога, никога не би могъл да запълни празнотата и чувството на загуба, които е преживял при прекъсването на отношенията си със своя небесен Баща.

Понеже Сатана е отхвърлил отношенията като основа на себестойността, той никога не би могъл да установи царство, основано на отношенията. Останала му е само една възможност. Стани познат с това, което правиш, вместо с това, на кого принадлежиш. Сатанинското царство е царство на силата и изпълнението, на търсенето на удоволствия. Неговата централна тема е да не си отговорен пред никого и да се грижиш само за онези, които ще са ти полезни.

Разбира се, това царство е обречено, защото животворната сила, която го поддържа, принадлежи на едно живо същество и един ден вината за отхвърлянето Му ще смаже живота на онези, които упорито отказват да признаят своята идентичност като деца на Бога. То е обречено, защото нищо не може да отнеме болката и загубата, които идват от отхвърлянето на тази идентичност. Тук научаваме истината на изказването: „Няма мир за нечестивия.“

Преди сътворението на човешката раса Отец и Син имали много сериозен разговор, нещо, което Библията нарича „съвещание на мир“. Това е самото сърце на Завещанието. Тогава бил положен план за това какво щяло да се случи, ако човешката раса избере срещу Тях. Сега било време да се действа. Кой би могъл да измери страданието на Бога? Дали Той щял да позволи Неговият Син да бъде заместник на Адам и Ева и да плати последиците от техния избор? Дали Той ще позволи Неговият Син да поеме върху себе си тяхното недостойнство и безнадеждност, отнасяйки ги в гроба? Щял ли да позволи на Своя Син да претърпи пълна загуба на идентичността и разделяне със Своята синовност, което да откъсне думите от сърцето Му: „Защо Си Ме оставил?“ Да, „Бог толкова възлюби света, че даде

Своя единороден Син, за да не погинем, а да имаме вечен живот…“ (Йоан 3:16)

VII. 2. Благословението

... и ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.
(Матей 3:17)

Видяхме развитието на сатанинското царство в сърцето на човека и как Сатана владее над нас чрез чувството ни за малоценност. Ако Исус трябваше да разбие тази сила, Той трябва да премахне това чувство на малоценност. Той трябва да свърже отново чувството ни за идентичност като деца на Бога и да победи фалшивата идентичност, възприета от лъжите на Сатана чрез дървото за познаване на доброто и злото.

Животът на Исус може да бъде обобщен в следните думи:

> И Този, който Ме е изпратил, е с Мен; Отец не Ме е оставил сам, защото Аз винаги върша това, което Му е угодно. (Йоан 8:29)

Няма значение какво правел Сатана, той не можел да наруши това чувство на достойнство и увереност. Христос се държал за Своята синовност с устояваща решителност, която изумила дори княза на мрака. Сатана навярно е бил гневен поради безплодните си усилия да накара Христос да съгреши. Най-накрая някой, който можел да се съпротиви на Сатана. След четири хиляди години на успех при всяка една личност, живяла на планетата, Сатана напразно се хвърля върху солидната като скала стена на една човешка душа, която е уверена в Своята синовност спрямо Бога. Синовността била ключът към победата. Синовността била най-сигурното укрепление срещу този порой на малоценността, който давел човечеството, и затова синовността трябва да е фокусната точка на конфликта между Христос и Неговия нападател.

Градчето Назарет е пълно с въодушевление. Новината за Кръстителя се разпространява бързо. Предтечата на Месия е дошъл и когато вестта достига до скромната дърводелна, Исус знае, че

е дошло времето да прослави Своя Баща. Той оставя длетото и триона, прегръща Своята майка и се отправя към Йордан.

Исус е уверен в Своята синовност, но наближаващият конфликт в пустинята ще го изпита така, както никой до този момент не е бил изпитван. Вратите на човешката скръб ще се отворят към Него като язовир с разпукана стена. Исус трябва да се изправи пред цялата сила на човешкото недостойнство и да остане непоклатим. Ако успее да остане твърд, тогава за първи път някой ще сломи веригите на Сатанинските лъжи. *Плячката от тази победа ще стане наследство за онези, които вярват в Него.*

Битката в пустинята била от фундаментално значение за делото на кръста. Каква полза има едно предложение за прощение, ако човешката душа не може да сломи веригите на своята малоценност? Каква полза би имало най-красивото откровение на любов, ако нито един мъж, жена или дете не може да има сила да приеме този дар – никаква! *Малоценността и нищожността трябва първо да бъдат победени и плячката от победата да бъде поставена в ръцете на човешката раса, така че всички да могат да получат сила да приемат несравнимия дар на кръста и наистина да повярват, че Бог ги обича и им прощава.*

Отец знае какво наближава и Той ще подсили ръката на Своя Син за битката, не чрез могъща изява, нито пък чрез въоръжена армия. Нито едно от тези не би могло да посрещне идващия враг. Бог предлага Своето най-добро оръжие – *силата, която идва от техните отношения един с друг*. Когато Исус излиза от водата и гълъбът слиза, небесата се отварят и Исус чува силния глас на Неговия Баща: „Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение." Тези думи са най-острият меч, който Отец би могъл да предостави на Своя Син, за да се изправи в битка. В безопасност в СЛОВОТО на Своя Баща, Той ще победи коварния враг и ще разбие оковите на греха в наша полза, които ние никога не бихме могли да разбием сами.

Значимостта на това твърдение отива по-дълбоко от това, което мнозина си представят. Фактът, че Бог приема член на човеш-

ката раса, предлага невероятна надежда за останалите от нас. *Чрез Исус Бог достига всеки един от нас и ни казва, че ние сме Неговите възлюбени деца. Ако се надяваме някога да приемем дара на кръста, първо трябва да чуем тези скъпоценни думи: "Ти си Моето възлюбено дете, в което благоволя."* Няма друг начин да се приближи кръста освен по моста на едно солидно убеждение в нашата синовност (и като дъщери също) към Бога. Всеки друг път би водил към законничество или оправдаване на греха.

Тези думи от небето сигурно са разгневили Сатана. Те му напомнят нещо, което той е бил, но сега не е – син! Това е напомняне за неговата нищожност и безполезност. Но гордостта не умира лесно, и затова Сатана се подготвя да отприщи бента на своите изкушения върху Исус в пустинята.

Записът на Библията казва, че Исус „беше в пустинята четиридесет дни, изкушаван от Сатана." Кой би могъл да осъзнае дълбочината на този конфликт? Цялата вселена притаила дъх, докато Сатана нанасял удар след удар върху Сина на Бога. Ако Исус се бе провалил тук, всички ние щяхме да бъдем смазани от веригите на нашата нищожност. Исус бе нашата единствена надежда, пронизваща мрака.

Стигайки до момент като този, просто трябва да поспра и да помисля за Него. Какво бих могъл да кажа? Сърцето ми просто прелива от радост и благодарност пред решителните и непреклонни усилия на този могъщ Принц, за да ни помогне в нашата потресаваща ситуация. Това е както, когато баща или майка, които се втурват в горяща къща да спасят детето си. Той бил почти смазан психически от Сатана, но не се отказал от Своята синовност. Този Човек кара нещо дълбоко вътре в мен да извика – „Сигурно струвам нещо." Никой не би направил това, ако наистина не го е грижа! Казвам ви, тази любов ме привлича по един неустоим начин.

Когато Исус е в своя най-уязвим момент – изморен, гладен и самотен, всички тези неща, които теглят човечеството към компромис, Сатана идва към същината на въпроса. „Ако си Син на

Бога, кажи на тези камъни да станат на хлябове.“ За какво друго би бил изпитът, ако не за синовността? На Исус не Му е било казано колко дълго ще бъде в пустинята; записът не споменава да му е казвано, че след четиридесет дни всичко ще приключи. Исус е все още там и не идват гарвани, които да го нахранят, няма манна, паднала от небето. Може да е сбъркал за гласа от небето? „Твоят Отец не би искал да останеш в това състояние. Направи нещо“ – прошепва Сатана.

Сатана използвал апетита, опитвайки се да сломи вярата на Исус в Словото на Неговия Баща. Четиридесет дни преди това Отец бил казал: „Това е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.“ В крайна сметка, ако Исус направеше камъните на хлябове, Той би изразил съмнение в Словото на Бога и това съмнение би било достатъчно, за да обърка Неговата идентичност. И освен това, от Исус се иска да извърши нещо, за да докаже своята идентичност. Изискването Исус да превърне камъните на хлябове, за да докаже кой е, било директна врата към сатанинското царство — идентичност, чрез изпълнение и постижение.

Колко ли от нас сме попадали в капана на доказване на нашата стойност чрез това, което постигаме? Принуждавани да покажем, че имаме това, което се изисква, за да достигнем върха, пренебрегвайки сън и почивка и по-голямата част от времето за почивка и библейско изучаване, стоейки до късно в офиса и пропускайки жизненоважно време, което бихме могли да прекараме със семейството си – само за да получим едно повишение или бонус. Защо напрягаме себе си толкова много? Вярвам, че в много от случаите ние отговаряме на предизвикателството: „Ако си син или дъщеря на Бога, извърши някакво велико дело и докажи това.“

Поради това, че дълбоко в себе си ние носим онзи фактор на несигурността, предаден ни от Адам и Ева, ние сме лесна мишена да имаме нужда да си изработим духовни и психически смокинови листа, с които да покрием себе си. Несигурната личност винаги ще отговаря на предизвикателството за своята

идентичност, докато сигурната личност дори няма да се безпокои.

Точно по тази причина Исус трябваше да отиде в пустинята на изкушението. Човешкото семейство се нуждаеше от някой, който би могъл да демонстрира, че вярва, че е дете на Бога просто защото Бог го е казал, вместо да се опитва да го докаже чрез това, което прави.

Чистата религия на старейшините и бащите в църквата е да посещават сираците и вдовиците и да им говорят думите на Отец. Тяхно задължение е да им казват, че Отец ги обича и че са скъпоценни за Него. Ето това опазва човека чист от света. Това е принципът на благословението, който изявява една от ключовите квалификации за един старейшина в църквата:

> Който управлява добре своя дом и държи децата си в послушание с пълна сериозност, защото, ако човек не знае да управлява своя дом, как ще се грижи за Божията църква? (1 Тимотей 3:4-5)

Ако един мъж не знае как да благослови своята съпруга и децата си, как може да се грижи и да благославя църквата? Това да бъдеш Авраамов син приема едно напълно ново значение в контекста на благословението:

> Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена. (Битие 12:2-3)

Нарушаването на връзката баща-син при мнозина се развива като истинска травма, която се преживява при смъртта на бащата. Отново и отново се разкрива значението на това да се знае, че бащата одобрява детето си, както и желанието на детето да разкаже на баща си какво се е случило в живота му и как се чувства.

Това преживяване е изразено в Писанието чрез следния библейски пасаж:

> Синовете на синовете са венецът на старците и славата на синовете са техните бащи. (Притчи 17:6)

Ключовата свързваща дума относно децата и техните бащи е *слава*. Нека разгледаме по-отблизо начина, по който Библията използва тази дума на други места, за да добием усещане за нейния смисъл:

> Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД. (Еремия 9:23-24)

Думата *слава*, която е използвана тук, обозначава красота, прелест, скъпоценни камъни; може също да обозначава нещо, за което се хвалиш. В един пряк смисъл думата *слава* символизира стойност.

Лесно бихме могли да прочетем горния пасаж и по следния начин: „Мъдрият да не се чувства ценен заради мъдростта си, силният да не се чувства ценен заради силата си, нито богатият да се чувства ценен заради богатствата си; но нека този, който се чувства ценен, да се чувства ценен с това, че разбира и познава Мен, че съм Господ, който упражнява нежна загриженост, правосъдие и правда на земята. Защото в това се наслаждавам," казва Господ.

Ето това е мъдростта на Притчи 17:6; стойността на едно дете е обвързана със сърцето на неговия баща. Защо това е така? Бащата представя източника на живота и установява жизнено важния библейски принцип на стойността чрез отношенията с произхода. Земният баща е образ и символ на небесния Баща.

Когато се замислим, че всичката любов и целият живот идват от Бога, няма да е прекалено трудно да се разбере, че земните ни бащи са канали на благословение, които позволяват на Божията любов да бъде излята в сърцата ни; да се развие усещането за смисъла и целта на живота ни. Това е основната цел на един

баща – не просто да предаде физическия живот, но също и да предаде емоционалния и духовния живот, като просто е там заради децата си и им осигурява регулярно напомняне за това колко важни са те за него.

Отношенията на съпруга и съпругата изобразяват отношенията на Отец и Сина. В този образ е включен и изключително важният процес на благославянето. Библейският принцип на водачеството е всъщност едно отваряне на вратата за благословението. Обърнете внимание на този важен библейски пасаж:

> Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог. (1 Коринтяни 11:3)

Тук виждаме един канал на благословението, който тръгва от Отец, протича към Сина и от Сина към съпруга и съпругата. Точно както Божият Син се нуждае от благословението на Своя Баща, така и една съпруга се нуждае от благословението на нейния съпруг. Ще говорим за този въпрос по-подробно, но засега е достатъчно да кажем, че не съм срещал съпруга, която е в близки отношения със своя съпруг, без това да е насърчавано и подсилвано от неговата нежност и от това, че той я цени. Питал съм много дами доколко важно е за тях да бъдат утвърждавани и насърчавани от своите съпрузи. Не съм срещал нито една, която да не е искала или да не е оценявала това.

Важно е също потокът на благословението да бъде предаван и на децата. Както споменах по-рано, славата на децата е бащата. Изключително важно е децата да знаят, че бащите им ги обичат и са доволни от тях.

Благославянето е една прекрасна привилегия. Този принцип може да бъде разширен (макар и не с такава сила, както при родния баща) към дядото и бабата, родините, а също и пасторите и управителите на власт. Една личност на власт и с положение може да ни донесе благословение.

УТ. 3. Завръщането на Илия

Ето, Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на ГОСПОДА. И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие. (Малахия 4:5-6)

Когато се опитваме да докажем, че Христос е иманентно равен на Отец, чия методология използваме? Кой е онзи, който лансирал една концепция за определяне на стойността на основата на силата? Не бил ли това Сатана в Едемската градина? Бог ни казва ясно:

> Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли. (Исая 55:8-9)

Не са Божиите мисли това, което кара човека да приписва на Неговия Син божественост, а впоследствие и стойност, *чрез вродена сила*, а мислите на Неговия враг. Тъй като *Божието царство е основано на отношенията, не трябва ли да оценяваме Христос според Неговата връзка с Неговия Баща, а не като се опитваме да докажем стойността и божествеността Му чрез Неговата вродена сила*? Библията не ни ли казва ясно, че Христос е получил всичко чрез отношение?

> Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световете, който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините и е направен толкова по-добре от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. (Евреи 1:1-4)

„Направен е толкова по-добре от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното." Евр. 1:4. Синът трябва да наследи името, титлите и имуществото на Отец. Каквито и титли да принадлежат на Бог Отец, те принадлежат еднакво и на Христос. Те са Негови по право. По рождение Той е „наследник на всичко." Апостол Павел пише за славното явление "на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос." Тит 2:13. Самият Отец се обръща към Сина като към Бог, като Му казва: Твоят престол, о, Боже, е до вечни векове. " Евр. 1:8. (Е. Дж. Уагонър, *Настоящата истина*, Великобритания, 24 октомври 1895 г.)

Затова за Него по-нататък е писано, че е „направен толкова по-добре от ангелите, като е получил и по наследство по-превъзходно име от тях." Това по-превъзходно име е името "Бог", което в осмия стих е дадено от Отец на Сина: „На Сина Той [Бог] казва: Тронът Ти, о, Боже, е до вечни векове." (А. Т. Джоунс, *Осветеният път към Християнско съвършенство*, стр. 14, 1905г.)

Библията ни казва ясно, че превъзходното име на Христос е по наследство – т.е. чрез връзката с Неговия Баща. Този, който има уши да слуша, нека слуша.

Синът на Бога е бил роден от Отец във вечността (Йоан 3:16; Йоан 1:1). Той произлязъл и дошъл от Отец (Йоан 8:42). Той е точният образ на Неговата Личност (Евреи 1:2-3) и затова Му е било дадено да има живот в Себе Си, както Отец има живот в Себе Си (Йоан 5:26).

На този етап мнозина казват: „Ти казваш, че Христос не е вечен!" Христос със сигурност е вечен, защото е бил поставен от вечността. Думата *вечност* (на евр.) означава забулена или изчезваща от ума точка или време. Той дошъл от времето на вечността – времето, което е отвъд ума. Затова никога не е имало време, когато Христос не е бил в близко общение с Отец, защото единственото време, което имаме в умовете си, е времето, което започва „В началото"; отвъд това ние нямаме концепция за време. Но не това е, което прави Христос ценен за нас или божествен, а просто, че Той е отпечатъкът на същността на

Отец и е получил всичко по наследство.

Освободени от заробващия принцип да се опитваме да доказваме божествеността чрез вродена сила, ние сме свободни да позволим на пасажите от Библията да бъдат четени такива, кав квито са.

Ключовата идея тук е, че притежаваната от Христос власт и сила Му е била дадена от Неговия Баща. Това било равенството, което Синът притежавал във връзката, която Го правела способен да притежава равенството в сила и позиция – а не обратният вариант. Не се налага Христос да доказва потеклото Си, за да бъде смятан за равен. Отношението Му с Неговия Баща и Словото на Неговия Баща са достатъчни.

Битката между Христос като Син на Бога чрез отношение в противовес на това да бъде Син чрез вродена сила е разкрита ясно при кръщението на Исус и изкушението в пустинята.

В Матей 3:17 Отец казва: „Този е моят възлюбен Син, в когото благоволя." Христос бил одобрен от Своя Баща просто чрез Неговата връзка. Когато Сатана дошъл при Него в пустинята, той изисквал от Христос да докаже Своята божественост чрез вродената Си сила. Христос напълно отказал да направи това, но въпреки това, всеки път, когато се опитваме да докажем, че Христос е равен на Бога чрез Неговата вродена сила, това е все едно да се опитваме да превърнем камъни в хлябове, за да може Исус да задоволи молбата на Сатана!

Бог е този, който определя кой и как някой или нещо е божествено. Само Той има правото да определи това – човек няма право да налага на Бога идеите си за божественост. Едно такова налагане подтиква към идолопоклонство.

Духът на пророк Илия се завръща в тези последни времена, за да покаже, че Отец е изворът на живота (Ер. 2:13). Този живот протича от Отец и чрез Сина към цялата вселена. Това е разкрито по един ясен начин в 1 Коринтяни 8:6.

> За нас има само един Бог — Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Иисус Христос, чрез когото

> е всичко, и ние чрез Него.

Когато сравним горния пасаж с един друг в Ефесяни, картината става още по-ясна:

> Има едно тяло и един Дух, както и бяхте призовани към една надежда на вашето звание; един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, който е над всички, чрез всички и във всички. (Ефесяни 4:4-6)

Ясно е, че единият Бог е Отец, а единият Господ е Исус Христос. Някои са се опитвали да опровергаят това, като казват, че ако Исус е единият Господ, тогава Отец е изключен от възможността да бъде Господ. Това отново е едно разсъждение, базирано на независимото мислене на вродения източник на живот. Исус е Господ, защото Господството идва от Отец. Синът е наследил това Господство и изпълнява тази служба от името на Отец. Опитът от горните стихове да се покаже едно съвечно Триединство създава объркване и некоректно отношение към текста.

Йоан 5:26 ни казва, че както Отец има живот (изначален, незает, недобит), така е дал и на Сина да има живот (изначален, неи зает и недобит) в Себе Си. Така че той е вроден в Сина, но Отец Му Го е дал като част от Неговото наследство. Ние не притежаваме това по наследство, но можем да го получим от извора на живота чрез една връзка с Христос.

Рамката за разбиране, която позволява най-ясен прочит на Писанието и най-универсално приложение, е най-правилната позиция. Тринитарната позиция изисква от нас да ограничим смисъла на пасажите и редовно приписва на текстовете символични значения, за да ги направи да паснат. Ето някои примери:

1. Ограничаване на Притчи 8-ма глава до персонификацията на мъдростта.
2. Ограничаване смисъла на понятието *роден* до въплъщението.
3. Ограничаване смисъла на пасажа в Йоан 5:26, че на Христос е било дадено да има живот в Себе Си, до въплъщението.

4. Използване на понятието *един* в символичен, а не в буквален смисъл.
5. Разглеждане на ролите на Отец и Сина повече в символичен смисъл, отколкото в буквален.

Същите принципи се използват от пазителите на Неделята, за да отхвърлят Съботата:

1. Ограничаване спазването на Десетте заповеди до Стария завет.
2. Разглеждане на Съботната почивка само като нещо символично, а не като нещо, което има буквален смисъл.
3. Лимитиране на благодатта до прощение и отричане на победоносния християнски живот.

Не можем ли да имаме цялата Библия без всички тези лимити и ограничения да се поставят в нея заради лъжата на змията? Човек може да живее единствено с всяко слово на Бога, а не чрез малки части от него, базирани на фатални допускания.

Когато позволим на Библията да се чете буквално в един основан на отношенията контекст, идеята Синът да бъде буквално единородният Син на Бога се превръща в нещо напълно естествено.

> Затова каза: Някой си благородник отиде в далечна страна да получи за себе си царство и да се върне. И като повика десет от слугите си, им даде десет мнаси; и им каза: Търгувайте, докато дойда. Но неговите граждани го мразеха и изпратиха след него посланици да кажат: Ние не искаме този да царува над нас. (Лука 19:12-14)

В тази притча Исус разказва историята за един благородник, който отишъл да получи царство. Благородникът, разбира се, е Христос. Поданиците на царството изпратили съобщението: „Не искаме този човек да царува над нас.“ Тази история отразява по един точен начин поведението на християнския свят. Не искаме Божият Син да царува над нас, ако по някакъв начин Той е по-малко могъщ по Свое собствено право от Отец. Тази вест е просто ехото от същината на Великата борба. Забележете

следното:

> Как си паднал от небето, ти, сияйна звезда [Луцифер], сине на зората!... А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в крайния север, ще се изкача над висотата на облаците, *ще бъда подобен на Всевишния*! (Исая 14:12-14)

Единственият подобен на Бога е Неговият Син. Този текст подсказва, че Луцифер е сметнал възвишаването на Божия Син за несправедливост срещу него. Но това, което било сметнато от Сатана за несправедливост, не било счетено от Христос за нещо, което трябва да се държи твърдо (Фил. 2:6). Защото Христос приел Словото на Своя Баща и вярвал, че е равен на Отец просто защото Бог го е казал. Той приел наследството на Своя Баща. Нямал нужда да превръща камъните в хлябове. Разсъждението на Луцифер било, че ако Христос можел да бъде въздигнат до равна на Бога власт, значи и той би могъл. Когато Бог разкрил, че това е невъзможно, той отказал да се поклони на Христос като Син на Бога (Евреи 1:6). В отговор на това той казал: „Не искам този да владее над мен, понеже Той не е напълно божествен от самосебе Си."

Сатана никога не оспорил върховенството на Отец; той казал: „Ще бъда като Всевишния", а не над Него. Той можел да види, че *Отец притежава сила в и от самосебе Си*, но понеже това Бог дал без мярка и на Своя Син и в цялата му пълнота, той сметнал, че това е нечестно и отказал да се покори.

Пред цялото небесно семейство Сатана безсрамно изявил недоволството си от това, че Христос трябва да бъде предпочетен пред него – да бъде в такова доверено съвещаване с Бога, а той да остане неинформиран относно резултата от техните редовни консултации.

Когато Сатана изкушил Адам и Ева, той атакувал самата точка, която смятал за несправедливост. Казал им, че те никак няма да умрат и че притежават живот в себе си. Всъщност с това той им казвал, че те имат *основаващо се на изпълнението равенство*

с Христос.

Тази концепция за вродения източник на живот, както забелязахме преди, променя представите ни за божественост от една, която е наследена, към такава, която има свой собствен произход. Понеже човечеството вече почти световно вярва, че е безсмъртно, както Христос е безсмъртен, тогава, за да бъде Христос сметнат за Бог, Той трябва да има по-висока позиция от човека. Единственото място, на което човек може да постави Христос, е като вродено равен на Отец. Заради изопачаванията на учението за безсмъртието на човешката душа, на християнството не му остава нищо друго освен да извика: „Не искаме този човек да царува над нас. Той не е наистина божествен." Настоявайки, че Христос е достигнал от самосебе Си до притежаването на сила, ние всъщност унищожаваме персоналността на Христос. Така истинското Му положение е замъглено. Това е планът на Сатана.

И Тринитаризмът, и Арианството са възникнали от допускането, че божествеността се приписва само на самовъзникнали Същества. Арианството унищожава божествеността на Христос, докато Тринитаризмът унищожава Неговата персоналност. Сатана не се притеснява коя страна ще изберем – и в двата случая личността на Христос е изгубена и Той престава да бъде разкритият в Писанието Божи Син. А щом истинският Христос е изгубен, тогава заедно с Филип и ние можем да се оплачем, както когато той казал на Христос: „Как можем да знаем пътя?" – истинският път е изгубен.

Толкова съм благодарен, че Бог наистина изпрати в тези последни времена духа на Илия, за да „обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им". Поведе ни да се вслушаме в свидетелството на апостолите и пророците, за да приемем истинския Бог и Неговия роден Син. Така духът на Илия помага за възстановяването на канала на благословението, което идва от Отец и чрез Сина се разпръсква към всички структури (семейни, църковни и граждански), които му се покоряват.

УТ. 4. Божественият модел

... за нас има само един Бог – Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ – Иисус Христос, чрез когото е всичко, и ние чрез Него.
(1 Коринтяни 8:6)

Всичко, което получаваме в този живот, идва при нас чрез божествения модел. Този модел ни се разкрива чрез личностите Отец и Син. Този модел намира своя източник в Отец „от когото е всичко“ и след това се придвижва към нас чрез личността на Христос „чрез когото е всичко.“

Като получатели на тези благословения, за нас е от жизненоважно значение да различаваме ясно персоналността и индивидуалността на всяка личност в този божествен модел.

> Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, (2) в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световете, (3) който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините. (Евреи 1:1-3)

> Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си; (Йоан 5:26)

Библията разкрива ясно Отец като великия източник на всичко и Синът Му като Негов точен образ, който е получил всичко от Него. Щом като Синът е получил всичко от Своя Баща и е Негов точен образ, единственият начин, по който можем да ги различим в умовете си, е когато приемем, че Синът е дошъл от Отец, наследявайки всичко от Него. Неговото наследство е тайната за запазването на персоналността и индивидуалността на всеки от тях. *Неговото наследство също изяснява и откроява последователността “От Когото” и “Чрез Когото” на божествения*

модел.

Като четем Писанието, можем да намерим няколко примера, където е копиран моделът „От Когото“ и „Чрез Когото“. Някои от тези примери се припокриват поради каскадното естество на Божиите благословения, които текат през няколко съда.

Източник – От Когото	Канал – Чрез Когото	Препратки
Отец	Син	1 Кор. 8:6; 1 Кор. 11:3; Евреи 1:1-3
Съпруг	Съпруга	Бит. 3:16; 1 Кор. 11:3; Еф. 5:25; 1 Петр. 3:1
Баща	Майка	Изх. 20:12; Еф. 6:1; Кол. 3:20
Майка	Деца	1 Тим. 2:15
Христос	Съпруг	1 Кор. 11:3
Христос	Църквата	Ефесяни 5:25
Пророк	Свещеник	Изход 4:16; Левит 8:36
Старейшина/ Пастори	Стадо	1 Петр. 5:2; 1 Сол. 5:12-13
Цар/Управител	Поданици/ Граждани	Римл. 13:1-3; 1 Петр. 2:13-14
Библия	Пастор/ Старейшина	2 Тим. 4:2; 1 Петр. 5:2

Колкото по-цялостно е следван този модел, толкова повече благословения ще протичат към нас и семействата ни. Например, когато почитаме нашите бащи и майки, на нас ни е обещан дълъг живот. Когато почитаме с любов тези, които са над нас, ние сме благословени от тяхното проповядване на Словото и увещанията им за един живот на благочестие.

Освен директните благословения на радост, щастие и дружба, които протичат към нас чрез този божествен модел, съществуват също и защитаващи благословения, които можем да придобиваме чрез канала. При всички случаи, онзи, „Чрез Когото“ идват нещата, има както протекцията, така и авторитета на онзи

„От Когото“ идват нещата. Като пример за това колко защита може да има едно дете, виждаме, че:

1. Детето е защитено от майката,
2. Която е защитена от нейния съпруг,
3. Който е защитен от полицията,
4. Която е защитена от правителството,
5. Което е наредено от Бога.

Вземайки това в духовна посока, ние виждаме, че:

1. Бащата е увещаван от старейшините или пастора,
2. Които са подчинени на Божието Слово,
3. Което е написано от пророците,
4. Давано е и все още се дава от Христос,
5. Който го е приел от Неговия Баща.

Колкото повече се придвижваме към позициите, отразяващи божествения модел, толкова по-големи са защитата, благословението, мирът и радостта.

Ключовият принцип на плана на Отец е, че:

1. Всички неща се получават чрез един канал, а не директно от Отец.
2. Всички неща са моделирани според Отец и Неговия Син.

Бунтът на Сатана внесъл концепции, които рушат този божествен модел. Според небесния ред, първоначално Луцифер бил под властта на Христос, който пък бил под властта на Своя Баща.

Писанието ни казва как Сатана е пожелал да промени божествения модел:

> Как си паднал от небето, ти, сияйна звезда, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който тъпчеше народите! А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над

> Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в крайния север, ще се изкача над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния! (Исая 14:12-14)

В тези текстове виждаме едно същество, което не се стреми да бъде под защитата и грижата на божествения модел, а по-скоро се стреми да бъде *като*, т.е. да *отразява* Всевишния. Първоначално това означавало, че Сатана искал да бъде направен равен на Христос, вместо да е под Неговата власт, така че да може да докладва директно на Отец, без да бъде под Христос. Посредством божествения модел Отец пристъпил към защита и отбрана на Своя Син и изявил отношението, което Той поддържал с цялото творение. Христос не се защитил и не заговорил в своя защита; всичко това било извършено от Отец. Сатана отхвърлил заповедта на Отец за поклонение и почитане на Неговия Син и тогава пожелал да бъде точно като Всевишния.

Поклонението ни на Бога се основава единствено върху нашия прочит на Божието Слово. Знанието ни за Него идва при нас посредством това, което Той ни е разкрил, чрез Неговото Слово и чрез това, което Той е създал. Разбирането ни за това кой е Бог и поклонението ни към Него, докато живеем на този грешен свят, се случва единствено в ума. Ако се отклоним от ясните изявления на Писанието, умовете ни веднага ще изпаднат в идолопоклонство. Целта на Сатана е да ни накара да отидем отвъд Словото, за да възприемаме Бог в умовете си под някаква различна форма от божествения модел. Така той отнема от нас защитната ограда и спечелва повече достъп, за да ни контролира, притежава и унищожава.

Обърнете внимание, че Сатана пожелал да стане точно като Всевишния. Посредством един коварен процес Сатана заблудил християнския свят да направи Христос точно същия като Отец. Докато християнският свят се покланя на Бога, чрез неговите различни вероизповедания, фигурата, възприемана като втората личност на Божеството, е всъщност една формулировка на Сатана. Представяйки Христос абсолютно еднакъв на Отец

във всяко отношение, Сатана обърква човешкия ум чрез закона на неотличимостта; т. е., че щом две неща притежават абсолютно същите качества и не могат вече да бъдат ясно разграничени поотделно, посредством загубата на тяхната индивидуалност, те се превръщат в едно мистериозно единство.

Централната цел на сатанинската стратегия да ни отнеме благословението и защитата причинява покваряване на умовете ни относно божествения модел. Той се опитва да ни съблазни, чрез придаване на Онзи, който е „Чрез Когото", същите атрибути като на този, който е „От Когото." Съблазнявани сме чрез това, което се явява като желание за възвишаване на личността в канала, но на практика се случва точно обратното. Когато онзи, който изначално е „Чрез Когото" се превръща все повече в „От Когото", ние все по-малко сме способни да виждаме разликата, докато единственото, което остане, не се превърне в две или дори три в „От Когото." *Това довежда разума до колапс, отваряйки по този начин вратата към мистичното*. Този простичък и малък процес е тайната на мерзостния запустител.

Има изобилни доказателства, които показват къде се случва това изкривяване и изопачаване на божествения модел. Вземете следните примери:

Католицизъм

Католицизмът взема думите на свещеника и ги превръща в равни на словото на пророците, съдържащо се в Библията. Посредством този процес словото на римския епископ напълно заема мястото на Писанията. Ето един пример:

> Папата има власт да променя времена, да анулира закони и да се разпорежда за всички неща, дори относно заповедите на Христос. (*Decretal De Translat. Espiscop. Cap)*

Протестантизъм

Като реакция спрямо това извращение протестантизмът възстановил Словото като единствен авторитет за съвестта, но тогава Сатана успял да изопачи този процес, отнемайки целия автори-

тет на пасторите и водачите на църквата. Всеки чете Библията за себе си и това е правилно, *но и всеки се чувства напълно свободен, когато си поиска, да изобличава и събаря позицията на водачите*. Сатана не го е грижа коя посока ще поемете, стига да пропуснете божествения модел „От Когото“ – „Чрез Когото.“ Мрежовият ефект на протестантизма постоянно разцепва и разделя, за да остави след себе си една уязвимост към всеки вятър на учение и всяко издигане на харизматично ръководство.

Примерите горе разкриват изопачаването на представата за пророк/свещеник в божествения модел. Нека отнесем това на едно друго ниво, където представата за мъж/жена е изопачена по отношение на свещенството или пасторството.

Свещенството

Сатана отново е подтикнал католицизма в едната посока, а протестантизма в другата. Сатана е тласнал католическата църква към предоставяне на абсолютна власт и контрол на мъжете свещеници, причинявайки по този начин неизказана скръб и мизерия за жените. След това той повлиял на протестантските църкви да издигнат ролята на жените чрез едно положително желание и им дал глас в църквата, подарявайки им същата позиция като тази на старейшините и пасторите. Това довежда до един ускорен каскаден ефект при възприемането на брачното равенство, който кара ума да слее в едно двете части на божествения модел, тласкайки мъжките и женските единици към нагласа на ума от типа унисекс.

Тъй като всяко отражение на божествения модел става объркано и подвеждащо, елементите „Чрез Когото“ излизат от протекцията на тяхното съответствие „От Когото“, бивайки освободени чрез „просветеното съравенство.“ Тогава Сатана може да влиза и да наранява децата ни, съпругите ни, църквите ни, пасторите ни, правителствата ни и целия ни свят.

Наблюдаването на западното общество трябва да ни покаже, че всеки аспект на божествения модел е бил обезобразен и за-

това всички нива на защита са били превзети по един жесток начин от нечестивия.

Естественият адвентен отклик, когато вижда извращаването на истината, е да се използва протестантският подход, като се отнеме меча от водачите на църквата, обвинявайки ги за деградацията. Сатана е доволен, когато се осъществява това дело; той знае също, че това също нарушава божествения модел и че това ще продължава да пречи на църквите да бъдат благословени.

Когато в гражданското, църковното и семейното общество ръководителите изискват от тези под тях да се покоряват на правила, които са в противоречие с личната съвест, не би следвало да се покоряваме. Но повечето ситуации с лидерство не включват директна заповед за престъпване на нечия съвест, а по-скоро случаи, в които водачите се провалят във вярното изпълнение на собствената си роля. В такива случаи има някои библейски примери. Йосиф служил вярно на своя езически господар и извършил най-доброто, което можел, за да донесе благословение на дома му. В случая с Анна, Илий я изобличил, че е пияна, а тя отговорила кротко „Не, господарю мой“ и обяснила своята ситуация. Тя не се обърнала да изобличи свещеника за това, че държи в разпуснатост синовете си и причинява трудности с жертвите. Въпреки че Давид бил помазан от Самуил, за да замести Саул, Давид не желаел да издигне ръката си, за да премахне Саул. Той не искал да докосне Господния помазаник.

Тези и други случаи показват, че към отстъпилото ръководство трябва да се подхожда уважително и апелиращо, а не бунтовнически, винаги умолявайки Бога да благослови съответните лидери и да им помогне да изпълняват дълга си правилно.

VII. 5. Пълната събота

О, да беше послушал заповедите Ми! Тогава мирът ти щеше да бъде като река и правдата ти — като морските вълни; (Исая 48:18)

Колко чудно би било да си на мястото на един от ангелите, които наблюдавали Майстора Строител, когато Той изговарял в съществуване този свят (Йоан 1:1-3; Евреи 1:1-2). Синът на Бога е Словото на Бога, мислите на Бога, направени достъпни за сетивата ни. „Името Му е Божието Слово“ (Откр. 19:13). Цялата творческа сила на Отец била дадена на Неговия Син, за да изговори света в съществуване (Матей 28:18; Йоан 8:28).

Когато Христос изговорил думите на Своя Баща, светът дошъл в съществуване. Когато тревата, дърветата и цветята се появили от земята чрез изговореното Слово, Отец се обърнал към Своя Син и казал: „Това е добро, Сине.“ Книгата Притчи съдържа запис на думите на Сина, отнасящи се за онзи момент:

> когато полагаше основите на земята — тогава аз бях майсторски работник при Него, бях Негова наслада **ден след ден, веселях се винаги пред Него** (Притчи 8:29-30).

Всеки ден на това сътворение Синът на Бога усещал насладата на Своя Баща в Себе Си. Божият Син се наслаждавал в благословението на Неговия Баща чрез творческия процес. С всеки изминал ден радостта и насладата на Отец и Сина нараствали. Докато наблюдавали удивените от заобикалящото ги творение Адам и Ева, Отец и Синът усещали такава радост от дара, който предоставили с такава щедрост. Заедно се наслаждавали в своята агапе любов. И тогава, най-накрая, дошла и съботата, и когато Отец погледнал делата на творението – планини, долини, и потоци и всичко движещо се по земята, Той казал с радост на Сина Си: „Ти си моят Възлюбен Син, в когото благоволя“.

В този ден Синът на Бога бил благословен от Своя Баща като Господар на съботата (Лука 6:5). Духът на Всевишния почи-

вал върху Него и Синът си <u>починал и отдъхнал</u>. (Изход 31:17). Думата *отдъхна* на еврейски означава да „вдъхнеш дух“. Това дихание към Сина било насладата на Отец от Неговия Син. Синът отговорил на Своя Баща с обожание и почит за това, че Му е дал всичко. (Йоан 3:35; Йоан 17:4-7). Благословението, което Бог поставил в съботата и което се припомня всяка седмица, е онова освежаване, преживяно от Сина чрез насладата на Неговия Баща.

> И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почина от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил. (Битие 2:3)

Всяка събота, на седмия ден, диханието на Отец е върху Сина на Бога в памет на насладата, която Той почувствал от Сина Си при завършването на творческата седмица. Онези, които са в Христос, приемат това благословение. Ние ставаме наследници на това благословение чрез Исус Христос (Еф. 1:3-5).

Най-голямото духовно благословение, което можем да получим в Христос, е да знаем, че сме обичани от Отец. Чрез вяра виждаме как Отец прегръща Сина Си с бащинска наслада, целува Го с бащинска привързаност и Му казва: „Ти си моят Син и Аз Ти се наслаждавам!“

> Никой никога не е видял Бога. **Единородният Син, който е в лоното на Отца**, Той Го изяви. (Йоан 1:18)

Какво друго би могъл да преживее Божият Син, освен една пълна и съвършена почивка в това благословение, изговорено за Него? Има ли нещо друго, което бихте пожелали, освен да бъдете в лоното на Отец и да знаете – да знаете с абсолютна сигурност – че сте обичани и че Той ви се наслаждава? Това е пълното дело на евангелието:

> Защото и до нас [християните], както и до тях [Израил], се донесе една блага вест... Защото ние, повярвалите, влизаме в тази почивка, както каза Бог: „Така се заклех в гнева Си: Те няма да влязат в Моята почивка!“; макар и делата Му да са били свършени още при основаването на света. **Защото някъде Той е говорил за седмия ден така: „И**

Бог си почина на седмия ден от всичките Си дела". (Евреи 4:2-4)

Делото на сътворението и делото на изкуплението са едни и същи. И двете ни водят в обятията на Отец, за да бъдем прегърнати от Него и да преживеем в Него пълна почивка и радост. Това преживяване е достъпно за всеки от нас чрез Господ Исус Христос, и когато всеки седми ден идва при нас, ние можем да влезем в тази същата почивка, която е преживял Христос от основаването на света. Всяка събота можем да вкусваме в по-голяма мярка наслада на Отец от нас чрез Неговия Син. Исус взел участие в нашето човешко естество, нашите „плът и кръв" (Евреи 2:14). *Думите, които били изговорени на Исус при реката Йордан: „Този е моят възлюбен Син, в когото благоволя," обхващат цялото човечество. Бог говорил на Исус като на наш представител. С всичките ни грехове и слабости ние не сме отхвърлени като нищожни. „Той ни е направил приети във Възлюбения"* (Ефесяни 1:6, Версия на крал Джеймс).

Това е благословението, което се съдържа в съботата. Това е освежаването и обновяването на връзките на любов между нас и нашия Баща чрез Христос. Всяка събота изписва по-дълбоко в душите ни името (характера) на Отец чрез диханието от устата Му. Колко скъпоценен е съботният ден за Божиите деца!

Урокът, който Исус представил с нахранването на 5000 души, трябвало да помогне в подготвянето на израилтяните за участието им в празника на безквасните хлябове. Всеки къшей хляб в юдейската икономика трябвало да учи на този изключително важен урок по отношение на живота, който се намира само в Христос.

Тази истина придава смисъл на хранителните и питейните приноси, които се принасяли по време на ежедневните жертви, а така също и в съботите, новолунията и празниците. Подчертаваме идеята, че всеки дъх, който поемат хората, и всяка храна, която те ядат, са един канал за живота на Христос. Силата на Христос е това, което се получава чрез тези елементи. Такъв е случаят още от основаването на света. В жертвената

система ние виждаме как тази истина е трябвало да бъде обяснена и разбрана (Числа 28:2). Заповядай на израилевите синове и им кажи: Внимавайте да Ми принасяте на определеното им време Моите приноси, хляба Ми за жертвите Ми чрез огън, за благоухание на умилостивение за Мен.

Хлябът, за който се говори тук, е хранителният принос, който е трябвало да бъде една смес от брашно и олио, а след това е бил изпичан на жертвения олтар до жертвеното животно. Сега забелязваме приноса за ежедневната жертва (Числа 28:3-6). Всеки ден, сутрин и вечер, се принасяло по едно агне. Христос разкрил Себе Си в Йоан 6-та глава като хляба на живота. Безквасният хляб, направен от брашно и масло, бил един канал, който сочел към достъпния чрез Христос живот. Как този истински хляб слизал от небето? Той идвал чрез принасянето на Христовия живот за света. Как това било признато в ежедневната служба? Чрез принасянето на агнето. Затова принасянето на агнето било едно признаване на това, че Христовият живот е даван, за да се получава Светия Дух. Това добавя ли ново значение към Господната молитва ... „Дай ни днес ежедневния ни хляб..."?"

Всяка сутрин и всяка вечер хлябът, който бил принасян като ежедневна жертва, символизирал истинския хляб, който слизал от небето, а способността на Христос да прави това била символизирана всеки ден чрез смъртта на агнето. Когато се молим „дай ни днес ежедневния ни хляб", мислим ли си за истинския хляб на Бога, който слиза от небето, или си мислим само за физически хляб? А особено интересно е да се забележи какво се случва с приносите в съботен ден.

> А в съботен ден да принасяте две едногодишни агнета без недостатък и две десети от ефа пшенично брашно, смесено с маслинено масло за хлебен принос и възлиянието му. Това е всеизгарянето за всяка събота освен постоянното всеизгаряне с възлиянието му. (Числа 28:9-10)

В съботния ден жертвата и хранителният принос били удвоявани. Жизненоважният въпрос, който трябва да се зададе, е:

Защо всичко е било удвоявано в съботата? Отново ни е напомнено, че всеки самун хляб и всяка капка масло са един канал, през който животът на Христос идва при нас. Буквалните видими храни и питиета сочели към духовната храна и духовното питие, които слизали от небето на земята чрез Христос. Павел изразил това по следния начин:

> Не искам, братя, да не знаете, че нашите бащи са били всички под облака и всички са минали през морето, и всички в Мойсей са се кръстили в облака и в морето, и всички са яли една и съща духовна храна, и всички са пили от едно и също духовно питие, защото пиеха от духовната Канара, която ги придружаваше — и тази Канара беше Христос. (1 Коринтяни 10:1-4)

Когато Мойсей ударил канарата и водата излязла, те имали достъп не просто до физическа вода, а участвали и в живота на Христос. Водата сама по себе си не можела да ги поддържа живи. Духът на Исус ги поддържал живи. Ето защо всички те пиели това духовно питие, а не само праведните. Следователно, съботата ни донася допълнителни порции от присъствието на Христос. Това ли е нещото, което е отразено в разликата между ежедневните приноси и съботните приноси? Има една двойна порция приноси от брашно и масло. *По-голямото количество принос не ни ли казва, че има по-голям дар от Духа, който се принася за нас в този ден*? Знаейки, че има допълнителни благословения в съботата и че това благословение е повече от Духа на Христос, съботата ни учи, че Бог има времена, които донасят присъствието на Исус по-близо до нас, отколкото в други времена.

Ключът за разбирането на съботата е в познанието, че има специални времена, когато Христос идва близо при нас. Тази истина е отразена в разликата между ежедневните и съботните приноси. Схванем ли веднъж този принцип, ние сме готови да видим нещо много красиво (Левит 26:2-4). Да се помни съботата означава, че Господ има специални сезони за освежение, които Той е определил. Да се почита светилището означава да се помни великата цена за нашия Баща и Господ Исус, за да ни предоставят тези дарове. Когато помним съботата и почитаме

светилището, дъждът ще вали в определените сезони и земята ще благоуспява.

Помним, че дъждът и храната са канали, чрез които ни се дава животът на Христос. Колкото по-голямо е изобилието, толкова повече доказателство съществува, че животът на Христос се предава чрез тези канали. Когато изливаме сърцата си в благодарност за тези дарове, тогава сме в една позиция, при която можем да получим повече от тях. Когато прославяме Господаря на съботата за двойния дял на Неговия Дух, този дъжд няма да вали около нас, а ще вали върху нас, и ние ще растем в благодат. Независимо дали знае това или не, всяка личност на земята се облагодетелства от ежедневното принасяне на Христос. Както забелязахме по-рано, Бог прави дъжда Си да пада и над праведните, и над неправедните. Всички получават от ежедневната провизия, *но само тези, които откликват на Божия призив чрез Неговия закон, ще получат допълнителните благословения, които се намират в съботата и другите специфични определени времена.*

Чудното нещо в тази съботна истина е, че реката, която извира от светилището, става все по-дълбока, когато се движи по протежението си.

> И ме върна при вратата на дома; и ето, вода извираше изпод прага на дома на изток — защото лицето на дома беше на изток. И водата течеше надолу изпод дясната страна на дома на юг от олтара. И ме изведе по пътя на северната порта и ме преведе наоколо по външния път към външната порта, по пътя, който беше обърнат на изток; и ето, вода течеше от дясната страна. И мъжът излезе към изток и в ръката му имаше мерителна връв. И премери хиляда лакътя и ме преведе през водата — водата беше до глезени. И пак премери хиляда и ме преведе през водата — водата беше до колене. И пак премери хиляда и ме преведе — водата беше до кръста. (Езекиил 47:1-4)

Виждаме, че след като реката излязла от храма, тя ставала все по-дълбока. Това, което подсказва къде тече реката, за да стане по-дълбока, е в предишната глава:

„И народът на земята да се покланя на ГОСПОДА във входа на тази порта в съботите и на новолунията." (Езекиил 46:3-8, 11)

Количеството на приносите се увеличава, когато се придвижват от ежедневни към съботни, от съботни към новолунни, а след това и към празничните времена. За да добием представа как се задълбочава реката, докато тече от ежедневните дарове на Духа до празника на Шатрите, ще предоставим мярката на брашното и маслото. Няма да изброяваме всички седмични и новолунни приноси, а само степенуването от ежедневната жертва до последния празник от календара. Най-интересното при тази река е, че през каквото и да минела, донасяла живот и изцеление.

И всички живи същества, които гъмжат, ще живеят навсякъде, където отиде двойната река, и рибата там ще бъде твърде много, твърде голямо множество риба, защото водата идва там и водата на морето ще оздравее. И където отиде реката, всичко ще живее. (Езекиил 47:9)

Съботата ни дава принципа на повишаващото се количество от присъствието на Христос. Ако продължим в този модел с другите определени времена, виждаме, че водите стават все по-дълбоки. Забележете пак, че Езекиил се върнал към края на реката на разстояние четири хиляди лакти и там имало дървета навсякъде.

И когато се върнах, ето, на брега на реката имаше твърде много дървета от тази и от онази страна. (Езекиил 47:7)

Тук е тайната на реката на живота. Когато следваме освежителните времена и сезони на Господ; когато ходим в закона на Господ и помним Неговите постановления и съдби, тогава отваряме сърцата си чрез вяра, за да станем дървета, засадени край водите на реката.

А насладата му е в закона на ГОСПОДА и върху Неговия закон размишлява ден и нощ! Той ще бъде като дърво, посадено при водни потоци, което дава плода си на времето си и чийто лист не повяхва; и всичко, което върши, ще преуспява. (Псалм 1:2-3)

УТ. 6. Божият ненасилствен характер

…И Бог не отнема живот, а измисля средства, така че изгнаникът да не остане отхвърлен от Него.
(2 Царе 14:14)

След като прочетат някои текстове от Библията, много хора започват да се съмняват дали ще бъдат спасени и дали отиването в небето всъщност би било добро нещо (Битие 6:7; Вт. 29:23; Исая 13:9; Псалм 78:47-51; Откровение 14:9-11). Това са само няколко примерни текста, които говорят за яростния гняв на Господ и милионите хора, които изглежда са били убити от Бога, след като Той очевидно не е успявал повече да удържи яростния Си гняв. Добавете към този пъзел и инструкцията, която Бог дал на Мойсей, когато Израил бил събран при планината Синай.

> И постави прегради наоколо за народа и кажи: Внимавайте да не се качите на планината, нито да се допрете до полите й! Който се допре до планината, непременно да се умъртви. Ръка да не се допре до нея. Да се убие с камъни или със стрели, било то животно, или човек -- да не остане да живее. Когато тръбата затръби дълго, тогава нека се качат на планината. (Изход 19:12-13)

Каква била причината за тази инструкция?

> А Синайската планина беше цяла в дим, защото ГОСПОД слезе на нея в огън. И димът й се издигаше, като дим от пещ, и цялата планина се тресеше силно. И тръбният глас ставаше все по-силен. Мойсей говореше и Бог му отговаряше с глас. И ГОСПОД слезе на върха на Синайската планина. И ГОСПОД повика Мойсей до върха на планината и Мойсей се изкачи. Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Слез и предупреди народа да не се спусне към ГОСПОДА да гледа, и да паднат мнозина от тях. Също и свещениците, които се приближават при ГОСПОДА, нека се осветят, за да не ги нападне ГОСПОД. (Изход 19:18-22)

Неинформираният читател би открил, че не е прекалено трудно

да стигне до заключението, че Бог има проблем с преодоляването на гнева Си и се нуждае от вземане на цялостни мерки, за да спаси хората от избухливата Си природа, която може да експлодира и да унищожи хората в случай, че не са внимателни. Как примиряваме тези записи на Библията със следните твърдения?

> ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен. (Изход 34:6)

> ГОСПОД ми се яви отдалеч и каза: Да, с вечна любов те възлюбих и те привлякох с милост. (Еремия 31:3)

Тези два текста изглежда са в абсолютен конфликт с предишните. Дали разрешаването на този конфликт е важно? Ако не направим това, ще живеем с постоянния страх от един отмъстителен Бог, който е готов да избухне и да ни убие, или пък ние ще Го убием в умовете си, избирайки да вярваме, че Бог не съществува. В обратния случай можем да мислим, че понеже Бог е любов, Той просто ще спаси всички. Това не е ли типичното „от трън та на глог“? Макар отричането на съществуването на един непоследователен и тираничен Бог да е напълно разбираемо, сигурни ли сме, че имаме правилен прочит, и възможно ли е да пропускаме част от историята?

Това, че можем да стигнем до заключения само от информацията, която имаме пред себе си, е самодоказваща се реалност. Естествена слабост на човечеството е да стигаме до заключения преди да имаме достатъчно информация. Както мъдрият Соломон ни казва:

> Да отговаря някой, преди да чуе, е безумие и позор за него. (Притчи 18:13)

> Пътят на безумния е прав в собствените му очи, но който е мъдър, слуша съвети. (Притчи 12:15)

Този въпрос изисква търпение, за да може парченцата да бъдат сглобени внимателно. Както пише пророк Исая:

> Нека остави безбожният пътя си и човекът на греха — по-

> мислите си; нека се обърне към ГОСПОДА и Той ще се смили над него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро. Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли. (Исая 55:7-9)

Преди да сме в състояние да оценим честно характера на Бога, трябва да признаем, че сме наследили една естествена склонност да Го мразим. Затова и Неговите мисли, и начинът, по който Той работи с нас, често изглеждат мистериозни и объркващи.

> Понеже стремежът на плътта е смърт; а стремежът на Духа – живот и мир. Защото стремежът на плътта е вражда против Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може. (Римляни 8:6-7)

> Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се преценява духовно. (1 Коринтяни 2:14)

Плътският (или естествен) човек взема думите на Бога и ги изопачава и извърта така, че да бъдат против Него. Той прави това, защото сърцето му е във война с Бога и Неговите заповеди. Спомнете си, че Сатана е започнал своята война с Бога посредством един (процес и) стремеж за подобряване и подкрепа на Неговото управление.

Луцифер приписва причинената от него дисхармония в небето на Божието управление. Той заявява, че цялото зло е резултат от божествената администрация. Твърди, че неговата основна цел е да подобри постановленията на Йехова. Когато Адам и Ева приели думите му чрез змията, те наследили неговата враждебност към Бога. Ето защо се скрили от Него в градината, когато Той дошъл при тях. Изразът на тази вражда към Бога виждаме в естественото недоверие към човешкото управление. Подразбиращо се отношение е да се смята, че правителството желае да ни навреди. Въпреки че в много от случаите това действително е така, вярно е също, че народите подхран-

ват това очакване в децата си и често резултатът е, че така те предзадават характеристиките на бъдещите си водачи.

Един от начините, чрез които хората се опитват да разрешат напрежението между любящия и отмъстителния Бог, е осланяйки се на предположението, че обикновено Бог е с любящо естество, но в много екстремни обстоятелства се променя за кратко, за да възстанови хармонията във вселената. Това Негово дело е смятано за странно. То е дело, което се явява странно за един иначе любящ Бог. От друга страна, едно такова дело изглежда съвсем естествено за нас. Да търпиш страдание от друга личност за известно време и след това да избухнеш в ярост и гняв, за да я унищожиш – това е напълно нормално за човечеството и въобще не е странно.

Е тогава, дали Бог извършва нещо странно за Него, което обаче за нас е съвсем естествено? Дали Той става като хората, за да се справи с враговете Си? Това само по себе си е странно. Христос нарича Сатана убиец отначало (Йоан 8:44). Дали последната дума на Бога в края е да се превърне в убиец? Ако един човек убие друг, той е считан за убиец до края на живота си. Щом веднъж е въвлечен в акт на убийство, това става част от неговия характер. Той може да се покае, да съжалява и да иска прошка и промяна на пътищата си, но той все пак е убил и затова е познат като човек, който е убивал. Как това повлиява вечния Бог – Онзи, който никога не умира? Ако Бог е отговорен лично за смъртта на милиони хора, тогава Той по дефиниция е убиец; това става част от Неговия характер и персоналност. Издигне ли веднъж ножа и запали ли огън под телата на хората, Неговият характер става характер на убиец. Как може да се твърди, че последният враг за побеждаване е смъртта, ако смъртта стои на трона? В такъв случай не триумфира ли смъртта? Когато спасените жители на вселената виждат една картина на Бога, като такъв, който издига мощна ръка срещу враговете Си, за да ги убие лично, тогава Той не би ли могъл да реши да направи това и в бъдеще? И ако смъртта царува на трона в лицето на Бога, тогава няма ли гледането към един такъв Бог да преобразява по същия образ? Това не ни ли води до самия център на чо-

вешката дилема; ние умираме, защото виждаме в Бога, в който вярваме, смърт? Обмислете това внимателно. Ние се променяме чрез гледане:

> А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух. (2 Коринтяни 3:18)

Какво виждаме, когато поглеждаме в очите на Господ чрез вяра? Виждаме ли смърт в Неговата Личност? Виждаме ли меч в ръката Му, издигнат за посичане на бунтовниците? Тогава, виждайки това, и ние ще вършим подобно. Както израилтяните в пустинята, които вярвали, че Бог иска да ги убие, ние също умираме, защото вярваме в един Бог на смъртта и унищожението. Не сме ли наследили това от първите си родители? Как изтълкували те следните думи?

> Но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш. (Битие 2:17)

Дали прочитаме това с идеята: „Ако докоснете дървото ми, ще ви убия!“, или същото би могло да се разбере така: „Избирайки да действате извън волята ми, вие вярвате, че аз не съм загрижен от сърце за най-добрия ви интерес, и понеже съм единственият ви живот (Второзаконие 30:20; Колосяни 3:4), обръщайки се от мен, вие се обръщате към смъртта. Мъдрецът го изразява по следния начин:

> А който ме пропуска (съгрешава срещу мен), вреди на душата си. Всички, които ме мразят, обичат смъртта. (Притчи 8:36)

Чрез изопачаване смисъла на Божиите думи в градината – направени да означават, че Бог ще убие престъпника – човекът поставил смъртта на трона и овластил нейния автор Сатана с власт над вселената. Всеки път, когато приписваме на Бога желанието за убийство, подсигуряваме собственото си унищожение, защото чрез гледане ние се променяме. Точно това се е случило с Израил.

> И всичките израилеви синове роптаеха против Мойсей и Аарон, и цялото общество им говореше: Да бяхме измрели в египетската земя или в тази пустиня да бяхме измрели! И защо ни води ГОСПОД в тази земя да паднем от меч и жените ни и децата ни да бъдат разграбени? Не беше ли по-добре за нас да се върнем в Египет? (Числа 14:2-3)
>
> Докога ще търпя това зло общество, което роптае против Мен? Чух роптанията на израилевите синове, с които роптаят против Мен. Кажи им: Жив съм Аз, заявява ГОСПОД — наистина ще ви направя така, както вие говорихте в ушите Ми! Труповете ви ще паднат в тази пустиня и от преброените между вас, колкото сте на брой, от двадесет години и нагоре, които роптахте против Мен. (Числа 14:27-29)

Всеки грешник носи в себе си съзнанието, че е достоен за смърт.

> И понеже те отказаха да познават Бога, Бог ги предаде на развратен ум – да вършат това, което не е прилично, изпълнени с всякакъв вид неправда, блудство, порочност, алчност, злоба; пълни със завист, убийство, свадливост, измама и злонамереност; клюкари, клеветници, богоненавистници, нахални, горделиви, самохвалци, изобретатели на злини, непокорни на родителите си, безразсъдни, вероломни, без естествена обич, немилостиви; които, при все че *знаят Божието постановление, че тези, които вършат такива работи, заслужават смърт*, не само ги вършат, но и одобряват онези, които ги вършат. (Римляни 1:28-32)

Дълбоко вътре в себе си ние знаем, че като грешници сме достойни за смърт, и нашият живот на самоунищожение разкрива това. Но в своите бунтовни умове ние приписваме смъртта на дело, което е извършвано от Бога.

> А всеки се изкушава, като се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава, когато страстта зачене, ражда грях; а грехът, като се развие напълно, ражда смърт. (Яков 1:14-15)

Вместо да приемем, че нашият грях е този, който докарва смърт, ние по-скоро избираме да вярваме, че Бог причинява

смърт, и затова можем да подхранваме недоволство спрямо Него и да станем осъдителни (развратени) в умовете си. Когато човек отказва да приеме, че смъртта е резултат изцяло от неговите собствени дела, той прехвърля делото на унищожението от себе си към Бога. Този начин на мислене всъщност създава фалшив бог в умовете ни – един идол. Така поставяме на трона в умовете си този идол и предаваме това идолопоклонство на следващото поколение, така че и те да могат да се покланят на смъртта и да умрат. Бог е автор само на живота. Сатана е авторът на смъртта.

> Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец... (Йоан 8:44)
>
> Човешки синове, докога ще обръщате славата ми в безчестие? Докога ще обичате суета и ще търсите лъжа? (Псалм 4:2)
>
> И известието, което чухме от Него и известяваме на вас, е това, че Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина. (1 Йоан 1:5)
>
> В Него беше живот и животът беше светлината на хората. (Йоан 1:4)

Бог не унищожава никой човек. Всеки, който бъде унищожен, ще е унищожил сам себе си. Всеки, който потиска изобличенията на съвестта, посява семената на неверието, а те ще произведат сигурна жетва. Бог не застава пред грешника като екзекутор на присъдата за извършеното престъпление, но оставя отхвърлилите Неговата милост на самите себе си, за да пожънат посятото. Всеки отхвърлен лъч светлина, всяко презряно или незачетено предупреждение, всяка страст, на която се отдава човек, всяко престъпване на Божия закон е семе, носещо сигурната си жетва. Отблъскван постоянно, Божият Дух най-после се оттегля от грешника и тогава той остава без каквато и да е сила, с която да владее злите страсти на душата си, и без никаква закрила от злобата и враждата на Сатана.

VII. 7. Съдът на живите

Понеже ние всички ще застанем пред Христовото съдилище. (Римляни 14:10)

Без влизането на Христовия Дух в сърцето, Който вика „Авва Отче“, душата остава в робско състояние, управлявана от други. Заради чувството на несигурност необърнатият към Христос човек чувства нужда да контролира другите и по този начин, в крайна сметка, той предизвиква техния контрол над себе си, защото това е обществото, което се развива от хора с такъв начин на мислене. Необърнатото сърце неволно се придвижва към тоталитарна форма на управление, дори докато протестира срещу нея. Без вътрешната принуда на Христовата любов бездуховното „Божие царство“ неизбежно бива управлявано от ръководители, които трябва да нанасят наказание на човека, за да заменят липсата на вътрешно принуждение, вдъхновено от любовта.

Светът, в който живеем, е продукт на решенията, които човешкият род е взел в отговор на нежната, саможертвена любов към Христос. Преди две хиляди години ние, като раса, сме видели представа за Бога, която би могла да преобрази изцяло възгледите ни за справедливост и основната ни мотивация за живот. Зарът е бил хвърлен в четвърти век след Христа, когато християнството придобива формата на универсална имперска църква, обединена с държавата. Тази система искала все по-голяма власт, за да регулира мислите и вярванията на своите субекти, независимо каква форма на управление е била необходима, защото това е, което човек иска да направи със силата, за да се чувства сигурен. В резултат на увеличения напредък в технологиите, и образованието и социалното инженерство ние живеем в най-усъвършенстваната среда за наблюдение и проследяване, която този свят някога е познавал.

От Августин до Аквински и до Дядо Коледа, който идва в града, необходимостта от списъци и страх от наказание, които упра-

вляват нашите общества, е всеобщо укрепена. Ако принуждаването на хората да станат християни чрез сила е било всадено в умовете ни като нещо желано от Бог, как това би повлияло на разбирането ни за Божия съд? Как то би придало различен цвят на страниците на Свещените писания? Бог не заплашил ли Адам и Ева, че ако ядат от дървото за познаването на доброто и злото, ще умрат? Книгите на Мойсей са пълни с инструкции за това какви наказания трябва да се прилагат към злотворците в народа Израил. Изглежда напълно логично заплахата от наказание да бъде приложена към тези, които не се подчиняват.

Какво е наказанието, очакващо неспазващите правилата, което християните обикновено показват? Католическият катехизис гласи:

> Исус често говори за „Геена" за „неугасимия огън", запазен за онези, които до края на живота си отказват да повярват и да се обърнат; място където и душата, и тялото могат да бъдат загубени. Исус тържествено обявява, че "ще изпрати ангелите си и те ще се съберат ... всички злотворци и ще ги хвърлят в огнената пещ", и че Той ще произнесе осъждането: "Махнете се от Мен, вие проклети, във вечния огън!" Учението на Църквата потвърждава съществуването на пъкъла и неговата вечност.[35]

Заплахата с вечно страдание в пламъците на ада е най-доброто използване на външната принуда, за да накара хората да се подчиняват на закона и Божия ред. По своята същност заплахата от такива мъчения и наказания изисква наблюдение, разглеждане и преценка дали човек е достоен за вечен живот с небесния Бог или е за вечно проклятие в пъкъла. С такъв контекст е лесно Библията да се прочита с тази настройка на ума. Вземете например Данаил 7-ма глава.

> Гледах, докато се положиха престоли и Старият по дни седна. Облеклото Му беше бяло като сняг и косата на главата Му — като чиста вълна, престолът Му — огнени пламъци и колелата Му — горящ огън. Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него, хиляди по хиляди Му служеха и

35 https://en.wikipedia.org/wiki/Christian_views_on_Hell

> десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. Съдът седна и се отвориха книги. (Данаил 7:9-10)

Представените тук картини описват гигантска сцена в съдебната зала, където се събират всички данни за наблюдение и всеки човек е изправен пред съответната награда или, по-вероятно, съответното си наказание. Това е сериозната страна на историята на Дядо Коледа. Вече не се занимаваме с леките стандарти, по които съдим децата; имаме работа с всемогъщия Бог, чиито стандарти са безкрайно високи. Данаил 7-ма глава ни представя видението за Бога, Който не се носи на теглени от северни елени шейни, идвайки от Северния полюс, а по-скоро от величествения Му престол избухва огън и Той е обграден с небесен антураж, готов да нанесе смърт на злотворците.

Може да се обърнем към Исус за утеха, но тогава прочитаме Неговите думи и се разтреперваме:

> И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат хората, ще отговарят в съдния ден. Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си ще се осъдиш. (Матей 12:36-37)

Следователно тази система изисква надзор, преценка, осъждане и смърт. Тези неща са присъщи на тази концепция за справедливост. Въпросът, който трябва да се зададе, е може ли тази правосъдна система да създаде свободно от страх общество? Ако Бог по своята същност е архитект на смъртта и е върховният суверен, който нанася смърт, тогава не е ли самият Той по Своята същност олицетворение на смъртта? Ако Бог следи всяко наше действие и го преценява спрямо Неговия божествен стандарт, за да види дали отговаряме на него, тогава как може някога да има място, където Неговите поданици да бъдат освободени от ужаса на смъртта? Бог е вечно свързан със съд, осъждане и смърт. Но тогава какво означават следните изказвания?

> Защото Отец **не съди** никого, а е предал целия съд на Сина... (Йоан 5:22)
>
> Вие съдите по плът; Аз [Исус] **не съдя** никого. (Йоан 8:15)
>
> Любовта е търпелива, любовта е мила. Не завижда, не се

> хвали, не се гордее. Тя не опозорява другите, не търси за себе си, не се ядосва лесно, **не води досиета за грешки**. (1 Коринтяни 13:4-5; Нов международен превод)

Тези три пасажа директно оспорват идеите за справедливост и преценка, основани на смъртна заплаха. Исус ни казва, че нито Неговият Отец, нито Самият Той съдят, осъждат или наказват някого. Великата глава за любовта в Библията ни казва, че любовта не води запис за погрешно поведение. Бог е любов и тази съвършена Божия любов прогонва или премахва целия страх (I Йоан 4:8, 18). Сигурни ли сме, че правилно разбираме справедливостта на Бога? Как можем да обясним тези текстове на Библията и да ги хармонизираме с много други, които изглежда казват обратното? Как любовта може да не води запис на греха, когато съдебната система, както сме я възприемали, изисква такъв процес?

Ако Бог и Неговият Син не осъждат никого, тогава защо светът е пълен със съд и осъждане? Защо хората преценяват толкова много другите и откъде е започнало всичко това? „Жената, която си поставил тук с мен – тя ми даде малко плод от дървото и аз го изядох“ (Битие 3:12). Адам преценил, че Бог е виновен за това, че е създал жена, която го изкушава да тръгне в грешна посока. Видно е, че Адам е възложил вината за действията си върху Бога. Адам смятал, че Бог е дошъл да сложи край на живота му като наказание за извършеното от него дело.

Духът на обвинителя [Сатана] влязъл в сърцето на Адам и той съдел, обвинявал и осъждал Божия Син за това, че е създал Ева като негов изкусител. Именно чрез Адам духът на съд и осъждане дошъл на света. Адам не помолил Бог да му прости; не смятал, че грехът му може да бъде простен. За разлика от Ной, до онзи момент Адам не намерил благоволение в очите на Бога (Бит. 6:8). Адам бил пълен с обвинение и неверие (духът на Сатана), а не с покаяние и вяра (духът на Христос). Апостол Павел изразява тази дълбока истина в този стих:

> И дарбата не е както съдбата чрез едного [Адам] що е съ грешил; защото **съдбата бе от едного [Адам] за осъжб**

> **дение**, а дарбата от много прегрешения за оправдание. (Римляни 5:16, Цариградски превод)

Адам си представял, че Бог е Същество, което съди, осъжда и наказва. Той възприел нещата така, защото самият той бил направил това в ума си спрямо Бога.

1. Осъдил Бога като нечестен;
2. Осъдил Го като достоен за смърт.

Да си представя тези неща за Бога просто означавало, че когато видял Бог, това, което той искал да направи на Бог, сега си представил, че Бог ще го направи на него. Това ни води до важен принцип:

> Фалшивите възприятия на значими хора в живота ни действат като огледало, когато попаднем в тяхното присъствие и взаимодействаме с тях.

Този принцип виждаме при Каин. След като Каин убил брат си, той се опасявал, че другите ще пожелаят да го убият (Битие 4:14). Виждаме го и в разказаната от Исус история за блудния син. Когато се завръща в дома на баща си, след като е пропилял всичко, неговата система за справедливост не му позволява да повярва, че може да продължи да бъде син (Лука 15:19). Макар и по различен начин, по-големият син също възприема себе си като слуга, защото е вършил всичката работа в дома като такъв и затова смята за несправедливо великодушното и прощаващо отношение на баща си към брат си (Лука 15:28). И двамата се нуждаят от истинско познание за характера на своя баща.

Нашият Отец и нашият Спасител не записват неща, за да ни накажат; те записват нещата, за да останат в интимна връзка с нас. Нашият живот е непрекъснато в Техните ръце и по този начин Те поддържат в сърцата си съвършен запис на нашия живот, за да го запазят. Записът на нашия живот, който е вложен в сърцето на Христос, също е направен от нас. Той ни позволява да напишем записа в сърцето Му и по този начин ние сме вписани в дланите на ръцете Му. Затова е вярно, че Бог има съвършен запис на нашия живот, но той не е записан, както си мислим, с

цел наблюдение, съд и наказание. Той е записан, защото когато някой обича друг, той постоянно го наблюдава, грижи се и мисли за него.

Това е причината Христос да прочете сърцата на мъжете, влезли в Неговото присъствие с жената, хваната в изневяра. Той имал възможност да прочете записа в сърцата им, а също и да пробуди съзнанието им за Него, и когато те влезли в Неговото присъствие, те не могли да скрият или заличат този запис от паметта си. Това, което Христос написал на земята, било само повторение на това, което Той бил написал в сърцата им с Божия пръст и което те самите вече били подписали със съгласието си. Именно поради тази причина, когато Бог отваря книги на небето, Той посяга към сърцата на хората. Той няма нужда от физически книги, каквито използваме днес, защото Неговият закон не е физически, а духовен; отнася се за въпросите на сърцето и ума, които се проявяват в плът. Бог не ни наблюдава с цел да ни съди и осъжда, Той бди над нас с любов и всеки ден мисли за нас и копнее да ни благослови. Така се съхранява записът в сърцето Му.

Бог ни посреща на месинговия олтар; олтар, направен от сплав, създаден от сина на Каин. Нашият Отец никога не е пожелавал жертви, но Той ги е дал, за да може те да ни покажат какви сме по природа. Ние сме вярвали, че Бог се нуждае от укротяване, преди да може да ни прости, и не бихме повярвали, че ни е простено, преди да се пролее кръв. Това е една ужасна, езическа идея; но ние не сме го осъзнавали. Той увеличил греховността ни чрез тези жертви, като в същото време чрез тази „медна“, създадена от човека идея ни убеждава, че можем да бъдем простени.

Контекстът на съда от 1844 г. е реакция спрямо обвиненията, повдигнати срещу Божия народ от малкия рог, който имал за седалище сатанинския престол. Съдът на Бога всъщност е оправдаване на Неговия народ срещу обвиненията на Сатана отправени чрез църковните водачи. Юдейските водачи осъдили жената, хваната в прелюбодейство, и я довели при Исус,

за да разгледа случая, но Исус обърнал съда обратно към тях. По подобен начин, след като църквата била осъдила толкова много хора на смърт, Древният по дни обърнал съда обратно към църквата. Кой видял милост в присъствието на Исус и кой напуснал, мислейки се за осъден? Кой вижда милост в съда на Древния по дни в края на времето и кой вижда себе си осъден?

За онези, които имат вярата на Исус, да видят добротата на Отца през очите на Неговия Син, Божият съд не се състои в това, че Бог осъществява съд срещу Божия народ, а по-скоро ги защитава от обвиненията, повдигнати срещу тях от Сатана чрез църковните водачи. Бог позволява този съд да се осъществи, защото разкрива какво е в сърцата на Божиите хора, когато Сатана ги подлага на изпитание чрез неговите посредници. Дали Божият народ се доверява чрез този съдебен процес на Бога, или отказва да Му се довери, че Той ще го преведе през това огнено изпитание? Последната църква е Лаодикия, чието име означава съд на народа – това е църквата на съда. Човешкото наследство от съд и осъждане достига кулминацията си в тази църква. Бог изпраща вест до света по това време, обявявайки, че съдът е започнал. Бог е представен като заемащ върховното място на съд, за да има достъп до житейските записи на всички, които изповядват вяра в Христа.

Как хората възприемат този съд? Зависи от това как разбират характера на Бог. Ако гледат на Бог като прокурор, който минава през документите, за да заличи тези, които не струват, тогава естествено ще възприемат такъв характер, когато общуват със своите ближни. Тази църква преценява себе си като „богата и замогнала се“; счита себе си за по-висша от другите. Наистина сме в състояние да кажем, че Светилището може да бъде очистено. Всичката кръв вече може да бъде извадена от Пресветото място, защото Бог не изисква тези неща за изкупление. Но е вярно, че Той е трябвало да ни ги покаже и да разкрие нашите греховни сърца, за да можем да се покаем за това, че обвиняваме другите и търсим изкупителни жертви, които да премахнат вината ни. Виждайки Бога като един, в когото няма „тъмнина“ или смърт, вече сме готови да отразяваме образа на Един, Кой-

то е изцяло и единствено източникът на живота. Преди възприемането на една такава светлина, съдът е можел да се занимава само с мъртвите. Но едно такова поклонение, което вижда Бог само като живот, има силата да стартира съдът над живите.

Благодарим ви, че стигнахте до края на тази книга. Всяка от представените в нея теми е добре да бъде изучавана подробно, затова ви предлагаме безплатна литература на нашия сайт: fatheroflove-bulgaria.com

Завещанието

Завещанието, което Бог е направил на Своя Син, разкрива истинското естество на греха, същината на Великата борба между Христос и Сатана и прочиства пътя на вярата на съ-наследниците към Божиите заветни обеща-ния. Всеки вярващ в Сина е съналедник на Завещанието, което във Възлюбения ни об-лагодетелства с „всичко необходимо за живота и благочестието“. Процесът на нашето осиновяване от Бога е необходим точно, за да можем да имаме дял в това вечно наследство.

Във време на най-голямо объркване по от-ношение на идентичността, свещеният дого-вор, сключен между
Бог и Неговия Син,
ни представя ясно истината за това как е за-почнало всичко, кои сме ние и какво се очаква от нас.

На добър път в търсене на съкровищата на вечното наследство!

БАЩА НА ЛЮБОВТА